25 Dile Çevrilen Uluslararası Çoksatan

Tarçın Kasabası Gizemi

Katili kovalarken aşka yakalanmak...
Bundan daha kötü ne olabilir?

R. L. KILLMORE

YUZU

senin **edebiyatın!**

YUZU

İstanbul 2025

Tarçın Kasabası Gizemi

Katili kovalarken aşka yakalanmak...
Bundan daha kötü ne olabilir?

R. L. KILLMORE

YUZU

R.L. Killmore

R.L. Killmore, ABD'li yazar Necole Ryse'in mahlasıdır. Necole dört yaşındayken büyükannesinin yepyeni Volvo'sunun kaputuna ilk harflerini gururla kazıyarak yazmaya başladı. Yazmadığı zamanlarda, yarım kalmış el yazmalarının arasında hüzünlenir ve insanların sohbetlerini gizlice dinler.

Tarçın Kasabası

Nia'nın Evi

Tarçın Kasabası Lisesi

Asheville & Kızıl Ağaç Barı

Tarçın Yolu

Izgara Evi

Rosie'nin Lok

Guy'ın Marketi

Berber Bones

Barkwood Köprüsü & Şelale

Ana Cadde

Bir Top Tarçın

Hasat Meydanı

Karakol

Belediye Binası

Kuaför Cinna

Whitfield Aile Cenaze Evi

Közde Kestane Kafe

Tarçın Bahçesi

Jesse'nin Evi

İhtiyar Milton Çiftliği

Belediye Başkanı Lyons'ın Evi

1. Bölüm:

Nia

Aslında Nia'nın kendini yeniden Tarçın Kasabası'nda bulmasının oldukça mantıklı bir açıklaması vardı.

Eve dönüşünün büyük bir zafer gibi olacağını hayal etmişti hep; adını haykıran insanlar, ayaklarının altına serpilmiş gül yaprakları...

Gerçekte olansa şöyleydi: İki bavul dolusu pişmanlık, korkunç bir baş ağrısı, ya upuzun bir uykuya ya da koca bir top tarçınlı dondurmaya duyulan acil ihtiyaç, hangisini önce elde edebilirse.

Gerçeklerden başlayalım: Nia Janice Bennett hiçbir zaman "yuva yıkan" biri olmamıştı. Fakat "kıvrımsız" lakabını yapıştırdığı kadın pazartesi günü sabahın sekizinde Atlanta trafiğini atlatıp, Nia'nın şehir merkezindeki üç katlı evinin kapısına dayanıp iki yıldır Nia'nın sevgilisi olan adamın aslında dört yıllık kocası olduğunu söyleyince Nia utancından yerin dibine girmişti.

Yapabileceği tek şeyse oradan kaçmaktı.

Kırk dakika içinde –gözleri yaşlı, kafası allak bullak halde– sahip olduğu her şeyi, kırılmış gururuyla birlikte, iki bavula ve geçen sene Noel'de Bryant'ın hediye ettiği devasa çantaya tıkıştırdı. Küçük bir doberman boyutunda olduğundan, o çantayı bugüne kadar kutusundan bile çıkarmamıştı. O anda

başına gelecekler karşısında kollarını sıvaması gerektiğini yeni yeni fark ediyordu.

Georgia'nın en prestijli hukuk firması olan Gildman & Sons'ta hayallerindeki stajı yaparken fotokopi odasında tanıştıkları günden tüm ilişkisinin yalan olduğunu öğrendiği ana kadar Bryant'la olan bütün anıları gözünün önünden bir film şeridi gibi geçti.

Yolculuk boyunca düşünebildiği tek şey onun gülüşüydü.

Karısının, suratına fırlatırcasına gösterdiği fotoğrafta Bryant yakışıklı esmer yüzünü kadının yanağına yaslanmış, otuz iki diş sırıtıyordu. Üzerinde yakası bembeyaz klasik siyah bir smokin vardı. Özenle şekillendirilmiş sakalı ve kahverengi gözlerinde tarifsiz bir mutluluk vardı. İkisi de ellerini kameraya uzatmış, yüzüklerini gösteriyordu. Nia'yla alay ediyorlardı sanki.

Gelgelelim daha birkaç gün önce Nia'nın mezuniyetini kutlarken de Bryant'ın yüzünde aynı ifade vardı. Yüzükler hariç. Ne ironik!

Neyi gözden kaçırmıştı? Daha da önemlisi, nasıl bu kadar saf olabilmişti?

Bu soru, Tarçın Kasabası'na varana kadar zihninde dönüp durdu. Son iki yıldır yüksek lisans dışında bütün hayatı Bryant'dan ibaretti. Onsuz her şey anlamını yitirmişti. Telefonuna baktı. Ekranında Bryant'la bir fotoğrafi vardı. Yirmi iki kere aramıştı. Numarasını engelledikten sonra tanımadığı bir numaradan gelen on dört arama daha gelmişti. Onu kendi haline bırakacaktı. Belli ki yeterince derdi vardı, Nia'nın bu çözümsüz denkleme eklenmesine gerek yoktu. Olay çıkaran biri olmamıştı ama nedense böyle şeyler hep onun başına gelirdi.

Ağır bavullarını ilçe sınırlarının ötesine sürüklemeyi başarmıştı ama yolculuğun en zor kısmı şimdi başlıyordu: Tarçın Kasabası'na otobüs yolculuğu.

Küçük bir kasabada yaşamanın bedeli, kendine ait bir özel hayatın olmamasıydı. Daha kasabaya varmadan, nüfusun üçte biri geri döndüğünü öğrenmiş olacaktı.

Otobüs durağa yanaştı. Direksiyon başındaki genç kızı tanıdı: Shawna Daniels, Pearline Hanım'ın yeğeni. Büyümüştü, ailesinin otobüs firmasında çalışıyordu.

"Sen Nia Bennett değil misin?" dedi Shawna, uzaylı görmüş gibi genç kadını tepeden tırnağa süzerek.

"Merhaba Shawna," dedi Nia bavullarını devirmemeye çalışırken.

"Uzun zaman oldu," dedi Shawna lafı uzatmadan.

Nia kasabadan gideli altı yıl olmuştu. Eskiden at kuyruğu yaptığı saçlarıyla direksiyonun arkasına oturup büyük teyzesinin otobüsü dar sokaklarda nasıl kullandığını hayranlıkla izleyen küçük kız artık direksiyonun başındaydı. Mavi polo tişörtünün üzerinde, Pearline Teyzesininki gibi, ailenin şimşek logolu arması vardı. Nia bazı şeylerin hiç değişmediğini görmekten memnundu.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Nia.

"On sekiz. Liseden erken mezun oldum, Pearline Teyze olabildiğince çok eğitim almamı istiyor," dedi Shawna.

Aralarında kısa bir sessizlik oldu. Shawna gülümseyip, "Bavulları taşımana yardım edeyim," dedi.

Shawna bavulları otobüse yükleyip düzgünce yerleştirdi, sonra şoför koltuğuna geçti. Üzerinde "Stajyer" yazan bir isim kartı vardı.

"Sonbahar Festivali'nde Darius Lyons'ı görmek için mi kasabaya geldin?"

"Darius Lyons mı?" diye sordu Nia. O isim yavaşça başlayıp aniden şiddetlenen kar fırtınası gibi içine oturdu. Telefonundan tarihi kontrol etti: 6 Ekim'di.

Festival hep ekim ayının ikinci haftasında olurdu. Hasat sonrası kasaba sakinlerini bir araya getirmek amacıyla başlatılmıştı; şimdiyse geçit törenleri, panayırlar, yemek yarışmaları ve liseliler için en büyük unvan olan Tarçın Kralı ve Kraliçesi seçimleriyle bir geleneğe dönüşmüştü.

"Bu sene yeni Tarçın Kralı'na taç takacak," dedi Shawna.

Nia yıllar geçse de tacın onun egosuna göre olduğuna emindi. "Falcons'ta oynamıyor mu artık?" diye sordu. Duyduklarına göre Darius'un sezonu iyi gidiyordu; geçen yıl şampiyon olmuşlardı. Belediye başkanı babası, belediye binasını oğlunun dev bir afişiyle kaplatsa şaşırmazdı. Onun dönüşü, Nia'da kayıtsızlık dışında bir duygu uyandırmıyordu.

"Bu hafta izinliymiş," dedi Shawna heyecanla. "Sırf bu iş için gelmiş. Düşünsene, Darius Lyons sayesinde Tarçın Kasabası'nın adı duyulacak!"

Nia gözlerini devirdi. Darius muhabbeti bir an önce bitsin istiyordu. Kırk yedi dakika sürecek yolu vardı. Atlanta'nın dört şeritli trafiği, bozuk yolları ve sabah sisi yerini yavaş yavaş tek şeritli yollara ve sık ormanlara bırakacaktı. Kasabaya yaklaştıkça duyulan o tarçın kokusu... İnsanın sevdiğine sarılması gibi bir histi, ki Nia'nin en çok ihtiyacı olan şey buydu.

Shawna'nın şoförlüğü, Pearline Teyzesininkine hiç benzemiyordu. Demek ki teyzesinin yanında çıraklık ettiği bunca yıl pek işe yaramamıştı.

Kasabaya yaklaştıklarında, Nia tazminat davası açtıracak cinsten olduğuna emin olduğu bir sürü darbe almıştı. Shawna frene o kadar ani basmıştı ki bavullar önce öne sonra otobüsün arkasına savruldu. Bennett ailesi tarafından işletilen dondurmacıya –Bir Top Tarçın– vardıklarında, Shawna'nın suratındaki halinden memnun sırıtış beklenmedikti.

Bir Top Tarçın, kasabanın ilk işletmesiydi. O zamanlar kasabanın nüfusu birkaç yüz kişiden ibaretmiş. Nia'nın büyükannesi Ma-Clara ile dedesi Eugene Bennett, kasabaya iş bulmak için

taşınmışlar. Kasabanın eski baharat değirmeni, çevredeki yabani tarçın ağaçlarından* tarçın toplayıp işler, ülkenin dört bir yanına gönderirlermiş. Eugene de her akşam eve biraz taze çekilmiş tarçın getirirmiş. Ma-Clara bu tarçınla dondurma yapmaya başlamış. Önce değirmendeki işçiler bayılmış, sonra ünü tüm kasabaya yayılmış. Böylece adını *Bir Top Tarçın* koydukları küçük bir dükkân açmışlar.

Değirmen yıllar önce yanıp kül olsa da dükkân, dolayısıyla Bennett ailesinin mirası, hâlâ dimdik ayaktaydı.

"İşte geldik," dedi Shawna gururla. Nia kasabadan ayrıldığında ailesiyle kavgalıydı. Dolayısıyla Bir Top Tarçın görmek istediği son yerdi. Buna rağmen can havliyle otobüsten iniverdi.

"Tekrar hoş geldin!" diye seslendi Shawna. Otobüs ana caddeye kıvrılırken tiz fren sesleri kulak tırmalıyordu.

Bir süre kaldırımda durup derin bir nefes aldı. Babası dükkâna yeni bir tabela yaptırdığından bahsetmemişti. Eskiden fildır fildır gözleriyle tanınan tarçınlı çörek maskotu vardı; artık onun yerinde, pembe-beyaz-kahverengi şeritli şık bir tente ve süslü bir fontla yazılmış "Bir Top Tarçın" yazısı vardı. Fazla modern ve şehirli duruyordu.

Ana caddede festival hazırlıkları başlamıştı bile. En az yüz yıllık beyaz festival pankartı dört yolun ortasında asılıydı: "TARÇIN KASABASI – 1919"

Tarçın kokusu hafif de olsa hissediliyordu. Gürültü olmasaydı, kilometrelerce öteden şelalenin uğultusu duyulabilirdi. Barkwood Köprüsü bu mevsimde kızıl ve bronz yapraklarla kaplanır, turistler fotoğraf çekmeye akın ederdi. Günü burada bitirir, Rosie'nin elma şırasından içer ya da hediyelik eşya dükkânından bir buzdolabı magneti alırlardı.

---

* Asya ve Avustralya'da yetişen Cinnamomum türüdür. Ancak bunların çoğu ticari amaçla kullanılan tarçın kadar aromatik değildir. Bu nedenle halk arasında "yabani tarçın ağacı" dense de tarçın kokusu hafif olur ve baharat üretiminde kullanılmazlar. (ç.n.)

Kasabanın yerlileri burayı seviyordu.

Nia hariç.

Pazartesi sabahı, dükkânı boş bulmayı umarak kapıyı açtı. Ama kapıdan içeri girer girmez bir çocuk cıvıltısı koptu. Babası Walter, kocaman bir tarçınlı çörek şapkasıyla kollarını iki yana açmış, tezgâhın üzerinde bağırıyordu: "Ve işte bu yüzden derim ki: Lezzetli bir top dondurma, mutluluğun anahtarıdır!" Elindeki dondurmayı kutsal kâseymişçesine havaya kaldırmıştı.

Çocuklardan büyük bir alkış koptu. Nia sabahın bu saatinde çocukların ne kadar şekere maruz kaldıklarını merak etti. Yuvarlak gözlükleri küçücük suratına büyük gelen sevimli bir oğlan soru sormak için parmağını kaldırdı: "Peki inekler dondurmayı nasıl yapıyor?" Babası, *demek ki dondurmanın nasıl icat edildiğini baştan anlatacağım,* diye düşünerek derin derin iç çekti.

Tam bu sırada annesi Marjorie arkadan elinde tepsiyle çıktı. Küçük kâselerde çilekli dondurmalar vardı. Taze toplanmış, şeker gibi kırmızı çilek parçaları, Ma-Clara'nın tarifine göre yapılmış kremanın içinde göz kırpıyordu. Nia'nın ağzı sulandı.

"Kim çilek istiyor?" diye sordu annesi. Çocukların hepsi birden, "Ben!" diye bağırdı.

Annesinin saçları iyice beyazlamıştı; rahatsız etmemesi için arkaya toplamış, tokayla tutturmuştu. Yüzü hâlâ aynıydı ama gözleri daha yumuşak, çizgileri daha belirgindi.

Babasıysa hâlâ aynı babasıydı: Tezgâhın üstünde, dondurmanın nasıl yapıldığını yirmi dakika boyunca anlatmadan kimseye bir kaşık koklatmayan adam. Aynı şeyi "kariyer haftası" için dükkânı ziyaret ettiklerinde Nia'nın sınıf arkadaşlarına da yapmıştı.

Annesi onun olduğu tarafa bir kere bile bakmadan, "Kapıda dikileceğine, gel de yardım et bari," dedi.

Bu tepkiyi hak etmişti.

En son görüşmelerinde birbirlerine öyle sözler söylemişlerdi ki hâlâ geceleri uyandığında aklına geliyordu. Annesinin onu

görünce nasıl tepki vereceğini kestirmemişti, ama bu hayal ettiği en kötü senaryolardan çok daha iyiydi.

Bavullarını kapıya yakın bir masaya bıraktı, üzerine bir önlük geçirdi, kollarını sıvayıp mutfağa geçti. Ellerini yıkadıktan sonra çocuklara dondurma dağıtmaya başladı. Çocuklar bir süre, "Onunki daha büyük!" tartışması yaptı ama sonra sessizce yemeye koyuldular.

Tam tezgâhı silerken tanıdık bir ses yankılandı:

"Vay, vay, vay! Kimleri görüyorum? Nia 'Asla Geri Dönmem' Bennett. Afacanlara dondurma dağıtmayı bu kadar çok mu özledin yani?"

Morgan Taylor hiç değişmemişti. Hâlâ mor renk takıntısı vardı. Kısa saçlarının önündeki perçemi mora boyamıştı. Yanlardan kısa katlar yüzünü çevreliyordu. Üzerinde mor hırka, siyah bir yırtık kot vardı.

"İtiraf edeyim, özlemişim," dedi Nia gülerek. "Parmaklarda su toplatmayan, bilekleri ağrıtmayan iş mi var? Ufaklık sürüsüyle uğraşmak iyi gidiyor mu sen söyle?" Başını çocuklara doğru çevirdi.

"Rüya gibi," dedi Morgan alaycı bir sesle. Sonra kısık sesle, "En güzeli de ne biliyor musun? Ne dersem inanıyorlar," diye devam etti.

"Tarikatlar böyle başlıyor işte," dedi Nia.

Morgan kollarını iki yana açtı: "Sıradaki hedef, dünya hâkimiyeti!"

Gülüştüler. Morgan, Nia'nın bavullarına baktı. "Uğramaya mı geldin yoksa kalacak mısın?"

"Bilmiyorum," dedi Nia, yalan uydurmaktan vazgeçerek.

Morgan başını salladı, Nia'nın ifadesini anlamaya çalışıyor gibiydi. Sonra konuyu değiştirdi: "O zaman cumartesi festivalde görüşürüz. Darius Lyons geri dönmüş."

Nia dudak büktü. "Sen hani lisede ondan nefret ederdin?"

"Üçümüz nefret ederdik: Sen, ben, Sienna," dedi Morgan. "Ama o artık ünlü. Belki beni Leon Crosby'yle tanıştırır."

"Leon Crosby mi? Oyuncu olan mı?"

"Evet. Ünlüler birbirini tanır ya," dedi Morgan, tam o sırada saatinin alarmı çaldı. "Hadi bakalım çocuklar, toparlanıyoruz!"

Çocuklar sıraya dizildi, Morgan çıkarken Nia'ya döndü: "Bu akşam Rosie'ye uğra. Jesse de seni görmeyi çok ister." Göz kırptı.

Bu sırada babası tezgâhı siler gibi yapıyor, annesi raflarla uğraşıyordu. "Ne kadarını duydunuz?" diye sordu Nia kollarını kavuşturarak.

Annesi çenesini bavullara doğru uzattı. "Ne oldu? Bryant seni terk mi etti?"

Nia başını dik tutarak, "Aslında evliymiş. Ben onu terk ettim," dedi.

"Helal kızım," dedi babası.

Annesinin yüzündeki hafif alaycı ifade bir anda yerini buruk bir bakışa bıraktı. O sırada, uzun boylu bir delikanlı tezgâhın arkasından çıktı: Niles, küçük kardeşi.

"Hep beraber sarılıyor muyuz yoksa?" dedi.

Nia kahkaha attı. Hem de öyle bir kahkahaydı ki gözleri yaşla doldu.

2. Bölüm:

Jesse

İhtiyar Milton'ın ölüyü bile uyandırabilecek cinsten üç horozu vardı. Jesse toprağın altı metre dibinde olsa, Shadrach, Meshach ve Abednego'nun ötüşünü öteki dünyada bile duyardı. Onların sabahki gürültüsü olmasa güneşin doğuşunu kaçırırdı.

Jesse dünyanın pek çok şehrinde uyanmıştı ama hiçbir yer evi gibi değildi. Balkondan bakınca tarçın ağaçlarının arasındaki küçük açıklıktan şelalenin üzerinden yükselen güneşi görürdü. Bal rengi ışık bütün canlıların üzerine yayılır, toprağın en küçük çatlaklarına kadar uzanırdı. Jesse evine dolan güneş için şükrederdi, bir gün daha hayat var demekti burada.

Her sabah olduğu gibi güne askerlikten kalma alışkanlıkla başladı: Güneşe selam ve esneme hareketleriyle. Ardından yüksek tempolu antrenmanına geçti: Şınav, mekik, plank ve en sonunda da barfiks... Terleyip kasları yanana dek durmadı. O noktada bile ciğerlerine dolan nefesi hissetmek için antrenmanına devam etti.

Saat neredeyse altı buçuktu. Babası birazdan kalkıp giyinmiş, kahvesini ve gazetesini bekleyecekti. Annesiyse tam bir gece kuşuydu, deprem olsa uyanmazdı. Böyle sakin ve sıradan bir pazartesi sabahında erkenden kalkmasını gerektirecek bir sebep yoktu.

Jesse duşunu aldı, üzerine sabahlığını geçirip aşağı indi. Tam da o sırada Ufak Charlie, babasının kamyonetinden gazeteyi

koltuğunun altına sıkıştırmış halde atladı. Küçük kardeşi Ufak Charlie heyecanla kamyonetin arkasından ayaklarını sarkıtmış, heyecanla abisini izliyordu.

Charlie Kent ve oğulları her sabah İhtiyar Milton Çiftliği'nden başlayıp ana caddeye kadar tüm kasabaya kendi çıkardıkları günlük gazete olan *Tarçın Postası*'nı dağıtırdı. Ufak Charlie, Jesse'ye kurnazca gülümseyip gazeteyi füze gibi fırlattı. Gazete neredeyse suratına çarpacaktı ki Jesse havada kaptı. Çocuğun kolu sağlamdı. Boşuna lisede Timberwolves futbol takımının yıldızı değildi.

"Formdasın hâlâ *ihtiyar*!" diye bağırdı Ufak Charlie. Jesse gülerek el salladı ama ona el hareketi yapmak istedi.

"İhtiyar" lakabı Jesse'yi ellili yaşlarında, ortopedik ayakkabı giyen biri gibi hissettiriyordu. Oysa Ufak Charlie doğmadan önce yıllarca futbol oynamıştı.

Saatine baktı, kahvaltıya geç kalıyordu. İçeri koştu. Tam o sırada gece önceden hazırladığı kahve makinesinden fokurtu sesleri gelmeye başladı.

"Pastırmayla kızarmış ekmek?" diye sordu babası mutfaktaki baş köşeye otururken. Jesse yan gözle babasını izledi. Robert Shaw, oğlunun her hareketini analiz etmesinden nefret ederdi. "Akvaryumdaymışım gibi hissediyorum," derdi. Ama babası kalçasının ağrıdığını ya da omzunun tutulduğunu onunla paylaşmazdı. Yardım isteyen bir adam değildi. İki yıl önce düştükten sonra Jesse ailesinin yanına taşınmıştı.

Ailesi başta itiraz etmişti ama sonunda Jesse kazandı. Onlara bakmak onun için büyük bir ayrıcalıktı. Onları kaybedeceği günü düşünmek bile istemiyordu. Elinde olsa, onları cam fanusa koyar sonsuza dek yanında tutardı.

Robert kahvaltı menüsünü onaylarcasına mırıldandı. Jesse gazeteyi babasının kahvesinin yanına bıraktı. Babası kahveyi hep şekersiz içerdi, uzun yaşamın sırrının bu olduğuna inanırdı. Ama

Jesse, babasının karamelli şekerlerini sakladığı yeri bildiğinden onu kandırmasına imkân yoktu.

Yetmişlerine yaklaşsalar da ikisinin de aklı hâlâ yerindeydi. İki huysuz yaşlı ergeni idare etmek kolay değildi, tek oğulları olarak tüm sorumluluk Jesse'ye düşüyordu.

Robert gözlüğünü takıp gazetenin eklerini bir kenara koydu: Karikatürler, sanat sayfası, bulmaca. Evelyn uyandığında öğle yemeğinde birlikte çözeceklerdi. Akşam Jesse eve döndüğünde, buzdolabına yeni çözülmüş bir bulmaca asılı olacaktı, altında kalp içinde "R+E" yazılı. İhtiyar ergenlerdi...

"Bakalım Tarçın Kasabası'nda neler olmuş..." diye mırıldandı Robert.

Bir saat sonra Jesse giyinmiş, güne hazırdı. Babası hâlâ masada oturmuş, kendi kendine mırıldanarak gazete okuyordu.

"Ben çıkıyorum baba," dedi Jesse dolaptan protein içeceğini alırken. Öğle yemeğini Rosie'de yiyecekti. "Akşam yemeğinden sonra dönerim. Istediğin bir şey var mı?"

"Annen muz istiyor." Sonra omzunun üzerinden bakarak fısıldadı: "Yarın yıldönümümüz. Bir de gül getirir misin?" Cebinden cüzdanını çıkarmaya yeltendi.

"Yıldönümü mü?" Jesse kaşlarını kaldırdı. "Siz Mayıs'ta evlenmediniz mi?"

"Evet ama ben ona 7 Ekim'de çıkma teklif ettim." Gazetedeki tarihi işaret etti. "İhtiyarım ama okuyabiliyorum. Yarın değil mi?"

Jesse gülümsedi. "Tamam, güller benden."

Kasabanın arka yollarından giderken tarçın ağaçlarının kokusu burnuna doldu. Sayıları gittikçe azalmıştı ama çocukken okulun bahçesine kadar bu koku yayılırdı. Baharatlı, tatlımsı kokusu ona hep Rosie'nin elmalı şırasını hatırlatırdı. Rosie, Sonbahar Festivali'nde kovalar dolusu şıra satacaktı.

Ekim'in ikinci hafta sonunda bütün kasaba bir masal kitabına dönerdi. Her taş sokak, her kırmızı tuğlalı dükkân, ana caddeyi çevreleyen ağaçlar... Hepsi sonbaharın altın rengine bürünürdü.

Vitrinlerde gülen korkuluklar, sonbahar yaprağı desenleri; her basamakta, her kapı önünde çeşit çeşit balkabağı... Kimisi devasa, kimisi küçücük, kimisi yamuk yumuk. Bazılarının içi oyulmuştu; kimilerine gülücük kondurulmuş, kimileriyse ışık yayıyordu.

Çıplak dallara asılmış ışıklar... Altın sarısı parıltısıyla kasabayı sarmalayan nostaljik bir sıcaklık. Eski binaların sütunları kurutulmuş mısır sapları ve tarçın çubuklarıyla süslenmişti; havaya tanıdık, huzurlu bir baharat kokusu yayıyordu.

Çocukken Jesse için Sonbahar Festivali yılın en güzel zamanıydı. Sanki dünyanın kalbi kasabada atardı. Büyülü bir ortamda sanki zaman yavaşlıyor, festival ışıklarının altında sihir yaşanıyordu.

Artık bir polis olarak festival onun için karın ağrısından farksızdı. Sarhoşlar, taşkınlıklar, etrafa verilen ufak tefek hasarlar... Yılın en yoğun zamanıydı.

Karakola vardığında, geçen hafta yarım bıraktığı raporları okumayı bitirip meslektaşlarının hatırına acı kahveden birkaç yudum aldı. Bir yıldır görevdeydi, devriye nöbetleri ona düşüyordu. Kıdemliler bunun angarya olduğunu düşünüyordu, Jesse de onlarla hemfikirmiş gibi davranıyordu. Aslında seviyordu devriyeyi. Onu büyüten insanlarla iç içe olmaktan mutlu oluyordu.

Kimileri küçük kasaba hayatını rutin bulur, hep aynı şeylerin tekrarlanmasından bunalırdı. Jesse içinse dünyada Tarçın Kasabası'ndan daha huzurlu bir yer yoktu. Bunu sıkıcı bulanlar çoğunluktaydı ama ona göre bu öngörülebilirlik güven demekti. Değişimden nefret eder, sürprizlerden hiç hoşlanmazdı. Bu kasaba onun için hem bir liman hem de çapaydı; çapa dibe batmaktan ziyade, onu olduğu yerde dengede tutardı. Bunu ihtiyacı vardı.

Ana cadde boyunca devriyesine devam etti. Hasat Meydanı'ndan geçti; Maggie Shilling yine sihrini konuşturmuştu. Kaldırımlar turuncu ve altın sarısı süslerle donatılmıştı. Fenerlerden sarkan çelenkler, saman balyaları ve kasaba halkını elmalı şıra, turta tadımı ve balkabağı oymaya yönlendiren tabelalar tüm caddeyi kaplıyordu.

Tam köşede, Bayan Guy'ı, namıdeğer Maggie Hanım'ı elleri belinde öylece dururken gördü. Sıkıntılı halinden bir şeylerin yolunda gitmediği belliydi.

Bayan Guy, Tarçın Kasabası'ndaki iki marketten biri olan Guy'ın Marketi'nin kurucusu Bay Guy ile evliydi. Guy'ın Marketi her zaman taze meyveler ve uygun fiyatlara sahipti. İki yıl önce kocasını kaybettiğinden beri marketi ayakta tutmak için elinden geleni yapıyordu. Eski kasabalılar hâlâ oradan alışveriş yapıyordu. Kasabaya yeni taşınmış şehirlilerse organik, glutensiz ürünler için başka bir markete gidiyordu. Jesse ikisine de uğruyordu. Biraz buğday çimi kimseye zarar vermezdi nihayetinde.

"Günaydın, Bayan Guy," dedi Jesse. Yanına gidip parça pinçik tahtaları ve elindeki kurulum kılavuzunu inceledi. "Kurulum için yardım ister misiniz?"

Bayan Guy memnuniyetle ellerini çırptı. "Sizinle görüşmeyi dört gözle bekliyordum, Memur Shaw!" dedi. "Kurnaz James bu standı bana sattı, alalı iki hafta olmadan parçalandı."

Bayan Guy kendini her ne kadar yas tutan bir dul olarak tanıtsa da, bu durum Jesse'ye her bulduğu fırsatta kur yapmasını engel olmuyordu. Jesse ya onun erişemeyeceği kadar yüksekteki ampulleri değiştiriyor, kutuları kaldırıp rafları tamir ediyor ya da bugünkü gibi bir teşhir standını düzeltiyordu. Ödemesini yemekle aldığı için şikâyet etmiyordu. Bayan Guy'ın pirzolası ve tavada kızartılmış elması, annesi Evelyn'in yaptığı yemekten bile güzeldi –gerçi bunu asla Evelyn'in yüzüne söylemezdi.

Bayan Guy'ın eskiden olduğu gibi hâlâ göz kamaştırıcı olduğunu –en azından yan dükkândaki berberdeki adamlara göre– fark etmemek mümkün değildi. Bones'un berber dükkânı,

bir pazartesi sabahı için alışılmadık şekilde kalabalıktı ve Jesse bunun nedenini sorgulamadı bile.

Jesse dikkatini standa verdi. Stand, çam ağacından yapılmış gibi duruyordu; rustik, yıpranmış görünümlü bir çerçevesi vardı. Dört eğimli bölmesiyle oldukça sağlam görünüyordu ve Jesse, Bayan Guy'ın bu standı taze meyve-sebzelerini sergilemek için kullanacağından emindi.

"Matkabın var mı?" diye sordu, önündeki dağınıklığa uzun uzun bakarak.

Bayan Guy marketin içine girip kayboldu ve elinde matkapla geri döndü.Matkabı ona adeta bir bomba uzatır gibi verdi.

"Ama bir saate market açılınca Bay Sylvester'ı aramalısın. Sepetlerin ağırlığını taşıyacak başka bir tahtaya ihtiyacın olacak." Tüm kelimeler ağzından tek seferde döküldü.

"Ararım," dedi Bayan Guy nefes nefese.

Jesse hızlıca standı tamir etmeye koyuldu. On dakika içinde stand sapasağlam hale gelmişti. Bayan Guy ona mahcup bir bakış atarak, "Üniformadan sıkılırsan, çok iyi bir tamirci olursun, Memur Shaw," dedi.

Jesse gülümseyip konuyu değiştirdi. "Başka bir sorun olursa James'i arayın. Eminim ilgilenir."

"Yine de teşekkür ederim. Öğle yemeği göndereyim mi karakola?" dedi kadın, göz kırpar gibi.

"Olur, hatta birkaç muzunuz varsa alabilirim," diye ekledi Jesse, babasının isteğini hatırlayarak.

"Elbette," diye karşılık verdi. Bazen polislik işe yarıyordu. Jesse arabaya atlayıp ana caddede devriyeye devam etmek üzereyken, Berber Bones'un önünde Harold Bones'u fark etti. Harold, Jesse'nin Bayan Guy'la konuşmasını dinlemiyormuş gibi yapıyor; Jesse hızlı adımlarla karşıya geçerken hararetle dükkânının önünü süpürüyordu.

"Yolun ortasından yürüdüğün için seni tutuklamalıyım," diye şaka yaptı Harold.

"Bir polisi tutuklayamazsın," dedi Jesse, Harold'ın Bayan Guy'ı görmesini engelleyecek şekilde önüne geçerek. Harold'ın onu kenara itmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Herkes bilirdi ki Harold, ilkokuldan beri Bayan Guy'a karşı bir şeyler hissediyordu ama kadının kocası öleli iki yıl olmasına rağmen, yaşlı Bones hâlâ ona çıkma teklifi etmeye cesaret edememişti.

Her seferinde Bayan Guy'ı görmek için Jesse'nin yanından geçtiğinde, Jesse de peşinden gidiyordu. Harold sinirden dişlerini gıcırdattı. "Yolumdan çekilmezsen polisi döveceğim," diye tehdit etti süpürgesiyle.

"Çekilsen iyi olur, Jesse. Onun Bayan Guy'a karşı neler hissettiğini biliyorsun," diye uyardı dükkânın içinden Bay Bones'un yeni berberi William Reed. Şehirden yeni taşınmıştı. Macon, Georgia'dan geldiğini söylüyordu ama Tarçın Kasabası'nın dışındaki her yer kasabalılar için zaten büyük şehir sayıldığından, bu durum onu kasabada ünlü yapmıştı.

Jesse içeri girdi ve elindeki mavi solüsyonla aletleri temizlemekte olan Will'le yumruk tokuşturdu.

"Ne var ne yok, tıraş mı olacaksın?" diye sordu Will.

"Yok," dedi Jesse. "Görevdeyim. Bilirsin işte, polis hayatı." Etrafını işaret etti.

"Suçla mücadele ediyorsun ha, hem de sepet sepet," diye güldü Will, sağlam tezgâhına özenle minik balkabaklarını dizen Bayan Guy'ı başıyla işaret ederek. "Savaşı özlemişsindir dostum. Bir zamanlar John Wick'tin, şimdi Barney Fife oldun."

Apaçık belliydi ki Will'in askerlikle ilgili bildiği tek şey Hollywood yapımlarıydı. Muhtemelen *Call of Duty* oynayan ve keskin nişancı tüfeği kullanabileceğine yemin eden tiplerden biriydi. Oysa gerçek hayatta her şey, ekrandaki piksellerde göründüğünden çok daha zordu.

Jesse geceleri uykusunu kaçıran anıları bastırmaya çalışarak omuz silkti. "Bunu tercih ederim," dedi soğukkanlılıkla.

Will başını salladı, geçmiş hakkında konuşarak sınırı aştığını anlamıştı. Araları iyiydi, ama o kadar da *iyi* değildi.

"Ben kaçayım," dedi Jesse, sanki acelesi varmış gibi saatine bakarak. Ön kapısının etrafındaki şüpheli toprak lekesini hâlâ temizleyemeyen Bay Harold'a veda etti ve devriye arabasına atladı.

Daha sonra devriyesine devam ederken Muskat Sokak'ta, Morgan Taylor'ı anaokulu öğrencileriyle birlikte gördü. Çocuklar ip gibi dizilmiş, Morgan ise ellerinden tutmuş onları karşıya geçiriyordu. Kariyer Haftası kapsamında işyerlerini geziyorlardı.

"Günaydın Bayan Taylor," diye seslendi arabanın camından.

"Tam da görmek istediğim adam, Memur Shaw!" dedi Morgan, şarkı söyler gibi bir sesle.

"Yine mi? Bugün ikinci kez duyuyorum bunu," dedi Jesse, şüpheyle.

Morgan muzip bir gülümsemeyle, "Sana bir haberim var. Kim geri döndü dersin?" dedi. Gözleri heyecandan parlıyordu.

"Darius Lyons'un gelişini duymayan kalmadı," diye karşılık verdi Jesse kayıtsızca.

Morgan gözlerini devirdi. "Nia Bennett."

Jesse'nin boğazı düğümlendi. Bir an için nefes alamadığını sandı. Nia'nın adıyla birlikte kalbi tekledi, yıllardır hissetmediği o kelebekler geri geldi. Direksiyonu sımsıkı tuttu, avuçları terledi.

Altı yıldır önünden geçerken içine taş oturan o dondurmacıya baktı istemsizce. Tüllü perdeler ardında nelerin saklı olduğunu göremiyordu, ki böylesi kalbi için belki de daha iyiydi.

"Nia Bennett geri mi döndü?" diye fısıldadı. Hafızasında onun kollarında olduğu son anlar canlandı. Onu kaybettikten sonra içini kaplayan hüzüen yeniden canlandı.

Morgan, "Onu bu akşam Rosie'nin Lokantası'na davet ettim," dedi neşeyle. "Sen de geleceksin değil mi?"

Jesse başıyla onayladı. "Orada olacağım."

Morgan kapıya vurup, "Kendine çekidüzen ver biraz. Hayalet görmüş gibisin," dedi.

Morgan uzaklaşırken Jesse, derin bir nefes verip başını koltuğa yasladı. Altı yıldır görmediği kadını bu akşam, sadece birkaç saat sonra görecekti.

Her şey değişmek üzereydi.

3. Bölüm:

Nia

Altı yıl sonra eski sevgilisini ilk kez görmeye giden bir kız ne giyer? Abiye mi? Yırtık kot mu? Diz üstü çizmelerle mini etek mi?

Nia bavullarına tıkıştırabildiği bütün kıyafetleri tek tek denedi ama hiçbiri "işte bu" dedirtmedi. Bir gün içinde hem ayrılık hem kavuşma yaşamak bünyesine fazla gelmişti.

"Üstüne bir şey geçir artık, maça geç kalacağım!" diye homurdandı Niles.

Tarçın Kasabası Lisesi'nde son sınıftaydı ve haksız bir ayrıcalıkla, babasının izinlerini beklemeden arabayı dilediği gibi kullanabiliyordu; geç saatteki basketbol maçına giderken bile. O yaşlardayken Nia hâlâ babasının bıraktığı yerlere gidip geliyordu. Abla hesabıyla düşündüğünde, bu akşam Niles'ın onu Rosie'ye bırakması şarttı.

Kollarını göğsünde kavuşturup çocukluk odasının kapısına yaslanmış, sabırsızca bekliyordu.

"Basketbol maçı işte, ilk beş dakikada neyi kaçırabilirsin ki?" dedi Nia..

"Rosie'nin Lokantası'nda akşam yemeği, bundan kime ne? Niye bu kadar kasıyorsun ki?" diye takıldı Niles.

"Kasacağım tabii," dedi Nia, "çünkü Jesse'yi ayrıldığımızdan beri görmedim. Güzel görünmek istiyorum."

Güzel diye tekrarladı içinden. Aslında "taş gibi" görünmek istiyordu ama bu akşam o mümkün değildi.

Bryant'ın evinden çıkıp giderken bütün bakım ürünlerini ve makyaj çantasını orada bırakmıştı. Geri kalan günlerde insan gibi görünmek istiyorsa Asheville'deki alışveriş merkezine koşması gerekecekti. "Zaten ben burada ne kadar kalacağım ki?" diye sordu kendine. Cevabı yoktu. Zaman gösterecekti.

"Bence gayet hoşsun." Niles omuz silkti. Açık valizden gri, dar bir kazak kaptı ve ona fırlattı. Omuzları açıkta bırakacak şekilde yakası katlanıyordu. "Şunlarla giy," diyerek yerden açık mavi bir kot aldı. "Altına da onları," dedi, siyah sivri burun kısa botları işaret ederek. "Saçını da o kabarık topuz yaptığın zamanki gibi yap, hadi Ni-Ni, çıkalım artık!" diye bağırıp koridora daldı. "Beş dakikan var, yoksa seni bırakmadan giderim!"

Daha birkaç sene önce, arkadaşlarıyla dışarı çıktığında yanında taşımak zorunda olduğu oyuncak bebek muamelesi gören kardeşi, şimdi onun bir an önce hazır olmasını bekliyordu. Zaman gerçekten değişmişti.

Nia Tarçın Kasabası'ndan ayrıldığında zamanın duracağına dair beyhude bir hayale kapılmıştı. Döndüğü zaman, hiç yaşlanmamış olan anne babasını ve elleri nereden geldiği belli olmayan bir çesit peynir tozuyla kaplı, tabletine yapışık vaziyette çizgi film izleyen kardeşini bulacağını ummuştu.

Ama hayır, Niles büyümüş ve modadan bile anlar olmuştu. Onun seçtiği kıyafetleri giydi, aynaya baktı. Kıyafet baya hoştu ama tabii ki bunu ona asla itiraf etmeyecekti.

Kazağın kırışıklıklarını düzeltti, gümüş küpelerini ince bir kolye ve birkaç bilezikle tamamladı. Akşam için idare ederdi.

Annesinin odasına gidip saç kremi ve tarak aradı. Saçlarını toplayıp uçlarını içe doğru bükerek Niles'ın dediği kabarık topuz

şeklinde yaptı. Oradayken annesinin parfümlerinden birini de sıktı: Vanilya ağırlıklı, hafif çiçek notaları olan bir koku.

Ağlamaktan şişmiş göz altlarını gizlemek için yüzüne hafif bir kapatıcı, badem şeklindeki gözlerini iyice ortaya çıkarmak için de maskara sürdü.

Arzuladığı sekilde olmamıştı belki ama en azından insan içine çıkabilir vaziyetteydi.

Merdivenleri ikişer ikişer atlayarak indi. Anne babası kanepede birbirine sarılmış, bir aksiyon filmi izliyordu. Ekranda mermiler uçuşurken, annesi kucağında tuttuğu patlamış mısırın yağlı elleriyle gözlerini kapatıyordu.

"İyi eğlenceler Ni-Ni." Babası ayağa kalkıp onu kucakladı. "Seni tekrar görmek çok güzel, tatlım," diyerek yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

Evlerinin Bombay cinsi asabi kedisi Gece, Nia'ya hırlayıp dişlerini gösterdi. Sabah geldiğinden beri suratına bakmıyordu. Nia onu suçlamıyordu, sonuçta altı yıl ortadan kaybolmuştu. Başını okşamaya yeltenir gibi oldu ama Gece hırlamayı sürdürdü. *Önünde sonunda beni affedip yumuşar,* diye içinden geçirdi.

"Kızımı rahat bırak," dedi babası ve Nia'nın elini kenara itti. Gece de onun kucağına iyice gömüldü. Nia, babasının bu kediyi evde herkesten çok sevdiğine emindi.

"Bu benim en pahalı parfümüm değil mi?" diye kuşkulu bakışlarla sordu annesi.

Nia çabucak konuyu değiştirdi: "Sahi ya, Niles'a ne ara araba kullanma izni verdiniz? Onun yaşındayken benim markete gitmeme bile izin vermezdiniz!"

"Büyüyor artık," dedi annesi şefkatli bir sesle. Bu aşırı şefkat Nia'nın ağzında ekşi bir tat biraktı adeta. "Özgür hissetmeye ihtiyacı var."

"Özgürlük mü? Daha on yedi yaşında!" Nia babasından destek bekledi ama o omuz silkip kenara çekildi. Tam tartışmaya devam ederken dışarıdan bir korna sesi duyuldu.

"Çabuk git yoksa seni bırakıp gider," diye güldü annesi. Nia da hemen fırlayıp arabaya bindi.

Rosie'nin Lokantası'na yolculuk tam bir eziyetti. Bu kasabadaki ulaşım seçenekleri ikinci kez Nia'yi hayal kırıklığına uğratıyordu. Niles modadan anlar hale gelmişti gelmesine, ama müzik zevki için aynısı söylenemezdi. Dinlettiği saçma sapan şeyler en az on ülkede yasaklanmalıydı. Yine de bu kötü şarkılar bile onun aklının Jesse'yi en son gördüğü güne gitmesine engel olamadı.

Sekizinci sınıfın yaz tatilinde çıkmaya başlamışlardı. Nia'nın taşındığı güne kadar da yapışık ikiz misali birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı. Ayrıldıktan sonra Jesse ne aramış ne yazmıştı. Sosyal medyada engellemesine bile gerek kalmamıştı; Jesse nadiren sosyal medya kullanıyordu. Tek tük, eski yıllardan kalma birkaç Instagram fotoğrafı vardı sadece. Nia ara sıra –tamam itiraf edelim, sık sık– açıp Instagram sayfasını kontrol ederdi. Hangi sıklıkta bunu yaptığını Jesse'nin bilmesine gerek yoktu.

"Sevgilin seni eve bırakır mı?" diye sordu Niles, Rosie'nin Lokantası'nın önünde.

Nia oturduğu yerden lokantanın içini görebiliyordu. Rosie tezgâhın arkasında, müşterilerden biriyle kahkahalar eşliğinde vedalaşıyordu. Omuz hizasındaki siyah saçlarına bir tutam gri düşmüştü, ki zaten çok havalı bir kadınken daha da havalı görünüyordu. Bu haliyle sanki sevdiği kişi tarafından çok iyi bakılan biri izlenimi verse de hâlâ o lafını asla esirgemeyen dobra kadındı. Sienna annesini bu şekilde görse bayılırdı diye düşündü Nia.

Sienna Rose'un adı içini burktu. Onun hâlâ burada olması gerekirdi.

"Ne sevgilisi ya ne diyorsun sen? Gelip beni alamayacak kadar yoğun musun yani?" dedi Nia. Niles'ın ablasının dikkatini dağıtmaya çalıştığı belliydi.

"Maçtan sonra birkaç kişiyle Barkwood Köprüsü'ne gideceğiz, gece geç dönerim," diye itiraf etti Niles.

Barkwood Köprüsü şelaleyi gören otoparkıyla meşhurdu. Lisedeyken Nia ve arkadaşları turist sezonu biter bitmez, ailelerinin sorgulayıcı bakışlarından uzakta, saatlerce orada vakit geçirip rahat bir nefes alırlardı. Şimdi yeni neslin aynı yapma zamanı demek ki. Yine de Nia emin olamadı.

"Geç dediğin saat kaç mesela?" diye sordu.

"Bilmem, gece yarısı herhalde."

"Gece yarısı mı? Hem de hafta içi! Yarın okul var Niles! Annem senin gece yarısına kadar arabayla dışarıda takılmana izin veriyor yani öyle mi?" Nia'nın sinirleri allak bullak olmuştu. Hiç adil değildi bu ayrımcılık. Marjorie, Nia'nin böyle bir şey yapmasına asla izin vermezdi.

Niles gözlerini devirdi. "Bırakacak mı bırakmayacak mı?"

Madem kimse ilgilenmiyordu, kendisi bu görevi üstlenmeye karar verdi. Tarçın Kasabası küçük bir yerdi, yani başına bir şey gelme olasılığı hayli düşüktü. Yine de Sienna'ya olanlardan sonra emin olamıyordu Nia. "Kimlerle gidiyorsun?" diye sordu.

"Of, Ni-Ni ya..." Dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. Demek ki kızla buluşacaktı.

"Adı ne?" diye sordu Niles'ı gıdıklarken.

"Hatırlarsın belki, Shawna Daniels vardı ya? Benim sınıfımdandı."

Nia neredeyse koltuktan fırladı. "Sakın arabayı ona kullandırdığını söyleme!"

"Yok, ben sürüyorum," diye geçiştirdi, gerçek hislerini saklamaya çalışan her erkek gibi. "Sohbet ediyoruz sadece. Yani o konuşuyor, ben dinliyorum."

Bir zamanlar Jesse ile o da sadece sohbet ediyordu. İnanamıyordu; eskiden odası her zaman tuhaf bir şekilde yumurta kokan kardeşi artık kızlardan hoşlanacak kadar büyümüştü. Onu

kendisine çekip sımsıkı sarıldı. Boyu uzadığı için artık kafasına erişemiyordu, onun yerine dalgalı saçlarını bozdu.

"Yeter be Ni-Ni!" diye güldü Niles. Dikiz aynasını çevirip saçlarını düzeltti. "Sevgiline söyle seni eve bıraksın, tamam mı? Sabah görüşürüz."

Nia indi ama gitmeden ekledi: "Yarın Asheville'de alışveriş merkezine götüreceksin beni."

"Yarın maçım var, okuldan sonra yedi gibi götürürüm, olur mu?"

"Olur. Dikkatli ol! Yarın sabah görüşürüz."

Arabası gözden kaybolana kadar bakakaldı. Kalbinin küçük bir parçası onunla gitmişti sanki. Sokak boşalınca derin bir nefes alıp lokantaya adımını attı.

"Yok artık!" diye haykırdı Rosie onu görür görmez. Tezgâhtan fırlayıp Nia'ya doğru koştu. Nia çarpışmaya hazırlandı. Rosie boylu poslu, heybetli bir kadındı. Nia'ya hep Matilda romanındaki o korkunç müdireyi, Bayan Trunchbull'u hatırlatırdı. Ama sadece fiziksel olarak, çünkü müdirenin aksine Rosie gülüşü güneş gibi parlayan, sıcacık ve sevgi dolu bir kadındı.

Nia çocukken sayısız saatini Sienna'yla Rosie'nin Lokantası'nda geçirmişti. Ne zaman dondurma servisi yapmaktan bıksa, hep onların yanına kaçardı. Annesi, Rosie karşı sokaktaki lokantaya varıncaya kadar dondurma dükkânının kapısından onu gözlerdi.

Lokanta bıraktığı gibiydi. O tanıdık tarçın ve tereyağı kokusu hâlâ girer girmez burnuna doluyordu. Lokantanın bar kısmındaki 1950'ler tarzı yüksek sandalyeler gün içinde asla boş kalmazdı. Tezgâhın üzerini boydan boya kaplayan cam kavanozların içindeyse Rosie'nin meşhur tarçınlı tatlıları sergilenirdi. Diğer taraftaki kırmızı deri kaplı koltukları olan oturma bölümünün derileri belli ki son altı yıl içinde yenilenmişti. Lokantanın tam ortasındaysa neon ışıktan bir gül tavandan sarkıyordu –herkesin Rosie'ye ait olduğunu bildiği kendine has damgası.

Kasaba halkı Rosie'ye tapardı. Mezuniyetlerden düğünlere, doğumlardan cenazelere kadar herkesin hayatında bir şekilde yer almış bu kadına sonsuz bir saygı beslerlerdi.

Rosie çabucak Nia'yı kucaklayıp havaya kaldırdı. Onu yere indirdikten sonra bir adım geri atıp Nia'ya doya doya baktı. Rosie'nin gözleri çarpıcı bir ela ve kahverengi karışımıydı. Bu gözler Nia'ya hem olduğu gibi kabul edildiğini hissettirir hem de sorumlusu olduğu hatalarını hatırlatırdı. Çocukken, arkadaşı Sienna'nın annesinin bir bakışta aklından geçenleri okumasına gıcık olurdu. Rosie'ye aklından geçen her şeyi bir an önce anlatmak için can atıyordu. Rosie yaşlı gözlerle yüzüne bakıyordu: "Nia, nerelerdeydin kızım?"

Nia arka taraftaki en büyük masada oturan Morgan'ı fark etti. Yanında oturanları durduğu açıdan tam göremiyordu ama attıkları kahkahalar kulaklarını çınlattı.

"Atlanta'daydım, yüksek lisansı bitirdim," dedi Nia ve telefonundan mezuniyet fotoğraflarını gösterdi, Bryant'ın olduğu kareleri atlayarak.

"Tebrik ederim canım! O cübbe içinde çok güzel olmuşsun! Ne kadar kalacaksın burada?"

Nia ona yalan söylemek istemiyordu, ama bunun için doğru zaman değildi. Bu sohbet için bir duble içki ve kulak misafirlerinin olmadığı tenha bir mekân lazımdı.

"Bu hafta uğrayıp anlatayım mı?" dedi Nia.

"Tabii," dedi Rosie gülümseyerek. "Morgan ve tayfası şurada." Kahkaha seslerinin yükseldiği masaya baktılar. Morgan göz göze gelince el salladı.

"Bir şey istersen haber et," dedi Rosie.

"Bir tarçınlı çörek alayım," dedi Nia. Kasabaya döndüğünden beri canı çekiyordu. Rosie'nin çörekleri gibisi yoktu.

"Festival için yeni bir tarif deniyorum, balkabaklı ve baharatlı. Tadına bak ki bana nasıl bulduğunu söyle." Rosie keyifle mutfağa döndü.

Nia derin bir nefes aldı. Korkularıyla yüzleşip Morgan'ın masasına gitme vaktiydi.

Önce Darius Lyons gördü onu. Bir zamanlar nefret ettikleri o sıska çocuk kaybolmuştu. Hatta "sıska" ve "Darius" sözcüklerini aynı cümle içinde kullanmak artık imkânsızdı. Düşman diye belledikleri o çocuğun yerine epey havalı, özel tasarım deri ceketine nerdeyse sığmayacak derecede kaslı kolları olan, iki kulağına da elmas küpe takan reklam yıldızı gibi bir adam gelmişti. Küçük bir kasaba lokantasında arkadaşlarıyla vakit geçirmekten ziyade, spor giyim markalarının reklam panoları için fotoğraf çekiminde olması gerekirmiş gibi bir izlenim bırakıyordu.

Gülümseyince parlayan otuz iki dişi ve yanık teniyle Tarçın Kasabası'nın gözbebeği olmasına şaşmamak gerekirdi. Sienna baş düşmanlarıyla aynı masaya oturmak üzere olduğunu bilse, kim bilir ne hissederdi...

"Şehirli hanım geri dönmüş!" diye bağırdı Darius, kelimeleri yuvarlayarak. Saat henüz dokuz olmasına rağmen kafası şimdiden güzeldi belli ki. İçkiden göz altları kararmaya başlamıştı bile. Nia *keşke güneş gözlüklerimi getirseydim de gözlerimi devirdiğimi fark edemeseydi*, diye içinden geçirdi.

Darius'un tam karşısında Jesse oturuyordu. Morgan'ın yanında oturan bir kadınla sohbet ediyordu ki birden durup Nia'ya doğru döndü. Nia ilk önce kadını çıkaramamıştı, ama şimdi fark ediyordu ki kadın Victoria Nathan'dı –Darius'un kız arkadaşı. O kadar ağır bir makyaj yapmıştı ki tanınmaz hale gelmişti. Hâlâ birlikte olmalarına çok şaşırdı Nia. Meşhur olur olmaz Darius'un onu bırakacağını düşünmüştü. Oturur vaziyette bile Darius'tan bir karış daha uzundu Victoria. Bu heybetli kadını fark etmemek nerdeyse imkânsızdı. Yanık ve parlak teninden stres ve sıkıntının var olmadığı bir dünyada yaşadığı belliydi. Elmacık kemikleri, taşı bile delermiş izlenimi veren keskin bakışlarını iyice ortaya çıkarıyordu. Ama suratında hâlâ o kendini

beğenmiş, uyuz ifade vardı. Ortamdaki herkesten daha zeki olduğunu düşündüren bir sırıtış yüzünden eksik olmuyordu.

Jesse'nin gözleri Nia'nın üzerinde donup kaldı. Göz göze geldikleri an, ikisi de kibarca tebessüm ettiler. Nia olduğu yerde neredeyse tereyağı gibi eriyecekti. Jesse muhteşem görünüyordu. Ayrı kaldıkları sırada babasından miras keskin çenesi ve yüz hatları iyice oturmuştu. Cildi pürüzsüzdü. Üzerinde kırmızı bir oduncu gömleği vardı. Gömleği üzerine oturuyordu. Oldukça rahat ve sakin görünüyordu Jesse, herhangi bir günde olduğu gibi. Sanırsın Nia'yı göreceği için yarım saat boyunca dolabını altüst edip savaş alanına çeviren o değildi.

Nia, Jesse'nin bakışlarından gözlerini zorla ayırıp Darius'a döndü: "O sensin, Bay Dünya Şampiyonu."

Darius tüm parmaklarında elmas yüzükler olduğundan şampiyonluk yüzüğünü küçük parmağına takmıştı: "Önemli bir şey değil ya. Abartmaya gerek yok," dedi. Yanında oturan Victoria, eliyle sevgilisinin omuzlarını silkelermiş gibi yaptı. Böylece o da kendi parmağındaki devasa tektaşı herkese göstermiş oldu. Kulağındaki elmas küpeler tektaş yüzükle takımdı.

Jesse, Nia'ya yer açmak için yana kaydı. Nia yanına oturur oturmaz Jesse'nin parmağında yüzük olmadığını fark etti. Tam karşısında bir buket kırmızı gül duruyordu. Bu güller kendisi için olabilir miydi?

"Daha ilk akşamdan böyle bir buluşma beklemiyordum," dedi Nia, ortamdaki gerginliği dağıtmak için.

"Tarçın Kasabası'nda haberler çabuk yayılır, bilirsin. Hoş geldin," dedi Jesse.

"Teşekkürler Jesse." Nia henüz Jesse'nin gözlerine bakamıyordu, ama vücudundan dalga dalga yayılan sıcaklığı hissediyordu. Başını kaldırıp karşısında oturan Morgan'a baktı. Morgan aniden gözlerini kaçırıp masadaki ketçap paketleriyle uğraşmaya başladı.

Neyse ki Rosie hemen yetişti.

"Sen gerçek bir meleksin, Rosie," diye atladı Jesse. Boş tabakları toplayıp kenara koydu ki yenilerine yer açılsın. "Ama ben bu akşam bir lokma daha yiyemem," dedi.

"Yok artık, daha neler. Bal gibi de yersin," diye itiraz etti Rosie.

Rosie, tarçınlı çörek dolu altı tabağı masanın ortasına dizi-verdi. Tarçınlı çöreğin kokusu Nia'nın ağzını sulandırdı.

Çöreklerin ortasındaki turuncu marmelatın etrafı kremayla çevriliydi. Rosie üzerlerine fırında kızarmış fındık fıstık parçacıkları koymuştu. Nia anında bir tanesini kaptı.

"Elma şırası da ister misiniz?" diye sordu Rosie.

"Evet, lütfen," diye geveledi Nia, çörek lokmasını yutmaya çalışırken.

Victoria çörekler canlanıp onu yiyecek birer canavara dönüşecekmişçesine geri çekildi: "Yok ben almayayım, teşekkürler." Nia onun oturduğu tarafta bir bardak su haricinde masada hiçbir şey olmadığını fark etti.

"Kaçırıyorsun," diye atladı Darius. Tabaktan bir çörek de kendisi kapıp ilk lokmasını ısırırken, "İnsanlar bunları tam bir sene boyunca bekliyorlar," diye ekledi. Tekrar Rosie'ye doğru döndü: "Festival için bu sene de çörek yapacak mısın?"

"Her zamanki gibi," dedi Rosie. "Bu gece Maggie'yle oturup menüyü hazırlayacağız. Bu sene yeni bir şey deniyoruz. Yeni demişken, seni bu taraflarda gördüğüme şaşırdım." Rosie masadaki kirli tabakları gözden geçirip toplamaya başladı. "Yeni Tarçın Kralı'nı taçlandırmak için mi kasabaya geldin?"

Nia güneş gözlüklerinin arkasından Darius'un bakışlarının nereye yöneldiğini göremiyordu. Ama tahmin edecek olsa, Rosie'den yana olmadığını seçerdi. Darius ağzındaki lokmayı yutup soğuk bir biçimde cevap verdi: "Birkaç günlüğüne geldim."

"Kutlamak için yani, anladım," dedi Rosie. Bir yandan Darius'un yanı başında biriken içki bardaklarını topluyordu.

"Aynı gün içinde iki kavuşma yaşanmasını kutlamamız lazım," diye ekledi Morgan. Oturduğu yerde hafifçe dans etti.

Rosie,Victoria'nın önünde duran tabağa iştahsızca baktığını fark etti.

"Sana başka bir şey getirmemi ister misin?" diye sordu. Rosie'nin sesi yumuşak olsa da alttan alta soğuk bir tonu vardı.

"Ne arzu edersin? İki dakikaya hazırlarım."

"Sade bir salata alabilir miyim?" dedi Victoria, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle.

"Salata... Sadece salata mı?" Rosie hayatında 'salata' kelimesini duymamış gibi adeta donup kalmıştı.

Victoria alay edercesine cevap verdi: "Evet. Marul, domates, biraz salatalık. Salata. Bildiğin salata."

Rosie buz gibi soğuk bir bakış fırlattı Victoria'ya. "Bir salata. Hemen hazır olur."

Rosie arkasını dönüp masadan ayrılır ayrılmaz Darius, Victoria'ya döndü: "Biraz rahat ol."

"Basit bir salata bile sipariş edemiyorum. Ne biçim bir yer burası? Nefret ediyorum. Midem kazınıyor açlıktan. Her şey kızartılmış ve tereyağında yüzüyor resmen."

"Birkaç güncük daha, az kaldı." Darius sevgilisini rahatlatmak için yanağına bir öpücük kondurdu. Victoria onu itti. Bir yandan da herkesin göreceği şekilde yanağını sildi.

"Nefret epey ağır bir kelime," dedi Jesse. Tarçınlı çöreğini eşit parçalara bölmekle meşguldü. "Tarçın Kasabası'nın ne eksiği varmış?"

Morgan konuyu değiştirmek için muhabbete atladı: "Lütfen başlama yine."

Nia oturduğu yerde adeta kıvranıyordu. Jesse bu kasabayı çok seviyordu ve Victoria, Nia'nın lise sondaki halini anımsatırcasına konuşuyordu. Ayrılmalarının ana nedeni buydu: Nia

bir an önce kasabayı terk etmek için can atıyordu, Jesse ise ömrünü orada geçirmek için.

"Aydınlat beni," diye diretti Jesse.

Victoria, Jesse'nin oyununa gelmedi. Bıkkınlığını belli eden bir edayla Darius'a döndü: "Hadi eve gidelim." O sırada Darius hâlâ tarçınlı çöreğini tıkınmakla meşguldü.

Bir an tereddüt ettikten sonra usulca çatalını tabağına bıraktı, ağzını sildi. Uslu uslu, tek bir itiraz dahi etmeden Jesse'yle tokalaştı. Nia ve Morgan'la vedalaştı. Victoria önde, o arkada yürürken, Rosie tam da Victoria'nın sipariş ettiği salatayla yanlarına geliyordu. Darius kot pantolonunun cebinden kalın bir tomar çıkarıp içinden bir banknotu masaya attı.

"Çıkıyoruz," diye mırıldandı, bakışlarını yere sabitlemişti.

"Peki arabayı kim kullanacak?" diye sordu Rosie. "Senin yüzünden babandan azar yemek istemiyorum."

"Bir şey olmaz," dedi Darius. "Sadece yirmi dakikalık bir yolculuk, önemli bir şey değil."

Rosie eli belinde, yüzünde kaygılı bir ifadeyle arkalarından seslendi: "Şelalenin orada dikkatli sürün. Gece çok karanlık oluyor."

Victoria sevgilisinin elinden tuttu ve lokantadan dışarı itekledi. İçerdekiler, ikilinin lokantayı terk edip süslü bir F-150'ye binmelerini izledi. Darius arabayı park yerinden çıkarırken hoparlörlerden bangır bangır hip-hop şarkıları duyuldu.

Rosie sıkıntıyla iç çekti ve mutfağa geri döndü.

Bu da neydi şimdi?

Jesse daha fazla söyleyecek şeyi varmış gibi başını salladı ama söylemeyecekti. Ortam eski haline dönmüştü çoktan ama Nia, Jesse'nin hâlâ ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordu.

"Hadi artık kalkalım," dedi Jesse. "Eve bırakmamı ister misin?" diye sordu Nia'ya.

"Ben bırakırım onu," diye gönüllü oldu Morgan.

Çıkışa doğru yürüdüler. Nia tezgâhın önünde durdu. Rosie telefonla konuşuyordu, kordonu işaret parmağının etrafına dolamıştı.

Nia gideceklerini haber vermek için el salladı.

"Yarın mutlaka uğra," diye fısıldadı Rosie. Nia onaylarcasına başını sallayıp öpücük yolladı. Rosie hayalî öpücüğü havada yakalamış gibi eliyle kapıp kalbinin üstüne koydu.

Sonra üçü birlikte dışarı adım atıp geceye karıştılar.

4. Bölüm:

Jesse

Jesse gürültüyü önce uykusunda duydu, sanki rüyanın içinden gelen bir sesti. Telefonunun titreşimi onu uykusundan uyandırdı. Gözlerini zar zor açıp başucundaki saate baktı, gece bir buçuktu. Jesse daha el yordamıyla telefonunu ararken, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissetti.

"Jesse, acilen Rosie'nin Lokantası'na gelmen gerek evlat," dedi Polis Şefi Vernon Prescott. Jesse ve Şef Prescott birlikte çalışmaya başladığından beri, Prescott ona hiç bu kadar samimi bir şekilde hitap etmemişti. Ses tonundaki ağırlık, Jesse'nin yatakta anında doğrulmasına neden oldu.

Jesse dolabına doğru sendeledi. İşe sürekli geç gittiği için üçüncü kez ihtar yemek üzere olan birinin acelesiyle kıyafet aradı. "On beş dakikaya orada olabilirim," diye cevap verdi. Telefonu boynuyla kulağı arasına yerleştirip pantolonunu giydi, kemerini bağladı ve üzerine bir kazak geçirdi.

"On dakikaya burada ol," dedi Şef Prescott kısaca. Telefonu kapatmadan önce ekledi: "Siren kullanma."

Siren kullanma mı? Jesse'nin aklından bin türlü şey geçiyordu. Amirini sabahın birinde yatağından kaldıracak ne olmuş olabilirdi ki? Ve neden Rosie'nin Lokantası'ndaydı? Babası birkaç saat sonra kalkmış, her zamanki gibi Jesse'nin kahvaltı-

sını hazırlamasını bekleyecekti. Ona haber vermek için bir not yazdı. Çıkmadan önce son olarak, babasının güllerini su dolu bir vazoya koydu. Onları güzelce düzenlemeyi isterdi ama o an anne babasının yıldönümünü düşünecek hali yoktu ne yazık ki. Tepe lambalarını açıp uykulu gözleriyle Rosie'nin Lokantası'na doğru hızla yol aldı.

Jesse tam on dakikada vardı. Ana cadde, lokantanın önündeki polisler haricinde ıpıssızdı. Jesse arabadan inerken, bir kadının ağıdı andıran acılı çığlıklarını duydu. Kalbinin sıkıştığını hissederek çaktırmadan etrafını kolaçan etti: Bud Wade ve Terrance Chambers, Tarçın Kasabası'nın dedektifleri, hüngür hüngür ağlayan Maggie Shilling'i teselli ediyorlardı. Chambers elinden geleni yaparak onu ayakta tutmaya çalışıyordu ama ağlamaktan nefes nefese kalmış kadın, sıska dedektif için biraz fazlaydı.

Rosie görünürde yoktu. Jesse, Grace Whitfield'ın çok kıskandığı eski model Chevy Caprice'in Rosie'nin otoparkında olduğunu fark etti. Morg görevlisi lokantaya ondan önce geldiyse, işler kötü demekti.

"Onu oturtun," diye emretti Şef Prescott. Memurlar Maggie'yi yavaşça kaldırıma yönlendirdiler. Prescott, Jesse'den bile daha az uyumuş gibiydi. Her zamanki sert tavrı ve umursamaz tutumundan eser yoktu. Kederli ve daha da kötüsü, dehşete düşmüş görünüyordu.

Şef Prescott ağır adımlarla Jesse'ye yaklaşmadan önce ona yaklaştı. Adam bulldog gibi yapılıydı, kalın bir boynu ve fıçıyı andıran bir gövdesi vardı. Yuvarlak göbeği gömleğinden dışarı fırlayacaktı neredeyse. Mavi ve kırmızı polis ışıkları terli yüzüne yansıyor, alnına kazınmış derin çizgileri vurguluyordu. Çelik grisi gözleri, keskin ve inatçı bakışlarla Jesse'nin üzerine sessiz bir yoğunlukla kilitlendi, onu adeta yerine mıhladı.

Bu saate rağmen, Prescott'ın üniformasında tek bir kusur yoktu. Tek bir kırışık dahi olmayan gömleği geniş omuzlarına iyice oturmuştu. Tertemiz rozeti sokak lambasının altında

parlıyordu. Siyah deri kemeri, taşıdığı silah kılıfının ağırlığıyla, her attığı adımda hafifçe yerinden oynuyordu. Cilalı botları ayna misali polis arabası ışıklarını yansıtıyordu. Jesse'nin yanına varınca yavaşça derin bir nefes aldı.

"Durum nedir?" diye isteksizce sordu Jesse, cevabı tahmin etse de. Eğitimde öğrettikleri gibi derin bir nefes aldı aklını yavaşlatmak için. Amirinin kasvetli ifadesi şüphelerini daha da pekiştirdi. Jesse'nin durduğu açıdan bakınca, Prescott'un ağlamamak için kendini zor tuttuğu belli oluyordu. Kötü haberi duymaya hazırlandı.

Prescott cevap vermeden önce duraksadı. "Rosie," dedi sonunda. "O..." Daha fazla konuşamadı.

Hayır.

Jesse'nin aldığı ilk kötü haber değildi. Bu gibi durumlarda ne yapması gerektiğini biliyordu: Duyguları kenara bırakıp mantığını ön plana koyması gerektiğini öğrenmişti. Kanamakta olan bir yaranın önce kaynağını tespit edip sonra sarmaya başlamak artık onun için bir alışkanlıktı. O an hissettiği, midesini kavuran o derin acıya ileride bir gün alan açabilirdi. Tek yapmak istediği, Maggie gibi iki büklüm yere kıvrılıp bağıra çağıra ağlamaktı. Yıllardır hissetmediği derecede yoğun bir öfke hissediyordu. Öyle ki kaldırımdaki taşları çıplak elleriyle söküp atmak istiyordu. Ağzını açacak olursa, içinden yabani bir haykırışın kopacağını hissediyordu. Ayakta durabilmek için arabasına yaslandı, ellerini soğuk metale dayadı.

Tek söyleyebildiği, "Nasıl böyle bir şey olabilir?" oldu.

Gerçekler fazla ağır geldiği için gözlerini yerden kaldıramayan amiri, *bilmiyorum* dercesine omuzlarını silkti.

Chambers ve Wade sonunda Maggie'yi devriye arabasının arkasına yerleştirmeyi başardılar. Wade kapıyı kapatınca Maggie başını cama yasladı ve dizlerini göğsüne çekti, annesi yanında

olmadığı için korkan bir çocuk gibi. Chambers, Jesse ve amirin yanına geldi, hemen ardından da Wade.

"Maggie gece yarısı civarı santrali aradı," diye bildirdi Chambers, omzunun üzerinden ağlamaları hıçkırıklara dönüşen kadına bakarak. Uzun parmaklarını ensesinin arkasına kenetledi. Jesse onun parlayan alyansını fark etmeden edemedi. Chambers derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı.

Terrance Chambers şehirden taşınan yeni kasabalılardandı. Jesse'den sadece birkaç yıl kıdemliydi ve açılan ilk dedektiflik pozisyonunu kolaylıkla kapatmıştı. Atlanta'da on yıllık polislik tecrübesinden sonra suç nedir bilinmeyen Tarçın Kasabası'nda emeklilik hayatı yaşayacağını ummuştu.

Çok övündüğü polislik tecrübesine rağmen Jesse, Chambers'ın bu iş için uygun olduğundan emin değildi. Yataktan fırlar fırlamaz bulabildiği ilk şeyi giydiği belliydi –eşinin fotoğraflarının basılı oldugu bir pijama. *Düzgün bir kot pantolon bulamamıştı mı yani,* diye içinden geçirirken dedektife güveninin sarsıldığını hissetti Jesse.

"Maggie'nin anlattıklarından anlayabildiğimiz kadarıyla, festival için hazırladıkları menü hakkında konuşmak için Rosie ile gece yarısı buluşuyormuş," diye devam etti Chambers.

"Gece yarısı mı?" diye araya girdi Şef Prescott.

"Neden bu kadar geç buluşuyorlardı?" diye sordu Jesse.

"Alexis, Maggie ile birlikte Festival Komitesi'nde," dedi Chambers, eşinden bahsederek. "Tüm bu tantanayı koordine etmek için durmadan toplantı yapıyorlar." Üzüntü içinde ekledi: "Bazen gece on bire kadar eve gelmiyor. Epey meşakkatli bir iş."

"Yani Maggie'nin gecenin o saatinde Rosie ile buluşması mantıklı," diye onayladı Prescott.

"Efendim, Maggie içeri girer girmez onu öyle bulduğunu söyledi," diye ekledi Wade.

Bud Wade, iri yapılı ve ciddi bir adamdı, Jesse doğmadan önce Tarçın Kasabası Karakolu'nda polis olarak çalışmaya başlamıştı. Emekliliğine az kalmıştı ve herkesin bunu bildiğinden emindi. Üniformasının dikişlerini zorlayan yuvarlak bir gövdesi, kare ve dimdik omuzlarının arasında çoktan kaybolmuş bir boynu vardı. Wade söylemeye değer bir şey olmadıkça konuşmazdı, ama konuştu mu herkes kulak kesilirdi. Jesse onun da bu haberden aynı derecede sarsılıp sarsılmadığını merak etti.

"Onu nasıl buldunuz ki?" Jesse aslında sormaya çekiniyordu ama öğrenmek zorundaydı. *Kayıp düştü mü? Kendine mi zarar verdi?* Adamların arasından geçmeye çalışıyordu ki Prescott elini göğsüne koyup onu durdurdu.

"Jesse... Rosie öldürüldü," dedi Şef, elini Jesse'nin omzuna koyup yüzüne baktı.

Sözler Jesse'nin karnına yumruk gibi indi. Onu büyütmüş sayılan kadının artık hayatta olmadığını kafasında oturtmaya çalışıyordu. Birinin onu bile bile, acımasızca elinden aldığını bilmek öfkesini iyice katladı.

"Angie resepsiyondan aradı, ben de Grace'i buraya gelmesi için aradım. Ölüm saatinin gece on ile gece yarısı arası olduğunu düşünüyor."

Jesse neredeyse yere yığılacaktı ama dizlerine dayanarak ayakta kaldı. Morgan ve Nia ile Rosie'nin Lokantası'ndan çıktığında saat dokuz buçuğa yaklaşıyordu. Sadece bir saat sonra Rosie'yi kaybetmişlerdi. Keşke kalsaydı. Bir saat daha kalsaydı, Rosie hâlâ hayatta olabilirdi.

"Ölüm nedeni ne?" diye sordu Jesse kısık bir sesle.

"Başa alınan darbe."

Biri yaralı bir hayvan gibi inledi. Jesse'nin bunun kendisi olduğunu anlaması birkaç uzun saniye sürdü. Jesse'yi yeniden ayağa kaldırmak için hem Şef Prescott'un hem de Bud Wade'in yardımı gerekti. Genç adam derin nefes aldı. Normalde ona

huzur veren, Rosie'nin gülümseyen yüzünü hatırlatan tarçın kokusu bu kez midesini bulandırıyordu.

Birden dünyanın dengesi şaşmıştı sanki.

"Rosie'yi biri mi öldürdü?" Jesse'nin dudaklarından çıkan sözler ona gerçek gelmedi; sanki bir filmde rol alıyor da birazdan biri, "Kestik!" diye bağıracaktı.

"Sadece bu da değil," diye ekledi Chambers. "Bir not bırakmışlar: "Sıradaki kim olacak?" diye yüksek sesle okudu. Chambers, cep telefonunu adamlara çevirip bir fotoğraf gösterdiğinde yüzü bembeyazdı. Jesse, lokantadaki masaların gül kabartmalı desenini hemen tanıdı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi?" Chambers telefonunu kaldırıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Birbirlerine hızlı ve çaresiz bakışlar attılar. Wade nerdeyse soluk soluğa sordu: "Tarçın Kasabası'nda bir seri katil mi var yani?"

Jesse'nin, Rosie'nin Lokantası'na gitmek için sokağın karşısına geçecek cesareti toplaması biraz zaman aldı. Çocukken, Nia'nın ve kendi annesinin Bir Top Tarçın'ın kapısında bekleyip, birkaç adım ötede duran Rosie'nin mekânına varana kadar onları izlemesi aklına geldi. O zamanlar ana cadde kocaman görünürdü. İçten içe, dondurmacıdan Rosie'ye giderken birkaç dakikada başlarına kötü bir şey gelmeyeceğini bilirdi. Zaten Rosie kapının önünde bekler, annelerine el sallayıp onların güvenle varmış olduğunu işaret ederdi. Dükkânın sarı şeritlerle çevrilmiş, polislerle dolu halini görmek yabancı hissettiriyordu. Şef, kasaba uyanıp işler başlamadan önce ana caddeyi kapamaları için diğer devriyeleri çağırmış, hatta Belediye Başkanı Asad Lyons bile olay yerine gelmişti. Jesse'nin yıllık maaşını karşılayacak gibi

duran bir takım elbisenin içinde, Şef Prescott'la kenarda ayakta duruyor, kendi aralarında konuşuyorlardı.

Jesse kasabanın adli tabibi Grace Whitfield'ı kapıda gördü. Grace ve kardeşi Gage, Whitfield Aile Cenaze Evi'ni işletiyorlardı. Babaları Genesis, yıllarca Tarçın Kasabası halkına hizmet etmişti; Grace de tıp fakültesinden sonra kasabaya dönerek bu geleneği sürdürmüştü. Ailesine çok bağlıydı, işine her zaman şefkat ve saygıyla yaklaşırdı. Annesinin onun için seçtiği isim gerçekten ince ruhlu karakterine tam uyuyordu. Jesse, onun ailelere gösterdiği bu özveriye her zaman hayranlık duyardı. Ölüm her zaman zordur, ama Jesse biliyordu ki Rosie'nin ölümü Tarçın Kasabası'nı derinden sarsacaktı.

Grace çok bitkin görünüyordu. Kalın saçlarını aceleyle tepede topuz yapmış, ince yüz hatlarını ortaya çıkarmıştı. Her zamanki profesyonel gülümsemesi yoktu, dudakları endişeyle buruşmuştu. Bir eliyle şeffaf çerçeveli gözlüğünü düzeltiyor, diğer elinde sıkıca tuttuğu fotoğraf makinesini bırakmıyordu.

Belli ki birini arıyordu. Ciddi bakışları, lokantanın dışındaki polis kalabalığını tarıyordu. Kısa bir an Jesse'nin yüzünü taradıp geçti, ama baştan beri onu arıyormuş gibi tekrar gözlerini onunla buluşturdu. Onu görünce yüzü yumuşadı.

Jesse bacakları titreyerek sokağı geçip yanına geldi. Kısa ve sıcak bir şekilde sarıldılar; Jesse bunu, trajik haberin verilmesinden önce sunulan küçük bir teselli gibi kabul etti.

"Sonuna kadar savaştı," dedi Grace çenesini sertleştirerek. Fotoğraf makinesini işaret etti, sessizce bakmak isteyip istemediğini sordu.

Jesse başını salladı. Daha fazla bir şey bilmek istemiyordu; sadece Rosie'yi olduğu gibi, ışıl ışıl haliyle hatırlamak istiyordu. Ama bir gece daha uyuyabilmek için her detayı bilmek zorundaydı. Her şeyi kendi gözleriyle görmeliydi.

Jesse, Grace'in yanından dolanıp Rosie'nin Lokantası'na girdi, gücü hâlâ yerindeydi. Cesedi alınmıştı, Gage cenaze arabasıyla gelmişti. İçeri adımını attığında, sanki bambaşka bir zaman dilimine girmişti. Normalde kasaba halkının melodik kahkahalarını içinde hapseden gürültülü lokanta, şimdi polis telsizlerinden gelen mırıltılar haricinde tamamen sessizdi.

Jesse etrafına inanamayarak bakındı, lokanta darmadağındı. Ayağının altında cam kırıkları çıtırdarken, altüst edilmiş restoranda dikkatle ilerledi. Cam parçalarının kaynağının sergi vitrini olduğunu fark etti, ters dönmüş bir bar taburesi cam vitrini paramparça etmişti. Rosie'nin el yapımı, elma şarabı için ayrılmış seramik kupaları kırılmış, yere saçılmıştı. Başlarının üstündeki neon tabela, sanki ona da birileri saldırmış gibi aralıklarla yanıp sönüyordu.

"Buradaydı," dedi Grace. Sakinleştirici sesi Jesse'nin öfkeysini biraz olsun bastırdı. Jesse, Grace'in parmağıyla işaret ettiği kapı yanındaki ilk bölmeye bakti. Sahneyi zihninde canlandırırken Grace anlatmaya devam etti:

"Birini bekliyordu. Burada bir kadeh elma şarabı vardı." Rosie'nin oturduğu bölmenin yan tarafını gösterdi. "Buraya geldiğimde hâlâ sıcaktı." Grace, Jesse'nin görmesi için kamerayla çektiği fotoğrafı gösterdi. Kuş bakışı açıyla çekilmişti, sahnenin tamamını görmesini sağlıyordu.

Rosie'nin bedeninin altındaki kan olmasa, yorgunluktan uyuyakaldığını sanmak mümkündü. Manikürlü elinin yanında yırtılmış not duruyordu. Grace, Jesse için fazla olabilecekleri atlayarak çektiği fotoğrafların arasında ilerledi.

Rosie'nin elleri ve kollarının yakın çekimlerini gösterdi. "O işaretleri görüyor musun?"

"Savunma yaraları mı?" diye sordu Jesse.

Kadın başını salladı. "Rosie iri bir kadındı. Onu devirmek için birkaç çay fincanı yetmezdi."Yere saçılmış dağınıklığı işaret etti. "Büyük, ağır bir şeyle vurmuşlar."

Jesse odada neyin eksik ya da yerinden oynamış olabileceğine baktı, ama gözleri yaşla doldu. Hemen sildi ve tam o sırada Şef Prescott'ın bağırdığını duydu:

"Shaw, dışarı gel!"

Dönüp gitmeden önce Grace, Jesse'ye sarıldı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Jesse, onu kısa bir süre sıkıca tutarak.

Dışarı çıktığında Jesse, Şef ve diğer polis ekibiyle bir araya geldi. Şef Prescott iş bölümü yaptı: Rosie'nin yakın akrabaları ve çalışanlarıyla iletişime geçmek. Belediye Başkanı Lyons, ana caddenin kapanmasını yönetmek için birkaç polisle alternatif güzergâhlar belirledi. Şef Prescott ise herkes uyanmadan ve dedikodular yayılmadan önce olayı netleştirmek istiyordu. Dedikoduların başlaması an meselesiydi, Elaine Matthias'ın haber aracıyla gelip soru üstüne soru yöneltmesi de .

"Shaw, sen bu sokakları herkesten iyi biliyorsun. Chambers ile birlikte Rosie'nin son on iki saatini araştırmanı istiyorum. Hareketlerini geriye doğru takip edeceğiz. Her aracı, her detayı öğrenmek istiyorum. O lokantada oturan herkesin kim olduğunu öğrenmek istiyorum, anladın mı?"

Jesse başıyla onayladı; verilen görevden memnundu ve hemen işe koyulmak istiyordu. Chambers'ın yüzündeki hayal kırıklığını fark etti ama umursamadı. Bu iş kişisel duygularla değil, Rosie için adaletle ilgiliydi.

Şef Prescott devam etti: "Wade, Bayan Shilling'i karakola götür. Ona bir fincan kahve ver. Ofisimden gelen iyi kahveden, sizin içtiğiniz o berbat şeylerden değil. İfadesini de al. Bildiğimiz kadarıyla Rosie'yi canlı gören son kişi oydu."

Wade araya girdi: "Maggie'nin öyle bir şey yapabileceğini mi düşünüyorsun—"

"Şu anda ne düşüneceğimi bilemiyorum," diye patladı Prescott.

"Şef haklı," dedi Chambers. "Şu an, ben ve çaylak sorguları alıp gece yarısı nerede olduklarını teyit edene kadar herkes potansiyel şüpheli. Bir şey bulursan bize getir. O not, bu işin henüz bitmediğini söylüyor."

"Çaylak mı?" diye sordu Jesse, Chambers'a doğru bir adım atarak. Chambers'ın sinirlerini zorladığını biliyordu ve tam doğru düğmeye basmıştı.

Chambers sinsi bir gülümseme takındı, omuzlarını silkerek cevap verdi: "Hepi topu bir sıfat canım."

"Şimdi sırası değil!" diye kükredi Prescott. "Korkmuş bir şekilde uyanacak ve bizden cevap bekleyecek bir kasaba halkına karşı sorumluluğumuz var. Herkes işini doğru düzgün yapsın, anlaşıldı mı? Ve hızlıca! Bir şey duyarsanız, önce bana haber verin."

"Anladım, efendim," dedi Jesse sıkıca kapalı dudaklarının arasından.

"Kendi aranızda kavga etmek istiyorsanız, başka zaman yapın." Şef Prescott kalabalığın arasından geçip devriye arabasına doğru yürüdü. "Cevap istiyorum, beyler!" diye seslendi ve olay yerinden ayrıldı.

Jesse, diğer polisler emirlerini yerine getirmek için dağılırken, Chambers'ın gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu.

"Ee?" diye sırıtarak sordu Chambers. "Önce nereden başlamak istiyorsun?"

Jesse cep telefonuna baktı. Saat neredeyse üçü gösteriyordu. Rosie'nin fırıncıları günün meşhur tatlılarına başlamadan önce daha bir saat kadar zamanları vardı. Ana caddedeki diğer dükkânlar da açılana kadar birkaç saat daha geçecekti. Tarçın Kasabası'nda hüzünlü bir gün olacaktı.

"Önce eve gidip o pantolonu değiştir," dedi Jesse, geçici ortağına bakmadan. "Sonra bir saat içinde karakolda benimle buluşacaksın."

Chambers dilini şıkırdatıp kollarını göğsünde kavuşturdu: "Peki ya sen ne yapacaksın?"

"Sevdiklerimle ilgileneceğim." diye cevapladı Jesse. Rosie'nin Lokantası'na geri döndü, Chambers ile onun yapmacık ifadeli karısını arkasında bırakarak.

5. Bölüm:

Nia

Nia boğulmak üzereydi. Öksürerek yüzüne yapışan ağırlığı itti. Komodin lambasını açınca, Gece'nin sinirli sarı gözleriyle karşılaştı. Nia'nın yüzünü uyumak için en uygun yer olarak seçmişti.

"Baba, kedin yine beni öldürmeye kalktı!" diye homurdandı Nia.

Gece aldırmaz bir tavırla ona baktı.

"Geceee," diye seslendi babası aşağıdan, anne babaların yaramaz çocuklarını kandırmak için kullandıkları o tonla. "Gel, kahvaltı et kızım. Ablan sabahları çok huysuz oluyor."

Gece, on dört yaşında trip atan bir genç gibi kuyruk sallaya sallaya yataktan indi. Nia dün gece kapıyı kapatmıştı ama bu kurnaz kedi bir şekilde içeri sızmayı başarıyordu. Gece'nin bir sonraki cinayet girişimi yakındı.

Nia emindi. Gece'ye son altı yıldır ortalarda olmadığı için bir özür borçluydu ve Gece'nin bu özrü kabul edeceğinden emindi, ya bu hayatta ya da ötekinde.

"Sıraya girmesi gerekecek," diye düşündü Nia. Özür borçlu olduğu bir sürü insan vardı ve bugün buna en yakınıyla, yani annesiyle başlayacaktı.

Babası hep Nia ile Marjorie'nin birbirine çok benzediğini söylerdi, bu yüzden de sürekli çatışıyorlardı. Ama Nia bu benzerliği

hiç göremiyordu. Ona kalırsa rahat tavırlarını ve espri anlayışını babasından almıştı. Annesinden miras kalan tek şey, yumuşak ama ciddi bakışları ve karameli andıran buğday teniydi. Kalan her şeyi, kırk numara ayak numarasına kadar, babasından almıştı.

Nia aşağı indiğinde sabahın yedisinde ev tam anlamıyla koşuşturma halindeydi. Babasını arka kapıdan çıkarken gördü, güvertede sabah kahvesini içmeye gidiyordu. Gece de peşine takılmıştı, kahvaltı için çimenlere inen kuşların peşine düşmeye hazırdı. Mutfakta annesi tezgâhın üzerinde kocaman bir sandviç hazırlıyordu.

"Hâlâ Niles'a öğle yemeği mi hazırlıyorsun? Ciddi misin sen?" diye sordu Nia, annesinin bu davranışından tiksindiğini her halinden belli ederek.

"Sana da günaydın," diye karşılık verdi Marjorie. Sandviç ekmeğinin sert ucunu keserken ve folyo kâğıda ustaca sararken gözünü işinden bir kere bile ayırmadı. "Bugün maçı var. Babanla ben de bu akşam Maggie Shilling'le festival için rakamları konuşacağız, maçı kaçıracağız."

"Bu gerçekten mide bulandırıcı, biliyorsun değil mi?" dedi Nia, dolaptan bir bardak çıkarıp portakal suyu doldururken.

Annesi omuz silkti. "En azından hâlâ bana ihtiyaç duyuyor. Sen hep çok bağımsızdın. Hiçbir şey için yardım istemezdin. Niles hâlâ annesi olmama izin veriyor. Ben de bana izin verdiği müddetçe annesi olacağım." Marjorie bu kez salkımdan tek tek üzümleri koparıp plastik poşete doldurmaya başlamıştı.

Sözler havada asılı kaldı. Sessizliği bozan Nia oldu: "Benim de sana ihtiyacım var, anne," dedi, mutfak masasındaki taburenin karşı tarafına otururken. "Hem de her zamankinden daha çok."

Tabii ki annesine ihtiyacı vardı. Şehirden ayrılmaya karar vermeden önce boğulduğunu hissediyordu. Tarçın Kasabası, özellikle Sienna öldükten sonra, sürekli mercek altında yaşadığı bir yer olmustu. O zamanlar gitmenin kendisinden başka kimse için bir şeyi değiştirmeyeceğini düşünmüştü. Aslında ne kadar şeyin değiştiğini yeni yeni fark ediyordu.

Sadece iki gece önce, hayatının aşkı sandığı adamın yanında uzanmış, yarışma programı izliyordu. Tarif edilemez bir mutluluk içindeydi. Tarçın Kasabası'ndaki trajik hayatı aklının ucundan bile geçmiyordu.

Nia'nın kafası karmakarışıktı. Daha düne kadar her şeye sahipti: İyi maaşlı, havalı bir hukuk bürosunda iş, yakışıklı ve komik bir sevgili, ömrü boyunca giyemeyeceği kadar ayakkabı ve çanta... Şimdiyse göçebe gibi valizini ordan oraya sürükleyerek yaşıyor, pastel pembe duvarlarla kaplı çocukluk odasındaki tek kişilik yatağında yatıyordu.

Marjorie kızına baktı:

"Hadi anlat, ne oldu Bryant'la?"

Nia başını salladı. Aslında bu konuyu bugün Rosie'yle konuşmayı planlıyordu. Keşke şimdi yanında olsaydı da kalbini iki kere deşmek zorunda kalmasaydı. Ama belki de içine atmaktansa anlatması daha iyiydi. Altı yıldır kalbi kırılmamıştı ama bunun acısı çok fenaydı.

"Aslında ben de bilmiyorum," dedi Nia derin bir iç çekerek. Hâlâ o şok anında sıkışıp kalmış gibiydi. Kapının çaldığı sabahki kalp atışları kulaklarında yankılanıyordu.

"Bryant bir şey unuttu sanmıştım, pek de unutkan değildir oysa. Ya da bana kahvaltı söylemiştir diye düşündüm. Düşünceli sevgilimden sürpriz bekleyerek koştura koştura kapıya gittim. Ama bir baktım, günlerdir uyumamış gibi görünen bir kadın karşımda. Bana, dairenin aslında onların aile evi olduğunu, Bryant işte geç saatlere kadar kalınca ve Augusta'ya dönemeyince burada kaldığını söyledi. Meğer benden kilometrelerce uzakta başka bir hayatı varmış. Söylediği her şey yalanmış."

"Peki Bryant ne dedi?" diye sordu Marjorie, ellerini beline koyup kaşlarını çatmıştı.

"Onunla konuşmadım," diye itiraf etti Nia. "Ne yapacağımı bilemedim. Panikledim. Biliyorsun, Jesse'den sonra bekâr bir kadın olarak yeni bir hayat kurarım diye düşünmüştüm. Bryant'la

tanışmayı hiç beklemiyordum ve evli olduğunu bilseydim, ona asla âşık olmazdım! Her şeyin yalan olduğuna inanamıyorum. Anne, her şey o kadar güzel hissettirmişti ki... Şu anda onu özlediğim için, o yalana dönmek istediğim için aptallık mı ediyorum?"

"Sen bir kadınsın," dedi annesi. "Dün ne yaşanmış olursa olsun, Bryant'ı sevdin. Ama aşkın bir bedeli vardır, tatlım."

"Yas," diye mırıldandı Nia.

"Hepimizin ödediği bir bedel bu. Ama kendi değerini bir erkeğin hatalarıyla ölçemezsin."

"Ona çok kızgınım," dedi Nia, yumruğunu mutfak tezgâhına indirince bardağı mermerde titredi. "Ama en çok kendime kızgınım. Sürekli anılarımıza, mesajlarımıza, fotoğraflarımıza bakıyorum. Ne kaçırdım diye düşünüyorum. Nasıl fark etmedim? Nasıl oldu da yıllarca koca bir hayatı benden gizleyebildi?"

"O bir yalancı," dedi Nia'nın annesi, donuk bir ifadeyle. "Yalancılar böyle yapar. Seni kendi çarpık hayallerine inandırırlar."

Söyledikleri, Nia'nın yüzüne gerçeğin eliyle atılmış bir tokat gibi çarptı.

"Sen tamamen iyi niyetle hareket ettin. O ilişkiye açık ve dürüst bir kalple girdin."

Nia başını iki yana salladı, kalbini daha iyi korumadığı için pişmandı.

"Aşkın güzel yanı," diye devam etti annesi, "asla ölmemesidir. O adama gösterdiğin sevgi ve bağlılık, sana on misliyle geri dönecek."

Nia annesine inanmak istedi. Ama hissettiği tek şey öfkeydi. Öfke ve keder. Bryant'ın karısının kapısına geldiği o günden beri kalbinin etrafına ördüğü duvarın içinden aşkın nasıl sızacağını hayal bile edemiyordu.

"Bir süre aşk defterini kapatıyorum galiba," diye homurdandı Nia, meyve suyunun son yudumunu içerek. Bardağını yıkayıp bulaşık makinesine koydu. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var, kendimi toparlamak için."

"Artık evdesin," dedi annesi yumuşak bir sesle. "İhtiyacın olan tüm zamanı kullanabilirsin."

"Anne?" diye seslendi Nia yukarı çıkmadan önce.

Marjorie dönüp baktı. "Evet canım?"

"Gitmeden önce bana da bir sandviç yapar mısın?"

Annesi gülümseyerek cevap verirken Nia ilk kez aralarındaki benzerliği fark etti.

"Tabii ki, Ni-Ni."

Nia odasına döndü, komodinin üstünde şarjda duran telefona baktı. Acaba Bryant aramış ya da mesaj atmış mıydı? "Niye umursuyorsun ki?" diye çıkıştı zihninin bir yanı. Gururu, onun ayaklarına kapanıp özür dilemesini istiyordu. Ama kalbi sadece ilerlemek ve onu unutmak istiyordu. Birkaç dakika içinde hayatını altüst etmişti ve hâlâ her şey üstüne üstüne geliyormuş gibi hissettiriyordu.

Nia işinden de ayrılmak zorunda kalacaktı. Boğazında düğümlenen hıçkırığı bastırdı. Gildman & Sons'da stajı kapmak için çok uğraşmıştı. On stajyerin içinden Bay Gildman'ın ona araştırma asistanlığı teklif etmesiyle, Tarçın Kasabası dışında kendi yolunu çizmeye başlamış gibi hissetmişti. Ailesinden bağımsız bir hayat kuruyordu. Tüm emeklerinin karşılığında ne kalmıştı elinde? *Keşke evden hiç ayrılmasaydım,* diye düşündü.

Telefonun ekranına dokundu, yabancı bir numaradan gelen bildirimler parladı. Açmadan kimin yazdığını biliyordu: Bryant. Tahmin ettiği gibi kendini açıklamak için yalvarıyordu.

"Telefonu aç," yazıyordu bir mesajda.

"Benimle konuş Nia, lütfen," diyordu bir diğeri.

Diğerlerini okumadan da hepsinin aynı şey olduğunu biliyordu. Ama henüz bir özür görmemişti.

O sırada Niles, kucağında Gece'yle birlikte mutfağa doğru koşarak odasının önünden geçti. Demek ki Gece sabah avından sıkılmıştı.

"Asheville'e bırakmamı hâlâ istiyor musun?" diye sordu Niles.

Başını salladı. "Zahmet olmazsa." Bir yandan Gece'yle dik dik bakışıyorlardı.

"Dün gece nasıldı?" diye sordu Niles, kedinin sırtını okşarken. Gece burnunu onun kolunun kıvrımına soktu.

"Garipti," dedi Nia dürüstçe. "Jesse'yi görmek güzeldi, sohbet etmek istiyordum ama Rosie bir şeylere bozuldu, biz de erken kalktık. Gece biraz garip bitti yani."

"Kime bozuldu ki? Herkes bilir, Jay yanındayken Rosie'yle uğraşılmaz. Yoksa kendini kelepçeli bulursun."

"Jesse polis mi oldu?" diye şaşırdı Nia. Babasının asker geçmişini ve Jesse'nin memleket sevgisini bildiğinden onun kasabayı korumak için her şeyi yapacağını biliyordu. Bu iş ona cuk oturmuştu.

"Sana söylemedi mi?"

"Doğru düzgün konuşamadık ki. Her şey çok hızlı gelişti, sonra da kalktık."

"Ben eve dönerken uğradım, ışık hâlâ açıktı. Belli ki ikiniz içeride oturuyordunuz."

"Peki senin gecen nasıldı?" diye sordu Nia, anneleri duymasın diye sesini alçaltarak. Niles odaya girip omzunun üstünden dışarıyı kontrol etti. Gece'nin kulaklarını da elleriyle kapattı.

"İyiydi," dedi. Ama yanaklarının kızardığını fark edince karşısının ağzından daha fazla laf alamayacağını anladı. Niles ellerini kedinin kulaklarından çekti.

"Okula gitmem gerekiyor, o yüzden bugün evde olmayacağımız için Gece'yi sen besleyeceksin, tamam mı? Ton balıklı krakerleri seviyor, annemin verdiği somonlu olanları değil." Gece, en sevdiği mamanın adını duyar duymaz kulaklarını dikti.

Nia gözlerini devirdi. "Bu kedi benden daha iyi muamele görüyor."

"Çünkü senden daha tatlı," dedi Niles, ciddi bir ifadeyle omuz silkerek ve Gece'yi Nia'nın yatağına bıraktı.

"Teşekkür ederim, çok naziksin," diye karşılık verdi Nia alayla.

"Hadi görüşürüz, suratsız!" diye seslendi Niles ve arkasını dönüp merdivenlerden indi.

"Demek bugün sadece ikimiziz, kız kıza," dedi Nia kediye. Gece, birlikte vakit geçirmeye pek hevesli görünmeden, yatağın üzerinden atlayıp Niles'ın peşinden merdivenlerden indi.

"Görünüşe göre değilmişiz," diye homurdandı Nia.

"Ni-Ni, sandviçin buzdolabında!" diye seslendi annesi aşağıdan. "Geç döneceğiz, akşam yemeği fırında."

"Teşekkürler, anne!" diye karşılık verdi Nia.

Evde artık kimse kalmadığına ve Gece'nin ölümcül tehditleri şimdilik ortadan kalktığına göre, Nia bölünen uykusuna kaldığı yerden devam etmeye karar verdi.

Rüyasında, Rosie'nin Lokantası'nda servis tezgâhında oturduğunu, gülmekten gözlerinden yaş geldiğini görüyordu. Nia, Sienna'yla birlikte küçükken yaptıkları gibi kıkırdayarak oturuyordu. Arka tarafta Rosie, mutfağında ne varsa pişiriyor, onların isteklerini yerine getirmeye çalışıyordu. Nia ve Sienna'nın etrafı, ömürleri boyunca bitiremeyecekleri kadar devasa bir tarçınlı çörek yığınıyla çevrilmişti.

Nia tam uykuya yeniden teslim oluyordu ki telefonu titredi. Kalbi ağzına geldi. Ya yine Bryant'sa? Onunla verimli bir konuşma yapabileceğini hiç sanmıyordu. Tek yapacağı şey, sesi kısılana kadar bağırmak olacaktı. Bu yüzden çalmasının bitmesini bekledi.

Sırtüstü dönüp tavana baktı. Ne yapacaktı şimdi?

Telefon tekrar çaldı. Açmadı.

Bir daha çaldı.

Nihayetinde, kendi kararlarından kaçamayacağını fark etti. Bryant'a artık peşini bırakmasını söylemesi gerekiyordu. Bu defteri kapatıp evli hayatının tadını çıkarmasını söyleyecekti.

"Kendine gel," dedi içinden. "Artık büyüdün!" Derin bir nefes aldı ve ekrana bakmadan telefonu açtı.

"Dinle Bryant–" diye başladı Nia, kesin bir şekilde noktayı koymaya hazırdı. Artık acısından kaçmaktan yorulmuştu. O gün iyileşme sürecinin başlangıcı olacaktı ve bunun ilk adımı Bryant'ı hayatından tamamen çıkarmaktı. Onunla işi bitmişti. Bir daha asla görüşmeyeceklerdi.

Cümlenin ortasında annesinin telaşlı sesi lafını kesti:

"Nia, Rosie'ye bir sey olmuş diyorlar! Ana cadde kapatılmış!"

Nia yatağında doğruldu. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

"Anne, yavaş konuş. Ne oluyor?"

"Ana cadde, tamamen kapatılmış! Dükkâna gidip gideme-yeceğimizi bilmiyorum! Diyorlar ki... Aman Tanrım!" Annesi boğazından gelen bir iniltiyle inledi. Nia, annesinin öğürüp tükürdüğünü duydu. Arka planda babası onu sakinleştirmeye çalışıyordu: *Burnundan derin nefes al, ağzından yavaşça ver,* diye tekrar ediyordu. Telefonun hışırtısının arasında hıçkırıkları duyuluyordu.

"Bana bir şey söyle!" diye yalvardı Nia. "Alo?" Paniklemeye başlamıştı.

Sonra telefonu babası aldı.

"Rosie, Ni-Ni... Onu kaybettik."

6. Bölüm:

Jesse

Jesse son bir saattir Barkwood Köprüsü'nün otoparkında hüngür hüngür ağlıyordu. Chambers onu Rosie'nin Lokantası'nda bıraktıktan sonra, dedektifin arabası gözden kaybolana kadar beklemiş, sonra da şelaleye doğru sürmüştü. O sırada henüz güneş doğmamıştı; gecenin karanlığı onun için kusursuz bir örtü gibiydi.

İçinde bastırdığı acıyı artık tutamamıştı. Sonunda yalnızdı işte. Barkwood Köprüsü, hayat üstüne üstüne geldiğinde her zaman gittiği yerdi. Hem yalnızlık hem de şelalenin gürültüsü, günah çıkarmak ya da yüklerinden kurtulmak için biçilmiş kaftandı. Jesse bu sefer yüklerini atmak için oradaydı.

Feryat figan ağlarken, köprünün sağlamlığına şükretti. Şelalenin gürültüsüne bırakıyordu acısını; onun Tarçın Şelalesi'nden kilometrelerce ötede, daha büyük bir suya karışarak akıp gittiğini hayal ediyordu.

Gözyaşları tükendiğinde, Chambers'la buluşmak üzere karakola döndü. Rosie'nin ölümünün ilk şokunu atlatmıştı; içini bambaşka bir duygu kaplamıştı. Jesse üzgün değildi, öfkeliydi. Biri nasıl olur da Rosie'yi ondan, Tarçın Kasabası'ndan çekip alabilirdi?

Suçlunun şu an yatağında mışıl mışıl uyuduğunu hayal etti. Bu, onun son rahat uykusu olacaktı. Jesse, ense tüylerinin diken diken olmasını, rüyalarında bile adım adım yaklaştığını hissetmesini umuyordu.

Sabah altıda karakol kaynıyordu. Normalde sabah ekibi birkaç saat sonra gelirdi ama şef bütün ekibi yataklarından kaldırıp çağırmıştı.

Jesse başını öne eğip bakışlardan kaçtı. Rosie'den geçmiş zamanla bahsedildiği her konuşmadan, kendisine atılan acıyan bakışlardan uzak durdu. Odaklanması gerekiyordu. Çekmecesinden boş bir not defteri çıkardı ve dün geceyle ilgili hatırladığı her detayı yazmaya başladı.

Önce kabaca Rosie'nin Lokantası'nın kuşbakışı bir krokisini çizdi, masaları ve sandalyeleri işaretledi. Sonra dün gece onunla aynı anda orada olan bütün müşterileri işaretledi. Yaklaşık yedi kişi vardı, bunların beşi kendi grubundaydı.

Önce kendi adını, sonra Nia'nın ve Morgan'ın adını sildi. Lokantaya ilk girdiğinde tezgâhta oturan yaşlı bir çift vardı, Bay ve Bayan Blackwell. Onların Rosie'yi öldürmüş olması mümkün değildi, fiziksel olarak imkânsızdı. Onların adını da sildi. Ne Victoria'nın ne de Darius'un Rosie'ye zarar vereceğini hayal bile edemiyordu. Rosie, kasabanın kraliçesiydi adeta. Aklı başında hiç kimse ona dokunmazdı. Onları da eledi. Geriye hiç şüpheli kalmamıştı, başladığı ana geri dönmüştü. Çaresiz hissediyordu. İki kâğıdı katlayıp pantolonunun cebine koydu.

Tam işini bitirmişti ki Chambers karakola girdi. Siyah-beyaz ince çizgili üç parçalı bir takım giymişti. Ayağında cilalı rugan ayakkabılar vardı, sert tabanları fayans zeminde takır takır ses çıkarıyordu. Saçları yeşil olsa Jesse, Beter Böcek'i çağırmamak için üç kere adını söylemeye korkardı.

Chambers, Jesse'nin masasının yanına dikildi. Diğer memurların alaycı ıslıkları ve kahkahaları arkasında yankılanıyor-

du. Çöp kutusunu ayağının ucuyla devirdi, bir ayağını üstüne koydu. Paçası yukarı sıyrıldı ve çorabını süsleyen karısı Alexis'in fotoğrafları Jesse'ye sırıtıyordu.

"Böylesi daha iyi mi, çaylak?" diye takıldı Chambers yüksek bir sesle.

Jesse'nin hoşuna gitmeyecek derecede yakındı adamın yüzü. Yüzünü tıraş ederken kaçırdığı kılları ve boynundaki şişmiş damarı bile görebiliyordu. Chambers belli ki bu anı bekliyordu, ama Jesse rahatsız olduğunu belli ederek ona keyif vermeyecekti. Aslında, isterse Chambers'ın kravatını yakalayıp kafasını masaya indirebilirdi. Daha ne olduğunu anlamadan dudağı patlar, dişleri yere saçılırdı. Jesse bir anlığına onun acı içinde kıvranışını hayal etti. O alaycı sırıtışı bir saniyede silinirdi. Onun yerine dedektife dönüp, "Hadi gidelim. Arabayı ben kullanacağım," dedi.

Ana cadde sadece polis araçlarına ayrıldığı için Jesse'nin şehrin karşı yakasındaki cenaze evine ulaşması birkaç dakikasını aldı. O kadar hızlı gittiler ki konuşmaya fırsat kalmadı. Jesse bundan memnundu. İkisi de birbirlerinden hoşlanmadığını saklamıyordu. Rosie dışında her şey Jesse için dikkat dağıtıcıydı, ama birini kelepçeleyip götürdüğü an sıra Chambers'dan intikam almaya gelecekti.

Whitfield Aile Cenaze Evi, kasabanın dışındaki çimenlik bir tepenin üzerinde bulunuyordu. İki katlı, beyaz tuğladan yapılmış, önünde sütunlar olan geleneksel bir binaydı. Bahçedeki özenle kesilmiş çalılar ve gösterişli kuş havuzu, ölülerin bulunduğu bir yere fazla romantik bir hava katıyordu. Alt katta cenaze evi vardı, orayı Gage yönetiyordu. Bodrumdaki morg ise Grace'in sorumluluğundaydı.

Tarçın Kasabası'nın en eski ikinci işletmesiydi burası; Whitfield ailesi kasabanın kuruluşundan beri ölülerle ilgileniyordu. Ama Jesse ilk defa resmî görevle buraya geliyordu.

Aracı taş döşeli yoldan aşağı sürdü, Grace'in siyah Caprice'inin yanına park etti. Chambers arabadan inerken uzun uzun ıslık çaldı; gözleri arabanın kopkoyu, şeker parlaklığındaki siyah boyasına takılmıştı. Klasik arabalar kasabanın vazgeçilmeziydi. Jesse de maddi durumunu toplar toplamaz kendine pastel tonlarda, cilali bir Caprice alacaktı.

"Şu cenazeci kadın bunu mu sürüyor?" diye sordu Chambers.

Jesse onu umursamadı, cenaze evinin arka kapısına yürüdü. Hareket sensörlü lambalar yanıyor, ikiliyi tahta çift kanatlı kapıya kadar takip ediyordu. Jesse kapıya yumuşakça vurdu; Gage'in onları beklediğini biliyordu.

Chambers dişlerinin arasından konuşarak, "Bak çaylak, aramızda düşmanlık olsun istemiyorum," dedi.

Jesse başını salladı. "Yine o 'çaylak' kelimesi..."

"Sen hâlâ acemi sayılırsın," diye omuz silkti Chambers. "Bahse girerim bu senin ilk cinayetin. Hatta iddiaya girerim, bu kasabada ilk defa biri doğal olmayan bir şekilde ölüyor."

Jesse çenesini öyle sıkıyordu ki diş etlerinde keskin bir acı hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

"Belli ki hiçbir fikriniz yok, öyle değil mi?" dedi Chambers. "Şef ille de seni dahil etmek istedi ama bence olaya fazla yakınsın. Lokantaya bile giremedin, nerdeyse bayılacaktın. Şimdi benden, Rosie'nin morgdaki halini kaldırabileceğine inanma- mı mı bekliyorsun? Bana senin bir savaş kahramanı olduğunu söylediler ama—"

Jesse ne yaptığını kendi de anlamadan Chambers'ı duvara yapıştırmıştı bile. Dedektifin gömleği ve kravatı Jesse'nin çelik gibi yumruklarının arasında buruşmuştu. Adamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yüzündeki korku ifadesi Jesse'yi haftalarca tatmin etmeye yetecek cinstendi.

Tam o sırada Gage Whitfield kapıyı açtı ve manzarayı gördü: Chambers neredeyse havayadaydı, Jesse'nin gözlerinden alevler fışkırıyordu.

"Grace," diye seslendi kardeşine. Hiç aldırmadan arkasını döndü. "Polis gelmiş," dedi sakin bir sesle.

Jesse, Chambers'ı bıraktı ve geri çekildi.

Adam takım elbisesini düzeltti, kırışıklıkları eliyle bastırdı. O sırada Grace yanlarına doğru yürüyordu.

"Sen işini yap, ben de işimi yapayım," dedi Jesse uzun bir sessizlikten sonra.

Konsantre ol, diye hatırlattı kendine.

"Tamamdır," diye homurdandı Chambers.

Morg buz gibiydi. Ölümün o ağır kokusu sinmişti. Jesse kendini topladı. Chambers'ın onu bir kez daha sarsılmış görüp keyif almasına izin vermeyecekti. Onun bu kadar kolay sinirlerini bozmasından nefret ediyordu.

Konsantre ol, ana odaklan, diye tekrarladı kendi kendine.

"Jesse'yi çocukluğumuzdan beri tanırım," dedi Grace, metal masanın üzerinde aletlerini titizlikle dizerken. Tavana kadar uzanan, içleri dosya dolu dolaplar odayı çerçeveliyordu.

"Her zaman böyle gergin ve ciddi miydi?" diye sordu Chambers, sanki Jesse odada değildi.

Grace göz ucuyla Jesse'ye bakıp hafifçe gülümsedi. "Jesse hep iş odaklıdır," dedi. İkisi birlikte, Jesse'nin yerine kahkaha attı.

"İşimize dönelim mi artik?" dedi Jesse.

"Gördün mü," diye aynı anda söylediler.

Jesse başını salladı. Tuzaklarına nasıl da düşmüştü. Onların kahkahasına katıldı ister istemez. Omuzlarındaki gerilimin biraz olsun dindiğini hissetti. Kollarını gevşetti, kemiklerine işlemiş olan gerginliği silkeleyip attı. En son ne zaman gülmüştü? Dün gece lokantadan çıktığından beri bir ömür geçmiş gibiydi.

"Bunu kaldırabileceğinden emin misin?" diye sordu Grace. Normal şartlarda dürüstçe "hayır" derdi. Şimdiden nefes almakta zorlanıyordu, sanki bir önceki gün yediği her şeyi kusacaktı.

Başını salladı. Chambers'ın göz temasından özellikle kaçındı; yüzündeki bilmiş sırıtışı tahmin edebiliyordu. Grace eldivenlerini ve gözlüğünü taktı. Polislere de maske ve eldiven verdi.

Büyük bir gayretle dolaplardan birini açtı. Jesse içinde klasörleri görmeyi bekliyordu. Ama onun yerine Rosie'nin cansız bedeniyle yüz yüze geldi. Ona göre dokunulmaz olan bu kadının artık gözleri kapalıydı. Gri saç tutamı kanla alnına yapışmıştı.

Grace kısa bir duraksamadan sonra donuk bir sesle konuştu:

"Rosslyn Sienna Rose, elli altı yaşında. Dün gece saat 22.00 ile 00.00 arasında kafasına aldığı darbe sonucu hayatını kaybetti."

Rosslyn. Jesse bunca yıl boyunca gerçek adını hiç bilmediğini fark etti. Onun için hep Rosie'ydi. Bir şekilde bu bilgi onu daha da insancıllaştırmıştı, Superman'in aslında Clark Kent olduğunu öğrenmek gibiydi.

"Cinayet silahı için tahminin nedir?" diye sordu Chambers, Rosie'nin yaralarını incelerken. Yüzünü iyice yaklaştırdı, kıstığı gözleri Rosie'nin üzerinde dolaştı. Jesse göğsünde kükreyen aslanı zor zapt etti.

Grace omuz silkti.

"En iyi tahminin?" diye üsteledi Chambers.

"Ağır bir şey... Belki bir tava, belki merdane. Tam otopsiyi bitirdiğimde daha net konuşabilirim."

Chambers, Rosie'nin ön kollarındaki morlukları işaret etti. Eldivenli eliyle kolunu kaldırdı, yarım daire şeklinde bir morluk ortaya çıktı. Diğer kolunda da aynısı vardı. İkisini yüzüne doğru kapattığında sanki saklambaç oynuyormuş gibi yuvarlak bir iz belirdi.

"Saldırganıyla boğuşmuş," dedi Chambers, saldırıyı taklit ederek. "Ama sonunda karşı taraf üstün gelmiş ve kafasına vurarak işi bitirmiş."

"Olabilir," dedi Grace. "Bir şey daha var." Rosie'nin pazısındaki yuvarlak morluğu gösterdi. "Bu, diğerlerinden daha eski görünüyor." Renk farkını onlara gösterdi.

"Rosie'nin eşi veya sevgilisi var mıydı?" diye sordu Chambers.

"Harvey Briggs'le çıktığını duymuştum," dedi Grace.

Chambers doğrulamak için Jesse'ye baktı. Ama bu sadece bir söylentiydi. Jesse de aynı şeyi duymuştu ama emin değildi. Rosie'nin özel hayatına dahil değildi ki. Zaten Harvey Briggs de kadınları ortalıkta gezdirip hava atan bir adam değildi.

"O kim?" diye sordu Chambers gözleri parlayarak. Kemik kokusu almış bir köpek gibi heyecanlanmıştı. Not defterini çıkarıp hemen ismini yazdı.

"Kasabanın dışındaki hurdalığın ve ikinci el araba satılan yerin sahibi," dedi Grace. "Milton Çiftliği'nin ilerisinde."

Chambers not almaya devam etti. "Sence dün gece kasabada mıydı? Belki lokantaya geldi, kavga ettiler, kavga sırasında kafasına bir şey indirdi. *Tak!* Rosie öldü."

Jesse başını salladı. Bay Briggs içine kapanık, az konuşan biriydi. Ama katil miydi? Jesse dün gece lokantada onu görmemişti. Kapanışta yalnızca kendi ekibi vardı.

"Ne zaman daha fazla bilgi alabiliriz?" diye sordu Jesse saatine bakarak.

Grace ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, elini kalçasına koydu. "Kasabada ölen tek kişi Rosie değil, biliyorsun."

"Bunu öncelikle," diye uyardı Chambers.

Jesse kibarca ekledi:

"Şef bu davanın hemen çözülmesini istiyor."

"Ben senden ya da Vernon'dan emir almam. Ama elimden geleni yaparım," diye karşılık verdi Grace.

"Teşekkürler Grace," dedi Jesse. "Bize ne kadar yardım edersen o kadar minnettar oluruz."

Gitmek üzereyken ekledi: "Başka bir şey bulursan beni ara."

Grace alaycı bir selam çaktı. Polisler kapıyı kapatıp onu soğuk odada tek başına bıraktı.

7. Bölüm:

Nia

Polisler ana caddeyi, Rosie'nin Lokantası'ndan Berber Bones'a kadar kapatmıştı; ne giriş ne çıkış vardı. O iki nokta arasındaki dükkânlar için bu, o gün müşteri gelmeyecek demekti. Bariyerin dışındaki işletmelerse şaşkın, korkmuş müşterilerle ve sinirli işyeri sahipleriyle dolup taşıyordu.

Nia'nın ailesi yas tutsa da hayat devam ediyordu: Kahve yapılmalı, dondurma servis edilmeliydi.

Sabah saatlerinde en çok sattıkları şey Tarçın Kraliçesi'ydi: Ma-Clara'nın meşhur tarçınlı dondurmasından koca bir top, fokur fokur espressonun üstünde yüzüyor, krem şanti ve karamel sosla taçlandırılıyordu. Nia artık gözleri kapalı yapabiliyordu bunu.

Hatta Gece bile, evden çıkmayı sevmeyen, insanlardan hoşlanmayan o meşhur kedi, ortama biraz neşe katmak için üstüne düşeni yapıyordu.

Gece dükkânın masaları arasında ağır ağır dolaşıyor, izin verdiği müşteriler kulaklarını kaşırken küçük çığlıklarla sevinçten bağırıyordu. Nia kedinin havadaki ağırlığı hissettiğini tahmin ediyordu.

Nia her ne kadar yardım etmek istese de aklından Rosie'yi çıkaramıyordu. İkinci tepsiyi de devirince, ailesi nazikçe hava almasını önerdi. Düşünceleriyle baş başa kalmak istemiyordu

ama dükkân, Rosie'nin hayatıyla ilgili dedikodu yapan müşterilerle dolup taşıyordu ve Nia boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Hemen lise yıllarına gitti aklı. Sienna bulunmadan önceki o günler... Herkes en iyi arkadaşıyla ilgili "benim de şöyle bir anım vardı" diyordu. Oysa kimse daha öldüğünü bile bilmiyordu. İnsanların bu kadar hızlı bir şekilde ölümün artıklarına üşüşmesi sinir bozucuydu.

Gece pencere pervazına atladı, Nia'nın her hareketini takip ederek onu izledi. Nia dışarı adımını attığında, normalde Rosie'nin parlak kırmızı tabelasını görür ve lokantanın açık olduğunu bilirdi. O gün tabela kapalıydı, sokak bile üzgün görünüyordu.

Caddeyi çevreleyen bariyerlerin etrafı polis kaynıyordu. Haber araçları köşelere park etmiş, kameralarını kalabalığın üzerinden kaldırıp evlerinde oturanlara felaketin özel görüntülerini aktarmaya çalışıyordu.

Nia hâlâ inanamıyordu. Annesi, "Rosie gitti," demişti. *Gitmek mi? Nereye gitmek?*

Rosie ne Tarçın Kasabası'nı ne de lokantasını bırakırdı, hele Sienna'yı asla. Eğer annesi "gitti" derken mecaz konuşmuyorsa, o zaman... Nia cümleyi tamamlamaya bile cesaret edemedi. Rosie gibi biri öylece ölmezdi. Ölüm onun için fazla sıradan, fazla saçmaydı.

Nia'nin emin olduğu tek bir şey vardı: Eğer Rosie'nin Lokantası'nı kendi gözleriyle görürse, olan biteni belki kafasında oturtabilirdi.

Sokağın karşısına geçti, polislerin araçları ve otobüsleri ana caddeden Tarçın Yolu'na yönlendirişini izledi. Rosie'nin Lokantası'yla kesişime birkaç blok kalmıştı. Tek yapması gereken, Tarçın Yolu'ndan yukarı çıkmak ve bariyerlerin bittiği yerden ana caddeye dönmekti. Evet, dolambaçlı bir yoldu, yaklaşık yirmi dakika sürecekti, ama değerdi.

Eğer durdurulursa bahanesi hazırdı: "Niles'ı okuldan alıyorum." Tarçın Kasabası Lisesi tam Tarçın Yolu'nun sonunda bulunuyordu. Onu aldığını, sonra dükkâna yürüttüğünü söylerdi. Gayet inandırıcıydı. Ayrıca babasının soyadı hâlâ kasabada ağırlığını koruyordu. Mecbur kalırsa Bennett ailesi kartını oynayıp her şeyden sıyrılabilirdi ya da son çare Jesse'yi arardı.

Zaten dünden beri onu düşünmeden edemiyordu. Rosie'nin Lokantası'ndan ayrıldıklarından beri aklından çıkmamıştı.

Nia'nın aklında bir sürü soru vardı. Ne zaman polis olmuştu? Neden bundan hiç bahsetmemişti? O güller onun için miydi? En önemlisi, Jesse onu özlemiş miydi? Neden hiç aramamıştı? Numarası da değişmemişti, Instagram hesabı da aynıydı. Onu hiç düşünmüş müydü? Yoksa hayatına devam edip yeni birini mi bulmuştu? Bulduysa da onu suçlayamazdı. Zaten ilişkileri iyi bitmemişti. Aslında, Nia'nın kimseyle arası iyi değildi.

Annesi, Nia'nın Tarçın Kasabası'ndan Sienna'nın ölümünden duyduğu acıdan kaçmak için gittiğini düşünüyordu. O zamanlar Jesse, Barkwood Köprüsü'nün –eskiden onlar için romantik bir yer olan köprünün– Nia'ya neden fiziksel olarak hasta hissettirdiğini anlamamıştı. Nia da hislerini açıklayacak kelimeleri bulamamıştı. O yüzden herkese patlamaktansa kendi kendine baş etmeyi seçmişti.

Kimsenin adını bilmediği, ailesini tanımadığı, "ah yazık" bakışlarıyla karşılaşmadığı bir yere gitmek istemişti. Herkesin en yakın arkadaşının intihar ettiğini bildiği küçücük bir kasabada yaşamak onu nefessiz bırakıyordu.

Atlanta farklıydı. İstediği temiz başlangıç oradaydı. Tarçın Kasabası'ndan uzakta kurduğu hayat mükemmeldi. Ya da öyle görünüyordu.

Peki, uğraştığı her şey nasıl bir anda yok olmuştu? Evren daha da alaycı olamazmış gibi, altı yıl sonra yine kaçmaya çalıştığı yere dönmüştü.

Birden durdu: O bir kaçaktı. Ev boğucu geldiğinde Atlanta'ya kaçmıştı. Hayal ettiği hayat gözlerinin önünde paramparça olunca, aynı çantaları toplayıp yine eve dönmüştü. Artık Rosie de yoktu. Nia'nın artık kaçacak yeri kalmamıştı.

Bir dalga gibi duygular üstüne çöktü. Ne zaman güzel bir şey olsa elinden alınıyordu. Önce Sienna, sonra Bryant, şimdi Rosie. Göğsü sıkıştı, soğuk kaldırıma oturdu. Gözyaşları yanaklarından süzüldü, vücudu kontrolsüzce titredi.

Her şey paramparça oluyordu ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ağlaması dindikten sonra ne kadar perişan göründüğünü fark etti. İşte dibe vurmak buydu. Sienna görse ona çok kızardı, emindi. Annesi öldü diye ortalıkta söylenti dolaşıyordu, o ise kaldırımda oturmuş hüngür hüngür ağlıyordu. Tamam, hayatı son birkaç günde darmadağın olmuştu ama öncelikle çözmesi gereken meseleler vardı.

Kendini toparladı ve yürümeye devam etti. Adımlarını ritme uydurmaya çalıştı. Tarçın Yolu'yla ana caddenin kesiştiği yere geldiğinde bariyerlerin bittiğini gördü. Trafiği yöneten devriyeler kendi işleriyle meşguldü, ona bakmadılar bile.

Nia, Guy'ın Marketi'nin arkasına gizlendi. Ana caddedeki tüm dükkânları birbirine bağlayan daracık bir arka geçit vardı. "Geçit" demek bile fazlaydı; çoğu dükkân sahibinin çöp ya da fazlalıklarını bıraktığı beton bir şeritti sadece. Eğer Rosie'nin Lokantası'na fark edilmeden ulaşacaksa, yıllarca yaptığı pilates derslerinin hakkını vermesi gerekecekti.

Üç kere kıl payı yakalanmaktan kurtuldu; sırtını duvara dayayıp nefesini tutarak polislerin fark etmemesi için ağzını eliyle kapadı. Sonunda Rosie'nin arka kapısına ulaştı. Polislerin her tarafı sardığını, yakalanacağını ve tüm bu tırmanma çabalarının boşa gideceğini düşünüyordu ama kapının önünde kimse yoktu.

Kapı kolunu yokladı, kilitliydi. Rosie'nin Sienna için sakladığı yedek anahtarı hâlâ aynı yerde tutmuş olmasını umdu.

Kapının yanındaki tuğlaları saydı, dördüncüsünü kaldırdı ve eskimiş anahtarı buldu. Sessizce kilide sokup çevirdi.

Kapının ardında ellerinde silahlarla onu bekleyen bir tim yoktu. Onun yerine bomboş bir mutfak vardı. Soğuk ocak, boş bir tezgâh, kullanılmayı bekleyen aletler... O an mutfak, bir lanetli bir mekân gibiydi.

Nia'nın gözünde birden mutlu günler canlandı. Sienna'yla dersten çıkınca Rosie'nin Lokantası'na uğradıkları zamanlar... Artık tabakların şıkırtısı, taze tarçınlı çörek kokusu yoktu. Müşterilerin şen kahkahaları yoktu. Rosie'nin çalışanlarının şakalaşmaları, sipariş sesleri de. Ve en kötüsü, Rosie'nin kendisi yoktu: O kocaman gülüşü, sımsıkı kucaklamaları...

Ana salondan kısık sesler geliyordu, muhtemelen polislerdi. Ayakkabılarını çıkardı ki lastik tabanları gıcırdamasın. Sürünerek, dikkatle mutfağın içinden Rosie'nin ofisine ilerledi. Onu en son orada canlı görmüştü. Rosie'nin yüzü hâlâ gözlerinin önündeydi, sanki ölüm ona hiç uğramayacaktı.

"Ne oldu sana?" diye fısıldadı boşluğa. Kapıyı sessizce kapadı. İçerisi darmadağın olmuştur diye düşünüyordu ama öyle değildi. Polisler henüz buraya gelmemişti.

Rosie'nin ofisi zaten karmakarışıktı. Açılmamış kutular, tıka basa dolu dosya dolapları, taşan çekmeceler... Başarısız tarif denemeleri, stok listeleri, banka hesap özetleri...

Duvarda Sienna'nın fotoğrafları asılıydı. Ön dişleri eksik küçük Sienna okul fotoğrafında kocaman gülüyordu. Bir diğerinde, kocaman bir peluş oyuncağa sarılmıştı. Ayağının dibinde yılbaşı desenli buruşturulmuş hediye kâğıtları duruyordu.

Son fotoğrafsa Tarçın Postası'nın manşetiydi: Sienna'nın "Tarçın Kraliçesi" seçildiği gece. Saçları yukarı toplanmış, bukleleri omuzlarına düşüyor, kucağında dev bir gül buketiyle kalabalığa el sallıyordu. Yeşil 1970 model Mercury Cougar'ın üstünde zamansız görünüyordu.

Nia'nın gözleri, duvarda asılı sabit telefona kaydı. Dün gece lokantadan çıkarken Rosie telefondaydı. Kimi aramıştı? Telefonun yanındaki arayan kimliği bölümünü karıştırdı. Nia ve Sienna, ev telefonu kullandığı için Rosie'yle hep dalga geçerdi ama bugün işine yarayabilirdi. Son birkaç günün tüm numaralarının fotoğrafını telefonuyla çekti. Belki Jesse'den rica ederse, bu numaraların kimlere ait olduğunu öğrenebilirdi.

Masaya geçti. İmzalı fişler, faturalar ve pastel renkli boya örnekleri üst üste yığılmıştı.

Nia kâğıtları karıştırırken dikkatliydi, her şeyi yerinde bırakmaya özen gösteriyordu. Altında bir masa takvimi buldu. Takvim Ekim 2019'da açıktı –tam da Sienna'nın öldüğü ay ve yıl. Sanki zaman orada donup kalmış gibiydi.

Parmaklarını o son Sonbahar Festivali'nin cumartesi gününün üstünden geçirdi –Sienna'nın şelalenin dibinde bulunduğu gün. Rosie o geceden sonra hiç toparlanamamıştı. Aslında dürüst olmak gerekirse Nia da toparlanamamıştı. Kırmızı kalemle yuvarlak içine alınmış bir sütunda şu yazıyordu: "A. L. ile buluş." Nia hemen fotoğrafını çekti.

Sonra masanın çekmecelerine geçti. Üst çekmecede kalemler, not kâğıtları, ataşlar, güllü kırtasiye malzemeleri vardı. Alt çekmecede pembe dosyalardan oluşan akordiyon klasör duruyordu. Çalışanların vergi evrakları ve önemli belgeleri yazıyordu üst sekmelerde. Nia dosyaları kenara çekince metalin altında parmak genişliğinde bir delik gördü. Sahte bir taban vardı.

Telefonunun fenerini açtı, diğer eliyle metali kaldırdı. İçeride diğerlerinden farklı bir dosya vardı. Kesilmiş haberler, makbuzlar, belgelerle tıka basa doluydu.

Dosyayı masanın üstüne koydu. Bir kâğıt kayıp uçtu ve Rosie'nin masasının üstüne düştü. Nia bir anda en yakın arkadaşıyla burun buruna geldi –siyah beyaz, pikselli bir fotoğrafla. Bu, onların son sınıf yıllık fotoğrafıydı. Makyajlarını birlikte yaptıklarını hatırladı; Sienna, "Bu fotoğraflar sonsuza kadar

kalacak," demişti. Yıllar geçse de Sienna'nın gözlerindeki o yoğunluğu hissedebiliyordu.

Fotoğraf, Tarçın Postası'ndan bir haberin içindeydi:

ŞELALEDE TRAJEDİ: KASABALI GENCİN CANSIZ BEDENİ BULUNDU

Yazar: Elaine Matthias

7 Ekim, Tarçın Kasabası

Tarçın Kasabası dün akşam on sekiz yaşındaki Sienna Rose'un cansız bedeni kasabanın simgesi haline gelmiş şelalenin dibinde bulunmasıyla sarsıldı. Yetkililer ölümü ön değerlendirmede intihar olarak açıkladı.

Sienna, kasabanın sevilen gençlerinden ve Tarçın Kasabası Lisesi'nin yeni mezunlarındandı. Saatler önce kasabanın geleneksel Sonbahar Festivali'nde Tarçın Kraliçesi seçilmişti. Neşeyle başlayan kutlamalar ölüm haberiyle hüzne boğuldu.

Nia daha fazla okuyamadı. Zaten haberi ezbere biliyordu; defalarca okumuş, nedenini anlamaya çalışmıştı. Hâlâ cevapsız sorularla yaşıyordu. O günden beri Barkwood Köprüsü'ne gitmemişti.

Sienna neden onunla konuşmamıştı? Nia, Sienna'nın sessizce acı çektiğine inanmak istememişti; Rosie de öyle. Sonunda ikisi de Sienna'yı sandıkları kadar iyi tanımamış olabilecekleri gerçeğini kabullenmek zorunda kalmıştı.

Makaleyi geçince nefesi boğazına takıldı. Resmî evraklar vardı: "kafatası kırığı", "kesikler", "kontüzyon", "travma" gibi kelimeler göze çarpıyordu. Kenarlarda kırmızıyla işaretlenmiş soru işaretleri, oklarla çizilmiş notlar vardı. Bu, Sienna'nın otopsi raporuydu.

Nia dosyayı incelemeye devam edecekken dışarıda ayak sesleri duydu. Dosyayı göğsüne bastırıp masanın altına kıvrıldı, nefesini tuttu. Kapı hızla açıldı. "Bunu da alın," dedi bir ses. Jesse değildi. Birkaç adım daha atsa onu masanın altında görecekti. Nia daha da küçüldü, gözlerini sımsıkı kapattı.

"Trajik," dedi başka bir polis. "Önce kızı Barkwood'dan atlıyor, şimdi de Rosie birkaç yıl sonra öldürülüyor. Böyle şey görmedim."

Nia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Rosie öldürülmüş müydü? Çığlık atmamak için kolunu ısırdı. Onu kim öldürmüş olabilirdi? Neden?

"Yazık oldu. Rosie'yi severdim," dedi başka bir ses. "Bunu yapan umarım iğneyi yer."

"Rosie bunu hak etmedi."

Sesler uzaklaştı. Nia oradan çıkma vaktinin geldiğini anladı. Çok geçmeden arka kapıdaki ayakkabılarını bulacaklardı. Etrafı hızlıca taradı, bir plastik poşet buldu. Dosyayı ve içindekileri içine tıkıp bileğine geçirdi, kapıya doğru koştu.

Bir hamlede ayakkabılarını kaptı, geldiği gibi arka kapıdan çıktı. Yedek anahtarı da tuğlanın altına geri koydu. Arkasına bile bakmadan en iyi yapabildiği şeyi yaptı: Koştu.

Nia polis merkezine vardığında epey yalvarmak zorunda kaldı; "Ben Bennett ailesindenim," kartını bile oynadı. Angie'yle çocukluklarından beri birlikte okumuşlardı ama Angie bile onu arka tarafa almakta tereddüt etmişti. Polisler haklı olarak teyakkuzdaydı. Ama Nia için bu acil bir durumdu.

"Koridorun sonundan sağa dön," dedi Angie, masasındaki telefonu çalarken.

"Sağ ol Ang," dedi Nia gülümseyerek ama Angie çoktan başka işlere dalmıştı.

Nia daha önce polis merkezinin içini sadece dizilerde görmüştü. Duvarda fotoğraflar asılıydı; bazılarını tanıyordu, bazılarınıysa sadece duymuştu. Yanık kahve kokusu alınca yüzünü buruşturdu.

Jesse'yi masasında buldu. Bir eli başında, diğer eliyle de kalemi öyle sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Önündeki listede satırların üzeri çizilmişti.

"Ne var?" diye tersledi Jesse kafasını bile kaldırmadan.

Nia'nın yüreği ağzındaydı. "Konuşabilir miyiz?" dedi.

Nia, Jesse'yi abur cubur yerken hiç görmemişti; stresli olmadıkça atıştırmazdı. Masanın üstündeki cips paketlerinden anlaşılıyordu ki hiç iyi beslenmiyordu.

"Nia! Seni beklemiyordum, kusura bakma, ben sandım ki—"

Nia eski sevgilisinin kızarmış, şişmiş gözlerine baktı. Ağlamıştı, belliydi. Kendi gözleri de muhtemelen aynı görünüyordu.

"Doğru mu?" dedi, bacakları titreyerek. Polis merkezine kadar koşmuştu, onu ayakta tutan tek şey kararlılık ve adrenalindi. Oraya vardığında ikisi de tükenmişti.

"Otur." Jesse hızla davranıp sandalyeyi ona uzattı. Nia yıpranmış deri koltuğa gömüldü. Bacakları karıncalanıyordu. Jesse bir şişe su buldu, kapağını açıp ona verdi. Nia dört büyük yudumda hepsini içti.

"Derin nefes al," dedi Jesse ellerini tutarak. "Hadi Ni. Dörde kadar sayarak nefes al, dört saniye tut, sonra dörde kadar sayarak ver." Nia başıyla onayladı, dediğini yaptı. Jesse de onunla birlikte nefes aldı, yüzü neredeyse onunkine değiyordu. Gerginliği öyle yoğundu ki nefes egzersizi ters etki yapmaya başlamıştı.

"İyi misin?" dedi Jesse. "Rosie'nin haberini mi aldın?"

Nia başını salladı, gözlerini yere dikti. Ona bakarsa çözülüp gideceğini biliyordu. Jesse parmağıyla çenesinden tutup başını kaldırdı. Göz gözeydiler.

"Ne olur Ni," dedi Jesse, onu kollarının arasına alıp sıkıca sararak. "Bunu çözmeden durmayacağım, söz veriyorum. Rosie'yi ben de çok severdim—"

Rosie'nin adını duyunca Nia neden oraya geldiğini hatırladı. İsteksizce Jesse'nin sıcaklığından uzaklaştı. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ni, işim başımdan aşkın," diye başladı Jesse, istasyona işaret ederek. "Şef tepemde, Angie de seni buraya aldığı için fırça yiyecek."

"Beş dakikanı alacak." Nia elindeki plastik poşeti salladı, sonra içindekileri masaya boşaltıp yaydı.

Jesse'nin kartal gibi gözleri kâğıtların üzerinde gezindi. Sienna'nın otopsi raporuna gelince duraksadı. "Bunları nereden buldun? Hepsi Sienna'nın ölümüyle mi ilgili?"

"Sanırım öyle," dedi Nia, soruları dikkatle savuşturarak. Sonuçta Jesse hâlâ polisti vé olay yerinden bir şeyler çalmak kesinlikle suçtu.

Nia dudaklarını ısırarak Jesse'yi izledi. Jesse sayfaları dikkatle inceledi, sonunda omuz silkti.

"Rosie'nin kızı trajik bir şekilde öldü. Belli ki bunu anlamlandırmaya çalışıyordu." Bir an sessiz kaldı, sonra ekledi: "Aslında o zaman hepimiz öyleydik."

Ellerini göğsünde kavuşturdu. Nia, az önceki büyülü anın bittiğini anladı; Jesse artık eski sevgilisi değil, görevine odaklanmış bir polisti. Sienna'nın ölümü, ilişkilerinde çok hassas bir konuydu. İkisi de hâlâ konuşulması gereken şeyler olduğunu biliyordu. Ama şimdilik Jesse duvarlarını tekrar örmüştü.

"Ya bu Rosie'nin cinayetiyle bağlantılıysa?" dedi Nia.

"Bunları nereden buldun Nia? Sakın lokantaya gittim deme."

Gerçeği söylemesi imkânsızdı.

"Ben—"

"Aslında bilmek istemiyorum," dedi Jesse, ellerini kulaklarına götürerek. "Sen eve git, biraz dinlen. Bırak bu işi biz çözelim." Yine ellerini tuttu, bu kez anne babaların yaramaz çocuklarla konuşurken kullandığı ses tonuyla konuşuyordu. "Zaten her

kasabalı, üçüncü elden duyduğu söylentileri ihbar hattına yağdırıyor. Bizim işimiz başımızdan aşkın. Ne olur işi bize bırak."

"En azından yardım etmeme izin ver," diye yalvardı Nia. Bu klasörü bir sebep için bulduğuna emindi. "Bu tesadüf olamaz Jesse."

O sırada uzun, ince yapılı bir polis memuru, Jesse'nin masasının yanındaki bölmeden kafasını uzattı. "Kusura bakmayın ama sevgili atışmasına ara vermeniz lazım, çıkıyoruz."

Jesse içini çekti, ceketini kaptı.

"Bu kez ben sürüyorum," dedi öteki polis koşarak giderken. Jesse ise birkaç adım geri kaldı. Eğilip Nia'nın gözlerinin içine baktı.

"Bana söz ver. Bu soruşturmadan uzak dur. Sana ya da ailene bir şey olmasına dayanamam."

Nia sessizce başını salladı. Jesse onu sıkıca kucakladıktan sonra ortağının peşinden dışarı çıktı. Onu uzaklaşırken izleyen Nia farkına vardı: Fiziksel anlamda Tarçın Kasabası'nı terk etmişti belki, ama kalbi orada kalmıştı.

8. Bölüm:

Jesse

Jesse kasabanın dışına vardıklarında aşk hayatıyla ilgili yirmi yedi dakikalık işkence gibi bir sorgudan geçmişti. Daha otoparktan çıkmadan Chambers, Nia hakkında soru sormaya başlamıştı. Jesse onu açıkça uyarmıştı: Özel hayatı sınır dışıydı. Onlar iş arkadaşıydı, arkadaş değil.

"Dediğim tek şey, kız sevimli. Şans versen iyi olur," dedi Chambers omuz silkerek. Bu, Nia için dördüncü kez "sevimli" deyişiydi. Nia sevimli falan değildi. Evcil hayvanlar sevimliydi. Yeni doğmuş bebeklerin kafasındaki fiyonklar sevimliydi. Su samurları sevimliydi.

Ama Nia... o başkaydı. Farklı bir dünyadan gelmiş gibi bir güzelliği vardı, uğruna adamların savaşa gittiği türden. Buğday tonundaki parlak teni her ışıkta başka bir sıcaklık yayıyordu. Saçları da başlı başına bir sanat eseriydi –bazen kıvır kıvır ve ipek gibi omuzlarından aşağı dökülüyor, bazen de yumuşacık buklelerle yüzünü taçlandırıyordu. Uzun boylu değildi ama öyle özgüvenle yürüyordu ki sahneye çıkmadan da dikkatleri üzerine çekebiliyordu. O büyük kahverengi gözleri, Jesse'yi tek kelimeyle susturabiliyordu; hep dikkatli, hep belli ettiğinden daha fazlasini gören gözleri vardı. Gülünce burnunun ucu ha-

fifçe kırışıyordu. Hayata ciddiyetle yaklaşan biriydi, ama sevdiği insanlara karşı içinde tarif edilmez bir yumuşaklık da vardı.

Jesse onca yıl sonra onu yeniden gördüğünde bu kadar yoğun seyler hissedeceğini hiç düşünmemişti. Morgan, Nia'nın kasabaya döndüğünü ve akşam yemeğinde onlara katılacağını söylediğinde elbette gerilmişti. Eski sevgilisini bunca yıl sonra görmek, Jesse'ye askerde emir almayı özletecek kadar sinir bozucuydu. Çünkü daha on iki yaşındayken kalbini ele geçiren kadının yanında bir saat olsun geçirmek, bütün savaşlardan daha zordu.

Dün gece onu görmek nefesini kesmişti. Jesse sakin, soğukkanlı görünmek istemişti ama Nia ortaya çıkınca kafasının içinde bozuk plak misali dönüp duran bir cızırtıdandan başka bir şey kalmamıştı. Onun kahkahalarının yankısında geçirebilirdi ömrünü. Cildinin yumuşaklığını, anne babasının koltuğunda birbirlerine sokulduklarında nasıl da uyumlu olduklarınnı hâlâ hatırlıyordu. Ailesinden, memleketinden kilometrelerce uzaktayken en zor zamanlarında işte o anılar ona güç vermişti.

Onu karakolda, gözleri kıpkırmızı gördüğünde, sırf onu ağlattı diye Tanrı'ya kafa tutabilirdi. Nia ona hayatının en büyük acısını yaşatmış olsa bile, Jesse hiçbir zaman ondan gerçekten vazgeçmemişti. Gerçek şu ki onu terk eden Nia'ydı. Ama Nia herkesi terk etmişti. Ne kadar istese de ondan nefret edemiyordu.

Nia'nın en yakın arkadaşı bir gün yanındayken ertesi gün intihar etmişti. Böyle bir şeye kimse kolay kolay dayanamazdı. Jesse, Sienna'nın ölümünden sonra Nia'nın ne kadar zorlandığını biliyordu, elinden geleni yapmaya çalışmıştı. Ama yetmemişti. Çünkü Sienna'yı geri getirecek hiçbir şey yoktu, Nia'nın tek istediği buydu.

O gün Nia, Jesse'ye, "Tarçın Kasabası'nı temelli terk ediyorum," dediğinde, göğsüne bıçak saplanmış gibiydi. Öyle sıradan bir şekilde ayrıldığını söylemişti ki Jesse aralarındaki aşkın gerçekten yaşanıp yaşanmadığını sorgulamıştı. Belki de bütün o ilişki Jesse'nin hayal gücünün uydurduğu bir şeydi. Jesse, onun

gözlerinde bütün hayatını görmüştü. Onunla ömrünün sonuna kadar yaşayabilirdi. Ama ayrıldıktan sonraki gün Nia çekip gitmişti. Jesse ilk yıl şoktaydı, hayatın içinde başıboş uçan bir balon gibiydi. Sonraki yıllar –ikinci, üçüncü, dördüncü– bir sisin içinde geçti. Hiç düşünmeden askere yazıldı. O dönem ya şişenin dibinde ya da tüfeğin başındaydı. Kendini yıpratıyor, pervasızca davranıyordu; tek istediği acısını bastırmaktı. Devletin ona atadığı terapist, "İyileşmek istiyorsan acılarını hissetmen gerek," diyordu ama Jesse en çok pişmanlıkla boğuşuyordu.

Neden peşinden gitmemişti? Onun Atlanta'ya taşındığını duymuştu, arabasına atlayıp gidebilirdi. Yıllar önce onun için savaşabilirdi. Öyle yapmış olsaydı, hayatı ne kadar farklı olurdu?

Tam o sırada Chambers, "Burası mı?" diye sordu. Jesse'yi düşüncelerinden çekip aldı. Chambers direksiyonun üstüne eğildi, etrafı süzdü. Jesse, Briggs'in yerine yıllardır gitmemişti. İlk arabasını almak için para biriktirdiğinde babasını oraya sürüklediğini hatırlıyordu. O zamanlar arsa pırıl pırıl arabalarla doluydu. Grace'in Chevy Caprice'ini Briggs'ten aldığını çok iyi hatırlıyordu, Jesse o günden beri onu kıskanıyordu. Sonbahar Festivali'nde herkes arabalarını sergilerdi; en sonda da Tarçın Kralı ve Kraliçesi seçilirdi, genelde en iyi arabada. Çoğu genç arabaları kiralardı, ama satın almak istiyorsan Briggs'ten alırdın.

Artık o günler geçmişti. Briggs'in yeri harabe gibiydi. Üzerine otlar fışkırmış paslı birkaç araba dışında hiçbir şey yoktu. Bütün alan sanki yıllar önce yıkılması gereken lanetli bir mekândı. Jesse, Chambers'ın yüzünde kara düşünceleri görebiliyordu. Arabayı paslı kapının önünde durdurdu. Kapı, Briggs'in karavanına çıkan toprak bir yolu kapatıyordu. Paslı bir çiviye asılmış tabela vardı: "GİRMEKYASAKTIR." Hemen yanında da küçük bir tabela: "HARVEY'NİN İKİNCİ EL ARABALARI."

"Pek de iyi bir iş adamı değilmiş," diye homurdandı Chambers. Kapının sürgüsünü yokladı, kapı kolayca açıldı. Arabayı yokuş yukarı sürdü. Yol kenarında pas içindeki hurdaya dönmüş

arabaları izlediler. Harvey'nin karavanı alanın en sonunda duruyordu, arabadan inmeden kapısının aralık olduğunu gördüler.

Chambers silahını kılıfından çıkardı. Küçücük gözleri, eve yaklaşırken bütün araziyi tarıyordu.

Briggs bizi vurmak isteseydi, çoktan yapardı, diye düşündü Jesse ama bir şey demedi.

"Bay Briggs?" diye seslendi Jesse, basamaklara çıkmadan önce. Sessizlikten başka cevap yoktu. Hafif bir rüzgâr ayaklarının etrafındaki tozları savurdu. Karavanın içi hâlâ karanlıktı.

Jesse sesini yükseltti. "Bay Briggs? Ben Jesse, Robert Shaw'ın oğlu."

"Böyle mi tanıtıyorsun kendini?" diye homurdandı Chambers, Jesse'nin yanından geçerek. "Harvey Briggs! Tarçın Kasabası polisiyiz, kapıya gel!" Silahını doğrultup parmağını tetiğe koydu.

Jesse silahın ucunu aşağı itti. "Sadece soru sormak için, iyi niyetle geldik," dedi Chambers'a hatırlatarak.

Harvey Briggs gibi içine kapanık bir adamın kapısında silah doğrultmuş polis görmeye tahammülü yoktu. Karavanın arkasındaki ağaçlık, Milton Çiftliği'nin sonuydu. Belki de onları görüp kaçmıştı. Jesse, adamın bir yerden onları izleyip izlemediğini merak etti.

"Adam bizim ahbabımız değil, şu an bir numaralı şüphelimiz. Ona göre davran," dedi Chambers.

Bu hiç bana göre değil, diye düşündü Jesse. Ahşap basamaklara basarak yukarı çıktı, çürük tahtaların ağırlığını taşımasını umarak. Kapının telini iki vida zar zor tutuyordu. Tam o sırada bir rüzgâr esti, kapı açıldı. Jesse bu fırsattan istifade içeri göz attı.

Beklenmedik derecede derli toplu bir karavandı. Mutfak düzenliydi; tabaklar ve bardaklar tezgâha düzgünce dizilmişti. Ocak bembeyazdı, hiç kullanılmamış gibiydi. Camın altındaki yuvarlak masada mavi-beyaz kareli bir örtü vardı. Sandalyeler bile kumaşıyla uyumlu kaplanmıştı.

Köşede kareli, eski püskü bir kanepe vardı. Halının üzeri yeni süpürülmüş gibi makinenin izleriyle kaplıydı. Kanepenin karşısında koca ekranlı televizyon üç ayaklı bir sehpanın üstüne konmuştu. Koridordaki üç odanın kapısı açıktı; en sondakinde bir yatak ve komodin görünüyordu: Belli ki Harvey'nin odasıydı.

"Bay Briggs?" diye bir kez daha seslendi Jesse. Yine cevap yoktu. "Kimse yok mu?"

Chambers onu iterek içeri girdi, silahıyla odaları kontrol etmeye başladı. Her yere çamur saçıyordu. Jesse, Chambers'ın her odayı didik didik etmesini izledi.

"Burada değil," dedi Chambers. "Kesin kasabadan kaçtı."

"Belki tatile gitmiştir," dedi Jesse, kulağa saçma gelse de.

"Tatildeymiş ha, hadi oradan." Chambers mutfaktaki vazodan beyaz bir çiçek kopardı. "Şu çöplükte çiçek yetiştirmiş, şaka gibi."

"Gidelim," dedi Jesse.

"Istasyona döner dönmez bu Harvey Briggs için acil arama emri çıkaracağım. Siz bana bu adamın büyük bir araba satıcısı olduğunu söylediniz, ama adamın evsiz kalmasına ramak kalmış. Şimdi de gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuş ve sen Rosie'ye zarar vermemiş olabileceğine inanmamı mı istiyorsun? Hayatta inanmam," diye parmaklarını tek tek sayarak özetledi Chambers.

"Bunun için hiçbir kanıtımız yok," diye hatırlattı Jesse.

"Sen de biliyorsun ki en mantıklı ihtimal bu. Bu kasabaya olan bağların gözünü kör ediyor."

"Sen bana mı diyorsun bunu? Ön yargıyla hareket eden sensin. Briggs'in üzerine atlamak acelecilik," dedi Jesse.

"Senin askerî polis olduğunu söylediler. Ne iş yapıyordun orada, erzak mı sipariş ediyordun?" diye homurdandı Chambers. "Şef bu işin çabucak çözülmesini istiyor."

Tam Jesse cevap verecekken telefonu çaldı. Kulak tırmalayan Chambers'ı susturmak için bir parmağını kulağına tıkayıp

açtı. "İleride soldan gir," dedi. Chambers direksiyonu çevirip Jesse'nin evinin önünde durdu

"Güzel evmiş," dedi Chambers.

Jesse yabancı birinin evini nasıl gördüğünü hep merak ederdi. Birkaç yıl önce bu iki katlı, kahverengi tuğlalı aile evini aldığında bir gün kendi ailesini burada büyütmeyi hayal etmişti. Bir şekilde hâlâ öyle hissediyordu. Karısı, beyaz çitli bahçesi ve köpeği yoktu belki ama kapının ardında onu bekleyen kocaman bir sevgisi vardı.

"Sağ ol. İstersen arabada kalabilirsin, uzun sürmeyecek." Chambers'ın belki de ilk misafiri olma ihtimali Jesse'yi huzursuz etmişti.

"Olur mu, seve seve gelirim," dedi Chambers, kemerini açarak.

"Annemle babam benimle yaşıyor," dedi Jesse. "Önden söyleyeyim, annem kesin sana yemek teklif eder."

"Harika, zaten açlıktan ölüyorum," dedi Chambers, ellerini ovuşturarak.

"Uyarmadım deme," diye mırıldandı Jesse kapıdan girerken.

Evelyn televizyona kilitlenmişti. Ekranda sarışın bir kadın dramatik şekilde ağladı, sonra ekran karardı. Annesi koltukta ayaklarını yastıkların üstüne uzatmış, rahatına bakıyordu. Yanındaki sehpanın üstünde boş bir çay bardağı ve mısır gevreği kâsesi vardı. Jesse'nin getirdiği güller pencere önündeydi, sarkan yeşim bitkilerinin arasında ışıl ışıl görünüyordu.

Odaya girer girmez vanilya ve shea yağı kokusu karşıladı Jesse'yi. Eğilip annesinin başına bir öpücük kondurdu.

Evelyn başını kaldırıp oğluna baktı. Yüzünde şaşkın ama sıcacık bir gülümseme belirdi. Jesse bu gülümsemeyi asla görmekten bıkmazdı. Lisede spor yaparken tribünlerde hep annesini arardı; onun tezahüratını duyunca daha hızlı koşar, daha sıkı oynardı.

"JJ, bu saatte evde ne işin var? Baban mı aradı seni?"

Rosie'nin ölüm haberinin eve ulaşmamış olmasına şükretti. Annesi için hâlâ sıradan bir gündü.

"Evet, babam az önce aradı."

"Burada bir yerde olmalı. Bana ne aldığına baksana," dedi, masanın üstündeki çiçekleri işaret ederek. Gülümsemesi kulaklarına varıyordu. "Evlilik yıldönümümüz."

"Çok güzeller," dedi Jesse.

Evelyn o sırada Jesse'nin arkasında duran Chambers'ı fark etti.

"Vernon sonunda sana bir ortak mı verdi? Ben Evelyn, Jesse'nin annesi." Mücevherli elini uzattı. Evelyn hep şık şeyleri severdi, takılar da buna dahildi. Evde otururken bile ellerinden yüzük eksik olmazdı. Jesse, annesinin neden bu kadar süslü olduğunu anlamazdı ama yaş almak annesinin hızını hiç kesmemişti.

Chambers içeri girip onun manikürlü elini dudaklarına götürdü.

"Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Shaw. Çok güzel bir eviniz var," dedi.

Jesse, Chambers'ı boğmamak için kendini zor tuttu.

Evelyn memnun olmuştu. "İç dekorasyon zevkini benden almış," diye övündü.

"Kesinlikle! Burası modern bir dergiden fırlamış gibi adeta," dedi Chambers abartıyla. Evelyn'in yüzü kızarmıştı. Gerçekteyse annesi o kestane rengi deri koltuklardan nefret ederdi; "ögrenci evi gibi" derdi. Ama zamanla kocaman koltuğu benimsemişti.

Jesse gözlerini devirdi, ikisini sohbet etmeye bırakıp babasını bulmak için mutfağa geçti. Daha ayağını içeri atar atmaz babasının homurdanmasını duydu.

"Ne yapıyorsun baba?"

"Öğle yemeği için sandviç hazırlıyorum."

Tezgâhta marul, domates, soğan ve kalın kesilmiş pastırma diziliydi. Ama Robert suratını asmıştı. "Bu peynir bizim sevdiğimiz peynirden değil."

Paketi oğluna fırlattı. Jesse eline alınca hatasını fark etti. Geçen hafta babası listeye peynir eklediğinde Guy'ın Marketi'nden aldıkları markayı unutmuştu. Eve yanlışlıkla Tarçın Bahçesi'nden çıkan peyniri getirmişti. Aslında aynı peynir sayılırdı ama paketleri farklıydı. Babasıysa bu konuda inanılmaz titizdi.

"Bu mavi paketle gelen."

"Beni işten bunun için mi aradın? Aynı şey işte baba."

"Hiç de aynı değil. Kokusu bile farklı."

"Tamam, bu akşam dönüşte alırım. Şimdilik peynirsiz idare edeceksin."

"Peynirsiz sandviç mi olur?"

"Olur tabii! Hem o kadar kolesterole ihtiyacın yok."

"Sen doktor değilsin ki."

"Polisim ama," diye karşılık verdi Jesse.

Babası onu yanına çekip sesini alçalttı. "Bu sabah ne oldu? Gece yarısı çıkıp gittin. Dönmedin de. Annen merak etti."

Jesse bunun yalan olduğunu biliyordu; asıl merak eden babasıydı ama itiraf etmiyordu. Başını salladı. "Durumlar pek iyi değil baba."

"Sonunda sana bir dosya mı verdiler?"

Jesse onayladı, buzdolabından yol için iki şişe su aldı.

"Şu içerideki senin ortağın mı?" diye sordu babası.

"Öyle sayılır," dedi Jesse, Chambers'a göz atarak. Salondan kahkahalar yükseliyordu.

"Şehirden mi bu?"

"Evet, Atlanta emniyetinden."

"Git söyle ona karımdan uzak dursun," dedi babası kaşlarını çatıp.

Jesse gülmemek için kendini zor tuttu ama babası ciddiydi.

"Adam evli yahu."

"Tekrarlamam mı gerekiyor?" diye diretti babası.

"Biz artık çıkalım," dedi Jesse başını sallayarak. "Akşam dönüşte Guy'ın Marketi'nden peynir alırım."

"Sağ ol," dedi Robert, krem peynirini sürüp tabağıyla salona geçti.

Chambers bu sırada Evelyn'le şöminenin üstündeki fotoğraflara bakıyordu. Çocukluk anıları, okul başarıları, kupalar, hepsi oradaydı. Eli Jesse'nin lise balosu akşamı çekilen fotoğrafına uzandı: Nia'nın kolları Jesse'nin boynuna dolanmış, gözleri kapalı, dişleri ışıl ışıldı. Jesse'nin bakışlarıysa sırılsıklam âşık bir ergenin bakışlarıydı.

Jesse hâlâ o geceyi gözünün önüne getirebiliyordu. Nia'nın lacivert payetli elbisesi dans ettikçe ışıl ışıl parlıyordu. Dalgalı saçlarını fönle düzleştirmişti, yumuşak bukleler yüzünü çerçeveliyordu. Jesse yıllar sonra bile o anıyı zihninde saklı tutuyordu, ihtiyacı olduğunda kaçabileceği bir yerdi sanki.

"Yakışıklıya bak," diye takıldı Chambers, fotoğrafı Jesse'ye çevirerek. Kaşlarını kaldırmıştı. Jesse omuzlarını dikleştirdi, hiçbir açıklama yapmayacaktı.

"Tarçın Kralı seçilmeliydi, o kadar yakışıklıydı ki," dedi Evelyn çerçevenin tozunu silerken.

Jesse'nin bebeklik fotoğraflarına sıra gelmişti ki telefonu titredi. Şeften mesaj vardı, hemen merkeze dönmesi gerekiyordu. Chambers da aynı mesajı almıştı.

"Gitmemiz lazım," dedi Jesse.

"Şimdi mi?" dedi Evelyn. "Daha yeni başlıyordum senin resimlerini göstermeye."

"Şimdi," dedi Jesse, Chambers'ı kolundan tutup dışarı iterken.

"Daha yeni eğlenmeye başlamıştık halbuki," diye mırıldandı Chambers.

İstasyona dönerken sessizliği Chambers bozdu.

"Ailenle yaşadığını söylediğinde yalan söylüyorsun sandım."

"Niye böyle bir konuda yalan söyleyeyim ki?" diye sordu Jesse.

"Yani..." Chambers'in dudakları titriyordu, belli ki söylemek istediği ama dile getiremediği bir şey vardı. "Saygı duydum sadece. Anne babaya bakmak kolay iş değil. Şapka çıkarılır."

Jesse, gözünü yoldan ayırmadan, duygularını bastırmaya çalışan dedektifi izledi. Chambers elini yumruk yapıp ağzına götürdü, dudakları hâlâ titriyordu.

"Birini mi kaybettin?" diye sordu Jesse, içgüdüsel bir seziyle. Yetişkin bir adamı ağlatan birkaç şey olabilirdi bu hayatta, anne babayı kaybetmek bunların en başında gelirdi.

Chambers başını salladı, boğazını temizledi. "Epey oldu. Annemle babam ben lisedeyken öldü. Keşke onlar için senin yaptığın gibi ben de bir şey yapabilseydim..." Jesse'ye döndü. "Annen bana kendi annemi hatırlattı, hepsi bu."

"Başın sağ olsun," dedi Jesse. Daha fazlasını söylemek mümkün değildi. Zaten Chambers'ın yıllar içinde bu konuda söylenebilecek her şeyi çoktan duyduğuna emindi. Jesse'nin en büyük korkusu buydu: Anne babasını kaybetmek. Chambers koca adam olmuştu, kendi ailesi bile vardı ama hâlâ anne babasından bahsederken ağlıyordu. Jesse o gün geldiğinde ayakta kalmaya gücü olup olmayacağını bilmiyordu .

"Sağ ol," dedi Chambers. Biraz su içti. Sonra ikisi de sessizce yollarına devam ettiler.

İstasyona vardıklarında acil bir toplantıya çağırıldılar. Neredeyse öğle vaktiydi, haber saatine az kalmıştı. Şef Prescott,

kasabanın ana caddesini daha fazla kapalı tutamayacağını biliyordu; belediye başkanının ofisine bile telefon yağmaya başlamıştı.

Jesse kendini iki gündür uykusuzmuş gibi hissediyordu. Eskiden az uykuyla ayakta kalmaya alışkındı ama yatağına dönmesine daha çok vardı.

Toplantı odasında Şef Prescott, Belediye Başkanı Lyons ve Dedektif Raines karşılarında duruyordu. Jesse ve Chambers ön sıraya oturdu. Kimsenin yüzde yüz formunda olmadığını bilmek Jesse'yi biraz rahatlattı. Özellikle de Raines; doğum izninden yeni dönmüştü. Onun için küçük bir kutlama planlamışlardı ama daha acil işler vardı.

Herkes oturduktan sonra Şef Prescott gürledi:

"Bizi bilgilendirin. Raines geri döndü ama olaya sıfırdan giriyor, en baştan anlatalım."

Chambers ayağa kalktı, takımının kırışıklarını düzeltti.

"Öncelikle, tekrar hoş geldin dedektif. Umarım kolay bir doğum olmuştur, bebeğin de sağlıklıdır," dedi.

Odada alkış koptu.

Noelle Raines pek konuşkan biri değildi; kısa, net ve hep ciddi bir tutumu vardı. Tarçın Kasabası Karakolu'na katılan ilk kadın polisti. Başka bir ilçeden atanmıştı kasabaya. Çenesine kadar varan düz kahverengi saçlarını kulağının arkasına attı, ellerini arkasında kenetledi. Başını hafifçe eğip sessizce teşekkür etti ama yine de gülümsemedi.

"Ben çıkıyorum," dedi Başkan Lyons iç çekerek. "On dakikanız var. Halkı nasıl bilgilendireceğinizi düşünün. Ben yanınızda olacağım ama bir şeyler söylemek zorundasınız. Festival dört gün sonra—"

"Festival hâlâ yapılacak mı yani?" dedi Chambers şaşkınlıkla.

"Gelenektir. Her yıl ekim ayının ikinci haftası yapılır, yağmur çamur fark etmez. İstisnası yok," dedi başkan.

"Cinayet bile mi?" diye çıkıştı Chambers.

Lyons sinirle topuğunu vurup odadan çıktı. Kapıyı kapamadan önce kafasını uzattı. "On dakikanız var, Prescott. Ne diyecekseniz bir an önce karar verin ama iyi bir şey olsun."

Dedektif anlatmaya başladı:

"Elimizdeki bilgiler şöyle: Rosslyn Rose gece yarısı 12.30 civarında lokantasında ölü bulundu. Yanında el yazısıyla yazılmış bir not vardı: 'Sıradaki kim olacak?'" Odayı uğultu kapladı. "Maggie Shilling acil hattı aramış—"

"Kim bu Maggie Shilling?" diye sordu Raines, gözlüğünü düzelterek.

"Festival organizasyonlarının başındaki kadın," dedi Prescott. "Dekorasyon, satıcılar, her şey ondan sorulur."

"Her yıl ana caddeye balkabaklarını dizen sarışın kadın mı?"

"Evet, ta kendisi," dedi Bud Wade.

Chambers devam etti: "Çağrı gece yarısından sonra düştü. Wade, Şef ve ben olay yerine ilk varanlardık. Ardından adli tabip geldi, fotoğraflar çekildi."

Tavana monte edilmiş projeksiyon indi, Grace'in çektiği fotoğraflar büyütülüp gösterildi. Raines geri adım atıp incelemeye başladı.

"Ne düşünüyoruz?" diye sordu. "Matthias iki dakikada bir arıyor, açıklama istiyor."

"Cinayet," dedi Jesse hemen.

"Bu belli zaten," dedi Raines, kollarını göğsünde kavuştu-rarak.

Chambers araya girdi: "Ölüm nedeni künt darbe. Ama savunma izleri ve morluklar da var. Önce aile içi şiddet olabilir diye düşündük. Çaylak—" Jesse ona ters ters baktı. "Shaw'la beraber erkek arkadaşının evine gittik ama evde değildi."

"Ve?" diye sordu Raines.

"Hepsi bu," dedi Chambers.

Raines odaya döndü. "Yani elimizde koca bir hiç var."

Jesse, belediye başkanının oğlunu ortaya atıp atmamakta kararsız kaldı. Ama onların nerede olduklarını henüz teyit etmemişti.

"Benim bir sorum var," dedi Jesse. Herkesin gözü ona çevrildi.

Raines ceketinin düğmelerini açtı, altındaki yeşil yeleği göründü. Gözlüğünü çıkardı, masanın kenarına oturdu.

"Dinliyorum Shaw."

"Hâlâ dün bulunduklarını söyledikleri mekânları teyit etmekteyim ama... dün gece ben de lokantadaydım. Darius Lyons, sevgilisi, Bay ve Bayan Blackwell de oradaydı ve ben—"

"İyi ki bunu gündeme getirdin Shaw," diye araya girdi Şef Prescott. "Sabah belediye başkanıyla görüşürken Darius'la da konuştum. O ve Victoria dün gece lokantadaymış, dokuz buçuk gibi çıkmışlar. Ayrıldıklarında Rosie gayet normalmiş."

"Yani dediğim gibi, elimizde hiçbir şey yok," dedi Raines soğuk bir ifadeyle.

"Bir şey önerebilir miyim?" dedi Bud köşeden. Jesse neredeyse orada olduğunu unutmuştu. "Bence katilin bıraktığı nota odaklanmalıyız." Kumandayı uzattı, ekranda notun fotoğrafi belirdi.

"'Sıradaki kim olacak?'" diye okudu Raines. "Bu bir tehdit mi yani?"

"Belki de öyle sanmamızı istiyor," diye karşılık verdi Bud. "Doğduğumdan beri bu kasabada cinayet olmadı. Şimdi birdenbire biri ortalıkta dolaşıp milleti kafa darbesiyle mi öldürüyor? Çok saçma. Bana sorarsanız suçlu dışarıdan gelen biri."

Raines başını salladı. "Olabilir. Ama asıl mesele şu: Kurbanımız kim? Neden Rosie? Ne yapıyordu, kimlerle görüşüyordu?"

Odadaki herkes sessizleşti.

"İşte buradan başlamalıyız," dedi Raines. Şef onaylarcasına başını salladı.

Prescott her zamanki gibi sessizdi ama dikkat kesilmişti. Jesse'nin aklında binbir fikir ve soru dönüyordu.

Sonunda şef konuştu: "Raines, bugün ilk günün biliyorum ama bu davayı sen yöneteceksin."

Jesse'nin içi karardı. Eğer Raines başa geçtiyse, bu Jesse'nin dosyadan tamamen çekildiği anlamına geliyordu. Chambers ve Wade, Raines'in yardımcısı olacaktı, Jesse ise devriyeye geri dönecekti.

"Shaw ve Chambers, Raines'e tüm bilgileri verin. Shaw, sonra benim ofisime gel," dedi Prescott. Odayı terk etti, Jesse de hayallerinin arkasından gidişini izledi.

Chambers gelip omzuna vurdu. "Takma kafana çaylak. Bırak, işi profesyoneller halletsin."

Jesse kimsenin durdurmasına fırsat vermeden odadan çıkıp masasına döndü. Belki de Chambers baştan beri haklıydı, olayın fazla içindeydi.

Raines'in iyi bir dedektif olduğunu biliyordu. Ama cinayet konusunda deneyimi nasıldı, bilmiyordu; çünkü Tarçın Kasabası'nda suç diye bir şey yoktu. Jesse'nin yaşadığı en büyük olay duvar yazıları ve gençlerin gizlice içki içmesiydi.

O gece sabaha kadar nöbet tutabilirdi, beş kilometre öteden hedef vurabilirdi, silahı saniyeler içinde söküp takabilirdi. Sevdiği insanları korumak için kurşun yemekten ya da ateş etmekten korkmazdı. Ama cinayet... bu kadar saf nefret, onun uzmanlık alanı değildi.

"Konsantre ol," diye mırıldandı, başını ellerinin arasına alarak. Tam o sırada bilgisayara e-posta bildirimi geldi.

Chambers'tan gelmişti: "*Dinlenme Odası. Hemen.*"

Jesse koşarak dinlenme odasına girdi. Televizyonda Şef Prescott, Belediye Başkanı Lyons ve Dedektif Raines yan yana duruyordu. Görüntü, Belediye Binası'ndandı. Başkan genelde orada açıklama yapardı. Katlanır sandalyelerle dolu salon, meraklı vatandaşlarla dolmuştu. Kalabalık sahnenin etrafını sarmıştı. Prescott kürsüye çıktı, mikrofonu düzeltti ve kalabalığı süzdü.

Ciddi bir ifadeyle boğazını temizledi:

"Günaydın Tarçın Kasabası. Bugün burada çok üzgün bir halde karşınızdayım. Sevgili dostumuz Rosslyn Rose, yani Rosie'yi kaybettik."

Kalabalıktan şaşkınlık sesleri yükseldi.

"Rosie bu kasabanın temel taşlarından biriydi. Onun ani kaybı hepimizi sarstı. Sorumluyu bulmak için elimizden geleni yapıyoruz. Soruşturma sürüyor. Dedektif Raines ve ekibimiz ipuçlarının peşinden gidiyor, tanıklarla konuşuyor, kanıtları inceliyor. Rosie ve ailesine en kısa sürede adalet getirmek için gece gündüz çalışıyoruz."

Raines yanına geldi, Prescott devam etti:

"Şunu bilmenizi istiyorum: Tarçın Kasabası'nın güvenliği her şeyden önce gelir. Sorunu çözüp size kanıt sunana kadar durmayacağız. Dün gece Rosie'nin Lokantası çevresinde olağan dışı bir şey gören olursa, ekranda yazan ihbar hattını arasın. Vereceğiniz bilgi davanın çözülmesinde çok kritik olabilir. Sakin kalmanızı rica ediyorum. Tarçın Kasabası güçlü ve dayanıklı bir kasaba. Biz de bütün gücümüzle çalışacağız."

Prescott kameraya kilitlendi, sesi sertleşti:

"Ve bu cinayetin sorumlusu... Seni önünde sonunda yakalayıp adalete teslim edeceğiz. Bundan en ufak bir şüphen olmasın."

"Şimdi sorularınızı alabilirim."

Elleri havaya fırlayan onlarca kişi aynı anda konuşmaya başladı. Prescott sahnenin dışındaki birini işaret etti. "Cumartesi şenliğiyle ilgili planınız ne olacak?" diye sordu bir ses.

Jesse'nin midesi bulandı. Bir kadın öldürülmüşken insanların tek derdi elma sepeti oyunu muydu?

Şef kürsüye yaslandı. "Festivalin bu kasaba için önemini biliyorum. Ama şu anda Tarçın Kasabası Emniyeti'nin tek önceliği bu davayı çözmek ve herkesin güvenliğini sağlamak. Henüz kesin bir karar alınmadı. Belediye başkanı ve organizatörlerle birlikte seçenekleri değerlendiriyoruz. En kısa zamanda bilgi vereceğiz."

Başka bir el kalktı. "Şüpheli var mı?"

Prescott derin bir nefes aldı. "Şu anda birden fazla ipucunu takip ediyoruz. Tüm kanıtları değerlendiriyoruz. Raines çok iyi bir dedektif, ekibiyle gerçeği bulacağına güveniyorum. Bu devam eden bir soruşturma, o yüzden isim vermiyoruz."

Raines öne çıktı: "Eğer elinizde güvenilir bilgi varsa, ihbar hattını arayın."

Şef devam etti: "Son bir soru alabilirim. Evet, Elaine?"

Elaine Matthias, Tarçın Postası'nın genel yayın yönetmeniydi. Jesse lise son sınıfta ondan gazetecilik dersi almıştı. Kadının gözünden hiçbir ayrıntı kaçmazdı. Yıllar boyunca Prescott'la da hep didişmişti. Haberlerin peşinden gider, köpeğin kemiği bırakmayışı gibi kovalardı. Bir keresinde kuduz rakunlarla ilgili altı haftalık bir seri yazmış, bütün kasabayı ayağa kaldırmıştı.

Elaine gözlerini kıstı: "Kasabada seri katil olduğu ve Rosie'nin ilk kurban olduğu doğru mu?"

Salon bir anda fısıldaşmalar ve bağırışlarla doldu. Kameraman Prescott'ı yakın çekime aldı; çenesindeki kaslar gerildi, kürsüyü sıkıca kavradı.

"Bayan Matthias, çok net söylüyorum: Tarçın Kasabası'nda bir seri katil olduğuna dair elimizde hiçbir kanıt yok," dedi Prescott.

Elaine hemen atıldı: "Ama olay yerinde bir not bulunmadı mı? 'Sıradaki kim olacak?' diye yazan?"

Kalabalıktan bir kez daha gürültü yayıldı. Gazetecilerin elleri havada, tüm sesler birbirine karışmıştı. Prescott, Raines'e baktı, göz göze geldiler. Sonra mikrofonu kapıp bağırdı:

"Evet, bir not bulundu ama henüz ne anlama geldiğini bilmiyoruz! Şunu kesin olarak söyleyebilirim: Bu davayı son derece ciddiye alıyoruz. En kısa zamanda halkı bilgilendireceğiz."

Tam o sırada Jesse'nin gözleri Chambers'la buluştu. İçini bir şüphe kapladı: Elaine bu notu nasıl öğrenmişti? Notu bilen sadece Chambers, Wade ve odadakilerdi.

Gerçek, yüzüne tokat gibi indi: Emniyette bir köstebek vardı.

9. Bölüm:

Nia

Öğleden sonraki yoğunluk bitince, Nia ve ailesi eve döndü. Polisler dükkân dükkân dolaşıp gün boyunca ana caddenin kapalı olacağını haber verdi.

Marjorie akşam yemeğini hazırlarken, Nia kendini yine odasında buldu. Rosie'nin Lokantası'nda bulduğu kâğıtlara gömülmüştü. Çoğu Sienna'nın ölümüne dair detaylarla doluydu. Nia, son birkaç saatte, en yakın arkadaşının ölümüne dair son altı yılda öğrendiğinden çok daha fazlasını öğrenmişti.

Polis ona, Sienna'nın Sonbahar Festivali'nden sonra gece geç saatte Barkwood Köprüsü'nden atladığını söylemişti. Ertesi gün, paramparça ve cansız bedenini kıyıya vurmuş halde bulmuşlardı. O günden beri Nia'nın hayatı aynı değildi. Sienna sudan ölümüne korkardı; neden köprüyü seçtiğini hiç anlayamamıştı. Polis intihar dedi, otopsi raporuna göre de öyle görünüyordu. Başka hiçbir açıklama yapılmamıştı.

Peki Rosie bu gazete küpürlerini ve raporları neden saklıyordu? Hem de gizli bir çekmecede? Biri bulur diye mi korkuyordu? Sienna'nın ölümünü Nia ve Rosie'den başka kim bu kadar umursardı ki? Rosie ölmeden önce neyin peşindeydi? Bunun onun öldürülmesiyle ilgisi olabilir miydi?

Sorular kafasında dönüp duruyordu. Nia lokantadan çıkarken Rosie'nin telefonda kiminle konuştuğunu hâlâ öğrenemediğini hatırladı. Evdeki tek "gizli ortağına" danışmaya karar verdi: Gece.

Gece, Nia'nın yatağının ucunda kıvrılmış uyuyordu. Bütün gün kalabalık içindeydi, biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı; en azından babasının iddiasına göre. Nia için sorun değildi, yeter ki gece nefesini kesmeye kalkmasın.

"Gece," diye fısıldadı Nia. "Uyuyor musun?"

Kedinin siyah kuyruğu kıpırdadı, kulakları dikildi ve bir gözü yavaşça açıldı.

"Git Niles'ı bul. Yardımına ihtiyacım var."

Aslında kardeşi okulda olmalıydı ama Rosie'nin ölüm haberi duyulunca öğrenciler eve erken gönderilmişti.

Gece başını yorganın altına gömdü, duymazdan geldi.

"Somon cipsi veririm," dedi Nia rüşvet niyetine.

Hiçbir hareket olmadı.

"Ton balığı cipsi... Hem de bolca. İstediğin kadar."

Bu sefer Gece başını kaldırıp Nia'yı süzdü. Sonra yataktan atladı ve kayboldu. Birkaç saniye sonra, koridordan Niles'ın ayak sesleri duyuldu. Önce Gece içeri süzüldü, ardından kardeşi kulaklıklarını boynuna indirmiş, sinirli bir ifadeyle kapıda belirdi.

"Ne oluyor?" dedi Niles. "Gece geldi, klavyemin üstüne oturdu. Kalkıp onu takip edene kadar hiçbir şey yazmama izin vermedi. Oyunu kaybediyoruz, umarım buna değecek bir şeydir."

"Bir dakika ara verebilir misin oyununa? Sana ihtiyacım var," dedi Nia.

"Hayır, öyle kolayca durdurulacak bir oyun değil bu. Mario mu sanıyorsun?"

Kapının yanında Gece sabırsızca miyavladı.

Niles panikledi: "Ona ne vaat ettin?"

"Ton balığı cipsi," diye itiraf etti Nia.

Niles'ın gözleri büyüdü. "Ömür boyu seni rahat bırakmaz artık. Ne kadar dedin?"

"İstediği kadar?" dedi Nia çekinerek.

Niles korkuyla bağırdı: "Baba! Acil durum! Nia, Gece'ye sınırsız ton balığı cipsi sözü vermiş!"

Babası aşağıdan korku filmindeki figüranlar gibi çığlık attı: "Hayıııır! Olamaaaaaz!"

Gece de bağırarak ortalığı inletti.

"Hayatını kurtarmak istiyorsan o ödülleri hemen versen iyi olur," dedi Niles ciddiyetle.

"Ben yirmi kiloluk koca kedinin beni yönetmesine izin vermem."

"Yirmi kilo mu? Sen kafayı mı yedin?" Niles, Gece'yi kucağına alıp sevdi. "O öyle demek istemedi, sen şişko değilsin, sakın öyle düşünme. Sen bir ikonsun, bir efsanesin."

Gece mırıldandı.

Nia ellerini iki yana açtı. "Görüyor musun işte! Kendini insan sanıyor."

"Anlamıyorsun Nia," diye savundu Niles. "O bu ailenin bir üyesi!"

"Hayır, o bir kedi!" diye bağırdı Nia.

"Bunu nasıl söylersin!" dedi Niles, başını sallayarak.

O sırada Gece, mutfaktan gelen cips poşeti hışırtısını duyar duymaz fırladı. Nia babasının ona bolca ton balığı cipsi verdiğini umuyordu, yoksa ertesi sabah kendi ölümünü düşünerek uyanmak zorunda kalacaktı.

"Bir konuda yardımına ihtiyacım var," dedi Nia, kâğıtları yatağın üzerine yayarak. Telefonunu şarjdan çekip Rosie'nin dosyalarından çektiği fotoğrafları açtı. Rosie'nin telefonunda çıkan numaraları gösterdi.

"Bunların kime ait olduğunu söyleyebilir misin?"

Niles telefonu aldı, fotoğraflara baktı. Bir ileri bir geri kaydırdı.

"Tanımıyorum," dedi umursamazca. "Ben oyuna dönüyorum."

"Bekle bir dakika. Kime ait olduklarını araştırıp öğrenemez misin?"

Niles küçümseyerek güldü.

"Beni Steve Jobs mu sandın sen? Niye sevgiline sormuyorsun? Polislerin böyle numara bulma yolları vardır kesin."

"Lütfen, bu Rosie için," dedi Nia yalvararak.

"İşte o yüzden polis karışmalı ya."

"Yalvarırım" dedi Nia, artık başka seçeneği kalmamıştı.

Niles bir süre sessiz kaldı. Ardından,

"Tamam, bir bakayım bir şey çıkacak mı," dedi.

Nia yatağına uzandı, tavandaki pervaneyi izledi. Bugün bitmeyecek gibiydi. Sabah annesinden aldığı telefon, üstüne günün devamında yaşananlar... Kendini bir haftadır hiç uyumamış gibi hissediyordu.

Jesse'nin son sözleri aklına geldi: *Bana söz ver, bu soruşturmadan uzak duracaksın*. O an gerçekten sözünde durmayı istemişti. Ama basın toplantısını izledikten sonra öylece oturup polisin ipuçlarına bel bağlamasını bekleyemezdi. Hele ki ortalıkta bir seri katilin dolaşma ihtimali varken...

Nia'nın içini ürperten bir titreme geçti. Gerçekten gölgelerde, pusuda bekleyen, Tarçın Kasabası'nın insanlarını tek tek öldürmeyi planlayan biri olabilir miydi? Ya da daha da kötüsü, Rosie'nin katili gözlerinin önünde, tanıdığı insanların arasında mıydı? Belki de o sabah Bir Top Tarçın'da ona servis yapmıştı. Olası bir ihtimaldi... O sabah dükkâna onlarca kişi girip çıkmıştı. Belki katille sohbet bile etmişti farkında olmadan.

Nia sevdikleri için polisin harekete geçmesini beklemeyecekti. Sienna öldüğünde kaçıp gitmişti, Rosie'yi burada tek başına

bırakmıştı. Ama artık Rosie de yoktu ve içindeki o dürtü, o tedirgin edici his, ona bu işin peşini bırakmaması gerektiğini söylüyordu. Kaçmayı bırakmıştı. Artık hayatıyla yüzleşecekti ve bu da en yakın arkadaşının annesini öldüren her kimse bulup hak ettiği yere, hapse göndermek demekti. Sienna için bunu yapamamıştı, ama artık buradaydı ve Rosie'nin katilini adalete teslim etmeye yemin etmişti.

Birkaç dakika sonra Niles elinde açık yeşil not kâğıtlarıyla döndü.

"İlk numara Harvey'nin İkinci El Arabaları' na aitmiş." Birini koparıp ona doğru fırlattı. "İkincisi için bir dolar ödemek zorunda kaldım. Edwina Rutherford adında birine kayıtlıymış."

"O kim ki?" diye mırıldandı Nia.

Niles omuz silkti. "Bilmiyorum ama bana bir dolar borçlusun." Not kâğıtlarını yatağın üstüne bıraktı. "Gidebilir miyim artık, Sherlock?"

Nia kardeşini eliyle başından savdı. Çalışma masasının başına oturdu, çekmeceleri karıştırdı, bir defter buldu. İçinde yazılı olan sayfaları ders notları, tarifler, günlüklerinden sayfalar kopardı, boş bir sayfa buldu. En üste Rosie'nin adını yazdı, sonra hatırladığı her şeyi listelemeye başladı. Ardından internetten Harvey'nin İkinci El Arabaları'nı aradı.

Karşısına parlak arabaların önünde poz veren Harvey Briggs'in fotoğrafı çıktı. Rosie dün gece neden Bay Briggs'i aramıştı ki? Nia defterinde onun adını daire içine aldı. Sonra Edwina Rutherford'u aradı. Tarçın Kasabası Halk Kütüphanesi'nin sitesindeki eski bir haber çıktı karşısına. Bayan Rutherford kırk yıl kadar önce kütüphaneciymiş. Başka bir yazıysa bir ölüm ilanına çıkıyordu. Meğer Bayan Rutherford geçen yıl ölmüş. "Rosie ölü bir kadını mı aramış?" diye düşündü Nia şaşkınlıkla.

Okumaya devam etti ve Edwina Rutherford'un geride bir oğul bıraktığını gördü: Edward Rutherford Jr. Nia hemen bu ismi arattı ve bir fotoğraf buldu.

Fotoğrafı görünce ağzı şaşkınlıktan açılıverdi. Çünkü adam fotoğrafta Rosie'nin yanında duruyordu.

Edward Rutherford neredeyse Rosie kadar uzundu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Hayattaki en değerli şeyiymiş gibi tuttuğu bir oklava vardı elinde. İki kolunu da kaplayan dövmelerin üzerine un bulaşmıştı; dövmeler dirseklerinden yukarı doğru siyah tişörtünün kollarının altına kadar uzanıyordu. Uzun koyu saçlarını ensesinde bir topuzla toplamıştı. Şakaklarına düşen birkaç tutam saç ona "rock yıldızından pastacıya dönüşmüş" gibi bir hava veriyordu.

Rosie onun omzuna gururla elini koymuştu, sanki kendi oğluymuş gibi. Fotoğraftaki sıcaklık ekrandan taşıyordu. Bu kare, Rosie'nin ödüllü tarçınlı çörekleri hakkında iki yıl önce Tarçın Postası'nda çıkmış bir yazıdandı.

Edward Rutherford, Rosie'nin baş fırıncısıydı, Nia onunla hemen konuşmalıydı. Atlanta'da olsa Bryant'ın arabasına atlayıp evine giderdi. Ama şimdi daha stratejik davranmak zorundaydı. Hem Harvey Briggs'le hem de Edward Rutherford'la konuşmanın bir yolunu bulmalıydı. Neyse ki bunun için aklında mükemmel biri vardı.

10. Bölüm:

Jesse

Salı gecesi eve döndüğünde Jesse insanlıktan çıkmış hissedecek kadar yorgundu. Aklında hep Rosie vardı. Akşam yemeğini dalgınlık içinde hazırladı; biraz salata yaptı, bir de annesinin en sevdiği yemeği –lazanya. Normalde sohbeti hiç bitmeyen anne babası bile o akşam sessizdi. Evlilik yıldönümleri olmasına rağmen, eve koca bir sessizlik çökmüştü. Tüm Tarçın Kasabası, Rosie'nin yasını tutuyor gibiydi. Jesse yatmadan önce anne babasına sıkıca sarıldı.

Ertesi sabah Jesse, şüpheliler listesine yeni bir isim ekledi: Harvey Briggs. Bunu, istasyonda kimsenin onu göremeyeceği tek yer olan tuvalette gizlice yazdı. Aklı şu soruyla doluydu: Elaine Matthias bu notu nasıl öğrendi? Jesse ekipten herhangi birinin Elaine Matthias'a bunu bildirmiş olma fikrini kabullenemiyordu.

Listede mantıklı görünen tek isim Harvey Briggs'ti. Rosie'yle aralarında bir şey olduğu söyleniyordu ve Briggs ortadan kaybolmuştu... Jesse, Chambers'la aynı fikirde olmayı hiç istemese de dedektif haklı olabilirdi. Ama Jesse'nin aklı almıyordu; sessiz, kendi halinde, uysal Briggs sevdiği kadına nasıl zarar verebilirdi? Bildiği kadarıyla Rosie, ölmeden hemen önce mutlu görünüyordu. Ne değişmişti ki?

Masanın başına döndüğünde Raines onu bekliyordu. Ufak tefek bir yapıdaki Raines, Jesse yaklaşınca sandalyesini çevirip

ona doğru döndü. "Benim ofise," dedi sertçe. Jesse istemese de onu takip etmek zorunda kaldı. Diğer polislerin bakışlarının arkadan onu takip ettiğini hissediyordu. Ne diyeceğini biliyor, kendini kötü habere hazırlıyordu. Kapıyı kapattığında, Raines büyük, cilalı masasına oturdu. Odayı lavanta rengi duvarlar süslüyordu; sert bakışlı, disiplinli bir kadın için fazlasıyla yumuşak bir renkti bu. Jesse evde çocuklarıyla birlikteyken de aynı askerî disiplini uygulayıp uygulamadığını merak etti.

"Benimle konuşmak istemiştiniz," dedi Jesse.

"Şef seni dosyadan almak istiyor," dedi Raines doğrudan. Jesse kendini buna hazırlamıştı ama yine de sandalyenin kollarına sıkıca tutunmak zorunda kaldı. Rosie hakkında ekipte herkesten çok şey biliyordu. Aslında davayı onun yürütmesi gerekirdi.

"Anladım," dedi kısaca.

Raines başını yana eğdi:

"Mağdurla yakınmışsın."

"Bu bir soru mu yoksa tespit mi?"

"İkisi de," dedi Raines gözlerini kısmış halde.

"Evet, Rosslyn Rose'la çok yakındık," dedi Jesse.

"Nasıl bir ilişkiydi bu?"

"İkinci annem gibiydi," diye itiraf etti Jesse. "Beni ve arkadaşlarımı o büyüttü."

Raines gözlüğünü saçlarının üstüne itti, parmaklarını birbirine kenetledi. "Sence kim yaptı?"

Jesse görüşmenin asıl amacını o anda anladı: Onun fikrini almak. Raines de Chambers da kasabadan değildi, Rosie'nin Tarçın Kasabası için ne ifade ettiğini bilmiyorlardı. Belki de Wade'i de aynı şekilde çağırıp sorgulamıştı.

"Keşke bilseydim," dedi Jesse. Cebinde taşıdığı isim listesi sanki alev almış gibi cebini yakıyordu.

Bir süre sessizlik oldu. Jesse dört yıl askerlik yapmıştı; amirinin karşısında duygularını belli etmemeyi öğrenmişti. İçi öfkeyle doluydu ama dışarıdan bakınca duvar gibiydi.

"Eve git," dedi Raines. "Bugünü kaybettiğin yakının için yas tutmaya ayır."

"Emredersiniz," dedi Jesse. Ayağa kalktı, çıkmaya hazırdı. Gerçekten biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Eve gitmek, toparlanmak için iyi bir fırsattı.

"Yarın sabah ilk iş, Chambers'la topladığınız her şeyin raporunu masamda istiyorum."

"Emredersiniz."

"Çıkabilirsin," dedi Raines elini sallayıp onu gönderirken.

Jesse otoparka doğru yürürken ayaklarının altında yapraklar hışırdadı. Eve dönmeden önce iki durağı vardı. Babasına dün Guy'ın Marketi'nden peynir alacağına söz vermişti ama akşam için Tarçın Bahçesi'nden hızlı ve sağlıklı bir şey almak daha kolay olacaktı. Kapılar otomatik olarak açılınca içeri adımını attı: tertemiz, laboratuvar tarzı bir süpermarket. Duvara dizilmiş marullar, otomatik su püskürtme sistemiyle soğutuluyordu. Her yerde pırıl pırıl sebzeler, rengârenk paketler vardı. Karnı guruldadı.

Normalde her reyonu yavaş yavaş gezer, yeni tatlar keşfederdi. Ama öyle bir gün değildi. Bu kez emirlere uyup eve dönecekti.

Jesse'nin aklı tek bir şeye odaklanmıştı: Davadan alınmış olmasına rağmen, soruşturmaya tek başına devam edebileceğine inanıyordu. Rosie'nin katilini Chambers'tan daha hızlı bulabileceği konusunda kendinden emindi. Chambers fazla dobraydı, kasaba halkı ona Jesse'ye güvendikleri kadar güvenmezdi.

O sırada, Jesse koridorda yalnız olmadığını fark etti. Victoria Nathan, karışık kuruyemiş paketinin arkasındaki besin değerlerini inceliyordu. Beline kadar uzanan bej bir trençkot giymiş ve Darius'un takım logosuyla süslenmiş bir şapka tak-

mıştı. Tanınmaz haldeydi. Bu, Rosie'nin ölüm anında nerede olduğunu keşfetmek için mükemmel bir fırsattı.

"Temel besinler," diye söze girdi Jesse, onu korkutmamaya çalışarak.

"Anlamadım?" dedi Victoria kaşlarını çatarak, belli ki rahatsız olmuştu.

Jesse, Victoria'nın elindeki paketi işaret etti.

"Protein, lif, sağlıklı yağlar... Hepsi temel besinler."

Victoria gözlerini devirdi.

"Darius'un fıstığa alerjisi var. Pakette olmadığından emin olmam lazım. Ne kadar meraklısın," dedi.

"Her fıstık alerjisi olan ağaç yemişlerine de alerjik olacak diye bir şey yok. Bak, fıstık aslında baklagil—"

"Sağ ol ayaklı ansiklopedi," diye sözünü kesti Victoria ve paketi sepetine atıp Jesse sanki cüzzamlıymış gibi yanından uzaklaştı.

Jesse onun sepetindeki marul, birkaç domates ve bir salatalığı işaret ederek, "Kendi salatanı yapmaya mı karar verdin?" diye takıldı.

"Kadınlar sağlıklarını korumak için mutlaka sebze yemeli."

Jesse'nin sepetine baktı: Organik dana eti, zencefil–zerdeçal–limon, biraz sebze ve peynir.

"Akşama burger mi var?" diye sordu.

"Spagetti bolonez," diye düzeltti Jesse. Ama asıl söylemek istediğini toparlamadan edemedi.

"Şey... Rosie'nin haberini aldın, değil mi?"

Victoria derin bir iç çekti.

"Sırf bu yüzden benimle konuşuyorsun değil mi? Ben de sevgilimin sağlığını düşünüyorsun sanmıştım. Aslında bilgi almaya çalışıyorsun. Söylesene, biri mi haber verdi burada olduğumu? Bu kasaba fazla küçük, nefes bile alınmıyor."

"Ben gerçekten sadece akşam yemeği için alışveriş yapıyordum," dedi Jesse sepeti sallayarak. "Seninle denk gelmiş oldum."

"Ne istiyorsun Jesse?" dedi Victoria sonunda.

"Rosie'den çıktıktan sonra nereye gittin?"

"Bay Lyons, Darius için evde sürpriz 'Hoş Geldin' partisi veriyordu. Onu oyalamam lazımdı. Morgan da Rosie'ye davet edince, bizim için ilaç gibi oldu. Bütün arkadaşlarımız, ailemiz partideydi. Kasabanın yarısı oradaydı, istediğine sorabilirsin!" Ellerini iki yana açtı.

"Tüm gece mi?" diye bastırdı Jesse.

"Evet."

O sırada Victoria'nın telefonu tiz bir sesle öttü.

"Kusura bakma memur bey. Sevgilim arıyor." Jesse'ye göz kırptı, kenara çekilmesini bekledi. Sonra telefon kulağında, salına salına koridordan uzaklaştı.

"Merhaba hayatım..."

Jesse konuşmanın geri kalanını duymak için uzakta kalmıştı.

Pazartesi gecesi Belediye Başkanı Lyons'ın evinde bir parti olduysa, tanıdığı biri mutlaka orada bulunmuş olmalıydı. Tek yapması gereken, belediye başkanının evine davet edilecek kadar havalı birini bulmaktı. Jesse, Raines'in eve gitme emrine uymak istese de başka bir görevi daha vardı.

Çarşamba günü öğleden sonra, Bones'un berber dükkânı sakindi. Jesse girdiğinde William Reed, sert mizaçlı bir hakimin olduğu eski bir mahkeme programını izliyordu.

"Emniyetin en çalışkan adamı," dedi Will, selam verip boş koltuğu ona çevirdi. Jesse oturdu, bir süre ekrandaki saçmalıkları izledi.

"Saçını kestirmeye mi geldin?" diye sordu Will, Jesse'nin uzamış saçına bakarak. Aslında Jesse, cuma üçteki rutin randevusuna gitmeyi planlıyordu. Ama bu sefer işler farklıydı.

Cuma günleri üçte Will ona özel saat ayırıyordu; böylece internet sitesi üzerinden randevu almak zorunda kalmıyordu. Birkaç aydır bu, aralarında alışkanlığa ve arkadaşlığa dönüşmüştü. Jesse de bu yakınlığa güveniyordu.

"Tabii ki," dedi Jesse, sesini olabildiğince sakin tutarak.

"Sevgilin döndü diye duydum," diye takıldı Will. "Tıraş için gelmenin an meselesi olduğunu biliyordum."

Jesse gülmemek için kendini zor tuttu.

"Pardon da sen malum kişiyi sürekli görüyorsun da ne oluyor? Hâlâ tek kelime etmişliğin yok."

Makine Jesse'nin kulağını çizdi. "Hop, pardon," diye güldü Will. Jesse kulağını ovuşturdu.

Telefonunu çıkarıp yazıyormuş gibi yaptı:

"Sıfır yıldız. Hayatının aşkının adı geçerse intikam almaya kalkıyor. Morgan Taylor için savaşa bile gider."

İkisi de kahkaha krizine girdi. Az sonra Bones da yanlarına geldi.

"Ağır ve emin adımlarla ilerliyorum işte," dedi Will, Jesse'ye aynadan bakarak.

"Burası berber dükkânı mı, kırık kalpler oteli mi?" diye sordu Jesse, yan koltuktaki Bay Harold'ı göstererek. "Sen de gençliğinden beri göz koyduğun kadına hâlâ açılmadın." Bay Harold'ın gülmekten gözünden yaşlar geldi.

"Sen de," dedi Jesse, bu sefer Will'e bakarak, "dünyanın en ilginç kadınına 'merhaba' bile diyemiyorsun! Kadın her gün mor giyiyor. Bundan kolay ne var?" Jesse basket atıyormuş gibi yaptı. "Özel vakalarsınız!"

Bones araya girdi: "Üstelik onu her gün Angel'ı okuldan alırken görüyor."

"Ha-ha," dedi Will gözlerini devirmeye çalışarak ama gülümsemesini saklayamadı. Adı geçince kızarmıştı.

"Çocuğumun öğretmeni, biraz hassas bir durum," diye açıkladı.

"Angel ömrünün sonuna kadar anaokulunda okumayacak. Seneye başka öğretmeni olacak," dedi Jesse.

"Evet ama daha koca bir yıl var," diye hatırlattı Will. "Şimdilik işi ağırdan alıyorum. Ama Angel bayılıyor ona. Sürekli 'öğretmenim Morgan şöyle, öğretmenim Morgan böyle' diye anlatıp duruyor." Küçük kızın sesini taklit etti.

"Sen de aslında onun yerinde olmayı istiyorsun, değil mi?" dedi Jesse. O anda dükkân yeniden kahkahaya boğuldu.

Will konuyu değiştirdi: "Sana dönelim tekrar. Hayırdır, bir kutlama mı var? Ben seni cumaları görmeye alışkınım."

"Az önce Tarçın Bahçesi'ne uğramıştım. Vaktim varken saçlarımı da kestireyim dedim." dedi Jesse.

"Tabii tabii, eminim öyledir" dedi Will, inanmadığını belli ederek. Benim dükkâna gelmeye başladığından beri hiç aksatmadan cuma günleri geldin. Şimdi durup dururken habersiz çarşamba günü geliyorsun. Hayırdır kardeşim?"

Will, Jesse'nin düzenine ne kadar bağlı olduğunu iyi biliyordu. Belki de Jesse'yi sandığından daha iyi tanıyordu.

"Ben mi polisim sen mi?" diye espri yaptı Jesse, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

"Senin tarzın değil, demek istediğim bu. Gerçi bu hafta zaten tuhaf geçti. Rosie'nin öldüğüne hâlâ inanamıyorum." Başını çevirip Rosie'nin Lokantası'nın olduğu tarafa işaret etti. "Angel'la her yıl Sonbahar Festivali'nde o dev tarçınlı çörekleri dört gözle beklerdik."

Bones araya girdi:

"Evet Jay, bu işin aslı ne? Katille ilgili bir şey söylüyorlar mı?"

"Bizimle paylaşamaz, biliyorsun," dedi Will.

"Sadece soruyorum." Bones omuz silkti. "Kasabadaki herkes konuşuyor, seri katil falan diyorlar. Harvey Briggs'in adı da geçiyor."

Jesse derin bir nefes aldı. Dedikodunun bu kadar hızlı yayılmasına alışamamıştı.

"Will'in dediği gibi Bones, bu konuda bir şey söyleyemem. Zaten... dosyadan alındım." Sözler ağzından çıkar çıkmaz hiç söylememiş olmayı diledi ama artık çok geçti. Yine de içi biraz olsun hafiflemiş gibiydi, ilk kez rahat nefes alabiliyordu.

"Soruşturmayı sen mi yürütüyordun?" Will yumruğunu havaya kaldırdı. "Ben dedektifliği öteki adama verdiler sanıyordum. Seni mi koydular? Vay canına, bu büyük bir iş!"

Jesse gülümsemekten kendini alamadı. Will'in bakış açısı farklıydı; en azından sürekli devriyeye çıkmaktan başka bir şey yapmıştı. Günün tekdüzeliğini bozmuştu ama hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Tükenmişti. Tek istediği yatağa kıvrılıp haftayı en baştan yaşamaktı –ama bu kez Rosie hayattayken.

"Teşekkürler," dedi Jesse, "ama hemen görevden alındım."

"İşte bu yüzden çarşamba buradasın," dedi Will, parçaları birleştirerek. "Seni kovmuşlar."

"Ne? Hayır! Sadece bu dosyadan alındım, hepsi bu. Ama sana dün geceyle ilgili bir şey sormam lazım." Will, Jesse'nin sandalyesini çevirip ensesini düzgün kesebilmek için karşısına aldı.

"Ne oldu?" dedi Will.

"Belediye Başkanı Lyons'ın partisine gittin mi?"

Will başını sallayıp gülümsedi.

"Tabii ki! Kalabalık inanılmazdı. Erken gideyim dedim, plan yaptım. Angel'ı baldızımda bıraktım, eve uğrayıp hazırlandım. Yedi buçuk gibi oradaydım."

Jesse, Will'in hikâye anlatışını seviyordu. Aslında tıraş için gelmesinin yüzde doksanı bu yüzdendi. Bir gün Harold, Jesse'ye çifte randevu vermişti, tek boşta olan da Will'di. Normalde yeni

"Sadece soruyorum." Bones omuz silkti. "Kasabadaki herkes konuşuyor, seri katil falan diyorlar. Harvey Briggs'in adı da geçiyor."

Jesse derin bir nefes aldı. Dedikodunun bu kadar hızlı yayılmasına alışamamıştı.

"Will'in dediği gibi Bones, bu konuda bir şey söyleyemem. Zaten... dosyadan alındım." Sözler ağzından çıkar çıkmaz hiç söylememiş olmayı diledi ama artık çok geçti. Yine de içi biraz olsun hafiflemiş gibiydi, ilk kez rahat nefes alabiliyordu.

"Soruşturmayı sen mi yürütüyordun?" Will yumruğunu havaya kaldırdı. "Ben dedektifliği öteki adama verdiler sanıyordum. Seni mi koydular? Vay canına, bu büyük bir iş!"

Jesse gülümsemekten kendini alamadı. Will'in bakış açısı farklıydı; en azından sürekli devriyeye çıkmaktan başka bir şey yapmıştı. Günün tekdüzeliğini bozmuştu ama hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Tükenmişti. Tek istediği yatağa kıvrılıp haftayı en baştan yaşamaktı –ama bu kez Rosie hayattayken.

"Teşekkürler," dedi Jesse, "ama hemen görevden alındım."

"İşte bu yüzden çarşamba buradasın," dedi Will, parçaları birleştirerek. "Seni kovmuşlar."

"Ne? Hayır! Sadece bu dosyadan alındım, hepsi bu. Ama sana dün geceyle ilgili bir şey sormam lazım." Will, Jesse'nin sandalyesini çevirip ensesini düzgün kesebilmek için karşısına aldı.

"Ne oldu?" dedi Will.

"Belediye Başkanı Lyons'ın partisine gittin mi?"

Will başını sallayıp gülümsedi.

"Tabii ki! Kalabalık inanılmazdı. Erken gideyim dedim, plan yaptım. Angel'ı baldızımda bıraktım, eve uğrayıp hazırlandım. Yedi buçuk gibi oradaydım."

Jesse, Will'in hikâye anlatışını seviyordu. Aslında tıraş için gelmesinin yüzde doksanı bu yüzdendi. Bir gün Harold, Jesse'ye çifte randevu vermişti, tek boşta olan da Will'di. Normalde yeni

berbere güvenilmezdi ama Will baya iyi iş çıkarmıştı. Üstüne bir de hayat hikâyeleri vardı; bazıları komik bazılarıysa tedirgin eden cinsten... Jesse polis memuru olarak bu hikâyelerin tamamını bilmemeyi tercih ediyordu.

"Duyduğuma göre başkan klasik araba meraklısıymış, ben de '59 Eldorado'mu çıkardım. Tam kapıya vardım, bir baktım garajda park edecek yer yok. Ben o arabayı sokağa park eder miyim kardeşim? Neyse işte, vale varmış, o gelince ben de ona verdim. Arabayı harika bir '70 Caprice'in yanına park etti. Yıllardır öyle bir araba arıyorum!"

Jesse, Tarçın Kasabası'nda Caprice'i olan tek bir kişi tanıyordu. Grace'in, Darius Lyons'ın partisinde ne işi vardı? Bunu aklının bir köşesine not etti.

"Parti fena değildi," diye devam etti Will. "Yemekler güzeldi, içecekler boldu. Müzik berbattı ama eğlenceli insanlarla tanıştım. Hatta o küçük boylu kadını gördüm, haftalardır balkabaklarıyla caddeyi dekore eden."

"Maggie Shilling," diye atıldı Bones.

"Aynen o! Bir de Darius Lyons'la tanıştım. Yakından gördüm, bence taktığı o pırlantalar gerçekti."

"Yok artık!" dedi Bones.

"Fotoğraf bile çektim." Will telefonunu çıkardı, bulduğu resmi Bones'a gösterdi.

"Bulanık çıkmış, hiçbir şey belli olmuyor," dedi Bones, telefonu yüzüne yaklaştırırken. Will telefonu geri kaptı.

"Bak işte, boynundaki zincir görünüyor."

"İşte mesele o! Diyorum ya çocuk paraya boğulmuş, o taşlar gerçek," dedi Will.

Jesse de telefona uzandı. Fotoğrafta Darius'u zar zor seçebiliyordu. Kameranın üstü parmak izi ve yağla kaplıydı. Saai imgesine dokundu: 22.37

"Yanında sevgilisi var mıydı?" diye sordu Jesse.

"Hangisi? Orada çok güzel kızlar vardı."

Jesse cep telefonunu çıkarıp Instagram'da Victoria'nın hesabını açıp Will'e gösterdi.

"Şu kız."

Will uzun bir ıslık çaldı. "Vay be, bu mu Darius'un yavuklusu?"

"Ver bakayım," dedi Bones. "Victoria Nathan... O isim tanıdık geliyor. Annesi Tammy Nathan mı?"

"Ben nereden bileyim?" dedi Will.

"Onun annesi öyle güzel ki yan yana dursalar kardeş sanırsın." Bones, Jesse'nin telefonunda Victoria'nın annesiyle fotoğrafını bulup gösterdi. Adam haklıydı.

"Vay canına," dedi Jesse ve Will aynı anda.

Victoria ve annesi, Tammy'nin boyun kırışıklıkları ve gülümseme çizgileri dışında birbirlerine çok benziyorlardı. Pürüzsüz tenleri ve geniş gülümsemeleri büyüleyiciydi. Gerçekte, Victoria aynı etkiyi yaratmıyordu; sanal dünya hakikaten bambaşka bir âlemdi.

"Yani Victoria da oradaydı?" dedi Jesse. Israrcı davranmak istemiyordu ama listeden onları elemek zorundaydı. "Victoria ve Darius, Rosie'den çıkarken birbirine girmişti."

"Demek o yüzden çocuk içeri girerken suratı asıktı! Bütün gece bekledik onu. Meğer parti sürprizmiş. On buçuk gibi eve dönmeye hazırlanıyordum. Ben artık yaşlı bir adamım."

Jesse heyecanla sordu: "Peki saat kaçta geldi?"

"İçeri girer girmez fotoğrafını çektim, sonra çıktım. Yani on buçuk falandı."

"Sen partiden on birden önce mi çıktın? Dünyanın en genç ihtiyarısın," dedi Bones başını sallayarak.

"Benim amacım buydu zaten! Belediye Başkanı'yla konuşup Eldorado'yu gösterdim. Arabalarımızı karşılaştırmak için tekrar buluşacağız." Will gururlu bir ifadeyle gülümsedi.

Jesse, Morgan ve Nia, Rosie'den Darius ve Victoria'dan sonra çıkmışlardı, saat dokuz buçuk civarı. Eve vardığında annesi tam ondaki dizisini izlemeye hazırlanıyordu. Eğer Darius partiye on buçukta geldiyse, Jesse'nin teorisi boşa çıkmıştı.

Will el aynasını uzatıp saçını yakından gösterdi. Jesse sonuçtan gayet memnundu. En azından ziyaret tamamen boşa gitmemişti.

11. Bölüm:

Nia

Nia yatak odasının camına çarpan yaprakların hışırtısıyla uyandı. Ev, akçaağaç şurubu ve babasının pişirdiği taze waffle kokusuyla dolu olsa da Rosie'nin ölümünün ağırlığı hâlâ her şeyi gölgeliyordu. Kahvaltı ve duşun ardından kafasını toparlamaya ihtiyacı vardı. Saç düzleştiricisini çıkardı, kıvırcıklarını açmaya başladı; aletin tanıdık cızırtısı ve saçını çekişi, yaşadığı kaosun içinde küçük bir teselli gibiydi. Bir parça sakinlik, biraz sıcaklık, biraz rutin... En çok ihtiyacı olan buydu.

Öğleden sonra üçte Morgan kapının önündeydi. Nia ve Sienna uzun zamandır yakın arkadaşlardık. Morgan gruba sonradan katılsa da tatlının üzerine eklenen şerbet misali arkadaşlıklarına tat katmıştı. Onun tuhaf halleri ve esprili tavırları, dostluklarını tamamlıyordu. Nia hem ciddiydi hem de iğneleyici bir espri anlayışı vardı, Morgan ve Sienna ise eğlenceli ve hayalperestti. Nia, Morgan'ın yardım etmeye hazır olacağını biliyordu; Asheville yolculuğu ise aralarındaki kırgınlıkları telafi etmek için mükemmel bir fırsat olacaktı.

Hava şahaneydi. Güneş ara sıra bulutların arkasına saklanıyor, havaya tatlı bir serinlik katıyordu; ne sadece tişörtlük ne de tam kazaklık bir hava. Nia, eski lacivert *Tarçın Kasabası* yazılı eşofman üstünü seçti. En son lisede mezuniyet fotoğrafında giymişti. Beklediğinden biraz daha dar olmuştu sadece.

Dün geceden beri nostaljik hissediyordu. Rosie'nin evraklarını karıştırmak, unutmaya çalıştığı geçmişine dönmesine sebep olmuştu. Ama acı ve yas yok olmamıştı, sadece geri dönmesini beklemişti.

Morgan arabayı kapının önüne çektiğinde, Gece antrede belirip Nia'ya dikkatle baktı. Nia iç çekti, dışarı çıkabilmek için kediye ton balıklı atıştırmalıklarından "haraç" verdi. Gece'nin fili andıran bir hafızası vardı; belli ki sınırsız ödül sözü vermek Bennett ailesinde büyük bir suçtu.

"Onunla sınırsız ödül maması konusunda anlaştın ya, dışarıdayken birkaç paket daha almayı unutma," dedi babası. "Tarçın Kasabası'nda bir sonraki cinayet vakası olmak istemiyorum."

Gece babasının ayaklarının etrafında tehditkâr şekilde dolanıyordu.

"Unutmam," dedi Nia ve hızla dışarı çıktı.

Morgan'ın lacivert kamyonetine bindi.

"Çok tatlı olmuşsun!" diyerek karşıladı onu Morgan, sıkıca sarılarak. O gün Morgan mor saçlarını tepede toplamıştı. At-kuyruğu beline varacak kadar uzanıyordu. Arabayı dikkatlice geri vitese takıp yola çıktı.

"Resmen '2018 mezunu Nia Janice Bennett' havası veriyor," diye güldü Morgan. "Saçını düz görmeyeli yıllar oldu."

"Rosie'yi düşünmemek için bir şey yapmam lazımdı," diye itiraf etti Nia.

"Rosie'nin haberi beni darmadağın etti. Dün sabah sınıftaki çocuklara ne söyleyeceğimi bilemedim."

"Ne dedin peki?" diye sordu Nia. Çocukların ne kadar korkmuş ve kafası karışmış olabileceğini düşündükçe kalbi sıkıştı.

Morgan gözyaşlarını sildi. "Onlara mektup yazdırıp gökyüzüne ve bulutlara yollayabileceklerini söyledim," dedi gülümsemeye çalışarak. "Çok güzeldi yazdıkları şeyler Ni ama işe başladığımdan beri geçirdiğim en zor gündü."

Nia torpidodan peçete bulup ona uzattı, birkaçını da kendine aldı. Yol boyunca birlikte lise günlerini andılar; bir zamanlar hiç bitmeyecekmiş gibi gelen günler, bir anda ışık hızında geçmiş yıllara dönüşmüştü. Hep sürecek sandığı güzel anılar, geldiği hızda geçip gitmişti.

Zaman, Sienna öldüğünde durmamıştı. Akıp gitmeye devam etmiş, Nia'yı da peşinden sürüklemişti. O yaşamaya devam ediyordu ama ne Sienna ne de Rosie'yi bir gün daha görecekti. Sırf hayatta kaldığı için duyduğu suçluluk onu içten içe yiyip bitiriyordu.

Asheville'de, kişisel bakım için birkaç parça şey aldıktan sonra, Nia ve Morgan, Rosie için yapılacak kaçınılmaz anma törenine uygun kıyafet bakmaya başladılar. Rosie hayattayken ne kadar iddialıysa, onlar da öyle bir şey giymeliydi. Hem alışveriş çoğu derde iyi gelirdi, kalp kırıklığına bile.

"Sence Sienna şu an ne yapardı?" diye sordu Nia.

Morgan siyah düz bir elbiseyi rafa geri koydu. "Bilmiyorum... Sanırım öfke onu yiyip bitirirdi," dedi.

Haklıydı. Nia katıydı, Morgan eğlenceli, Sienna ise hırslıydı. Eğer burada olsaydı, karakolda sabahlayıp herkesin katili bulmak için işini yaptığından emin olurdu.

"Çok öfkeli olurdu," dedi Nia, kıyafet raflarında gezinirken. "Kafamda her şeyi toparlamaya çalışıyorum," diye ekledi. "Rosie'nin çalışma masasında bazı şeyler buldum, onlara bakmak istiyorum."

"Ne... ne dedin?" Morgan donakaldı. "Rosie'nin ofisine mi gittin?"

Nia ona doğru eğildi, sesini alçalttı. Reyonda sadece ikisi vardı ama başkalarının duyma ihtimalini göze alamazdı.

"Ofisinde bazı belgeler buldum ve—"

"Dün bütün gün ana cadde kapalıydı. Oraya nasıl girdin? Jay mi aldı seni içeri?"

"Orasını boşver şimdi," dedi Nia. Yasadışı yollarını açıklamaya hiç niyeti yoktu.

"Yani bana diyorsun ki bir suç mahallinden kanıt çaldın?"

"Şey..."

"Sonra da benim arabamla ilçe dışına mı çıktın?"

"Ben..."

"Akıl sağlığını mı yitirdin sen?" Morgan'ın sesi Nia'nın hoşuna gitmeyecek kadar yükselmişti. Bir satış görevlisi merakla yanlarına yaklaşmaya başladı.

"Bir dakika dinler misin beni," dedi Nia yalvarırcasına. "Açıklamama izin ver."

Hikâyeye en başından başladı. Evli eski sevgilisinin hayatını nasıl altüst ettiğini, onu Tarçın Kasabası'na geri dönmeye mecbur bıraktığını anlattı. Tam yeniden alışmaya başlamışken, yıllardır görmeyi en çok istediği insanlardan birinin öldürüldüğünü öğrenmişti. Hayatından birinin daha çekip alınmasına izin veremezdi. Ne pahasına olursa olsun bu işin peşini bırakmayacaktı.

Morgan elindeki tüm kıyafetleri yandaki askıya fırlatıp mağazadan çıktı. Nia da elindeki elbiseleri bıraktı ve peşinden koştu.

"Morgan bekle!" diye yalvardı Nia. Arkadaşının adımları hızlıydı; Nia kapıya ulaştığında Morgan çoktan koridorun sonuna varmıştı. Tam o sırada yaşlı bir çift yürüyen merdivene biniyordu, Nia ona yetişmek için hızlandı.

"Morgan lütfen, özür dilerim!" dedi yürüyen merdivende arkasına geçerken. Artık kaçacak yeri yoktu. Nia bunu avantaja çevirdi. "Sienna öldüğünde dayanamadım, tamam mı? Onunla birlikte ölmüş gibi hissettim!"

"Peki ben ne hissettim sanıyorsun?" diye çıkıştı Morgan, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Buraya ilk taşındığımda neredeyse hiç arkadaşım yoktu. İnsanlar pek de sıcak davranmadı ama sen ve Sienna farklıydınız. Nihayet mutluydum. Sonra o öldü..." Morgan gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Dudakları titriyordu,

söylemek istediklerini toparlayamıyordu. Sözlere gerek yoktu. Nia kelimelerin tarif edemediği o acıyı gayet iyi anlıyordu. "Sonra sen de hiçbir açıklama yapmadan çekip gittin!"

Nia cevap veremedi. Morgan devam etti:

"Bazen düşünüyorum da... O gece Barkwood Köprüsü'nde ben olsaydım, yine gider miydin?" Zemin kata varmışlardı, Nia'nın dili tutuldu. "Kendi iyiliğin için gittiğini biliyorum Nia. Ama bil ki seni kaybetmek de çok canımı yaktı."

Nia kendini tutamayıp Morgan'a sarıldı. İkisi de alışveriş merkezinin ortasında hıçkıra hıçkıra ağladı. Yanlarından geçenler yol değiştirdi ama onlar aldırmadı. Nia hem Sienna'nın hem de dostluklarının kaybına ağladı. Aynı zamanda yokluğunda darmadağın olmuş Morgan için, kaybettiklerine rağmen yaşamaya devam etmeyi öğrenmiş o kız için ağladı. Ve elbette Rosie için.

"Sevgiline gizlice Sherlock Holmes'çuluk oynadığını ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?" dedi Morgan, kâğıt pipeti parmaklarının arasında çevirirken.

Tarçın Kasabası'na dönmeden önce yemek katındaki adı sanı bilinmeyen bir lokantada mola vermişlerdi. Böyle günlerde normalde Rosie'nin Lokantası'na giderlerdi; alışveriş sonrası ideal bir mekândı. Ama artık yeni bir yer bulmaları gerekiyordu.

Nia gözlerini devirdi. "Sevgili biraz abartı oluyor. Ve söylemeye de hiç niyetim yok," dedi dürüstçe. Jesse'ye hiçbir şey anlatmayı düşünmüyordu, gerekmedikçe ondan yardım istemeyecekti. Karakolda Rosie'nin dosyasına bile ilgi göstermemişti. Polis kendi yolundan gidecekti, o da kendi yolundan. "Araştırmaya karışmayacağıma dair söz vermiştim aslında."

"Ve buna inandı mı yani?" dedi Morgan dudaklarını bükerek.

"Harvey Briggs'le konuşmam lazım," dedi Nia. "Rosie'nin ölmeden önce aradığı son kişiydi."

Morgan omuz silkti, şarabından bir yudum aldı.

"Şaşırmadım. Rosie, Harvey'le yaklaşık bir yıldır görüşüyordu."

"Ne!" Nia'nın dizlerinin bağı çözüldü. Bir yıl demek ciddi bir ilişki demekti. Rosie âşık mıydı? Jesse bunu biliyor muydu?

"Öyle çok ortalıkta dillendirmiyordu ama herkes onların yakınlaştığını fark etmişti," dedi Morgan sinsi bir gülümsemeyle. "Bir akşam lokantada sohbet etmeye başlamışlar."

"Bu kadar mı yani?"

"Bildiğim kadarıyla mutluydu. Muhtemelen dükkânı kapatmadan önce de onu aramış olabilir."

Nia kafasında Rosie'nin son akşamını toparlamaya çalıştı. "Peki ya Edward Rutherford?"

"Kim?"

Nia dün gece internette bulduğu fotoğrafi gösterdi. "Rosie, Harvey'den yaklaşık bir saat önce onu da aramış."

Morgan telefonu alıp yakından baktı.

"Uzun saçlı haliyle Eddie'ye benziyor."

"Eski bir fotoğraf," dedi Nia.

"Evet evet, o Eddie işte. Vardiya şefiydi. Genelde sabah erken saatlerde çalışırdı."

"Ve?" diye üsteledi Nia.

"Ve her zaman siparişimi yanlış getirirdi, tek bildiğim bu," diye söylendi Morgan. "Keşke Bir Top Tarçın sabah erken açsa da düzgün kahveyle sabahlık şeker ihtiyacımı orada karşılayabilsem."

Nia parmaklarını şıklattı. "Buraya odaklanır mısın?"

"Rosie onu işten çıkardı," dedi Morgan. "Hatta sen kasabaya dönmeden birkaç gün önce kovmuştu. Sonbahar Festivali'ne bu kadar az kalmışken kovmak delilikti bence."

"Neden?"

"Ben personel müdürü müyüm? Bir gün sabah altıda berbat kahveler yapıyordu, ertesi gün yoktu. Ama şunu söyleyeyim, o günden beri kahve siparişim hep doğru geliyor."

Nia'nın gözünde Edward Rutherford bir anda şüpheliler listesinde en üst sıraya yükseldi. "Sence onu nerede bulabilirim?"

Morgan kaşlarını kaldırdı. "Sen ciddi ciddi dedektifçilik oynamaya mı çalışıyorsun?"

Nia'nın yüzü ciddileşti. "Oynamıyorum Morgan. Rosie'ye ne olduğunu bulacağım."

Morgan içini çekti, elindeki pipeti parçalayıp masaya fırlattı.

"Öyleyse desteğe ihtiyacın olacak."

Yemeklerini bitirdikten sonra kendilerini bir marketin otoparkında buldular. Morgan sabahki Tarçın Postası'ndan Rosie'nin ölümüne dair yazıyı sesli okuyordu. Elaine Matthias çoktan olayı haberleştirmişti. Nia ise Eddie Rutherford'un ortaya çıkmasını bekliyordu.

Morgan telefonla etrafa sorup Eddie'nin Rosie'den ayrıldıktan sonra nerede işe başladığını öğrendi. Tarçın Kasabası küçüktü, işten çıkarıldıktan sonra iş bulabileceğin tek yer bir kasaba ötedeki Asheville'di.

"'Tarçın Kasabası salı sabahına yıkıcı bir haberle uyandı,'" diye okudu Morgan. "'Sevilen işletmeci Rosslyn Rose'un trajik ve zamansız ölümüyle. Otuz yılı aşkın süredir ana caddenin simgesi olan Rosie'nin Lokantası'nın işletmecisi Rosie, dün sabah erken saatlerde restoranında ölü bulundu. Polis, ölümünü cinayet olarak açıkladı. Bu, Tarçın Kasabası'ndaki ilk cinayet olarak kayda geçti.'"

Nia markete girip çıkanları takip ediyordu. Eddie'nin önünde sonunda bir mola vermesi gerekecekti.

"Hadi çık artık," diye fısıldadı Nia.

Morgan okumaya devam etti: "İlk raporlara göre, misafirhane müdürü Maggie Shilling, Rosie'nin bedenini ilk bulan kişi oldu

ve 911'i aradı. Polis, onun tanık mı yoksa şüpheli mi olduğuna dair henüz bir açıklama yapmadı."

Nia'nın bedeni titredi. Hemen Morgan'a döndü, o da satırlara kilitlenmiş haldeydi.

"Rosie pazartesi akşamı Maggie'yle buluşacağını söylemişti, hatırlıyor musun?"

İkisi birden aynı anda fısıldadı: "Rosie'yi en son gören kişi Maggie'ydi."

Birkaç saniye sonra Eddie Rutherford marketten çıktı. Kolları renk renk dövmelerle kaplıydı; desenler karmakarışıktı. Dudaklarının ucundan bir sigara sarkıyordu. Binanın yanına yürüdü. Sanki gün boyunca o anı bekliyormuş gibi iç çekip başını duvara yasladı. Nia o çok beklenen anı mahvetmek üzereydi.

"İşte orada," dedi Nia. Arabanın kapısını hışımla açıp cesaretini kaybetmeden kendini dışarı attı.

"Bekle!" Morgan arkasından koştu.

Eddie sigarasını tüttürürken bir yandan yürüyor bir yandan da ayaklarının dibindeki çakıllarla oynuyordu. Başını kaldırdığında Nia ve Morgan onu köşeye sıkıştırmıştı bile. Ellerini havaya kaldırdı. Gözleri korkuyla fal taşı gibi açılmıştı, sanki gündüz vakti silahsız iki kadın onu soymaya yeltenmişti. Yarısını içtiği sigarası yere düşüp yuvarlandı.

"Sen Eddie Rutherford musun?" diye sordu Nia. Sesinde tanıdık olmadığı sert bir ton vardı. Rolden çıkıp tedirginliğimi ele vermem umarım, diye dua etti.

"Kim soruyor?" Eddie belli ki tedirgindi. Gözleri Nia ile Morgan arasında gidip geliyordu. Morgan'a dikkatle baktı, yüzlerinde tanıdık bir şey bulmaya çalışıyordu. "Mesele ne?"

"Berbat kahven," diye homurdandı Morgan alçak sesle.

"Rosie," dedi Nia. Bir adım öne çıkarak Eddie'nin dikkatini üzerine topladı. "Niye seni aradı o gece?"

Eddie başını salladı, kendine gelmeye çalıştı. Yüzündeki şaşkın ifade, eski patronuyla ilgili bir konuşma beklemediğini belli ediyordu.

"Ne saçmalıyorsunuz—"

"Cevap ver!" diye bastırdı Morgan.

"Şey... Beni sebepsiz yere kovdu," dedi Eddie itiraf edercesine. Ellerini hâlâ havada tutuyordu, titriyordu. "Çalıştığım saatlerin parasını vermedi. Onu aradım, paramı almak için gün belirlemek istedim." Ellerini indirdi. "Siz ikiniz niye buraya kadar geldiniz, kiminle konuştuğunu mu soracaksınız bana?"

"Rosie öldü." Nia ilk defa bunu yüksek sesle söylemişti. Burnunun direği sızladı.

Gözyaşları aktı akacaktı ama kendini tuttu.

Burada değil, şimdi değil, diye telkin etti kendi kendini. Ağlamayı başka güne bırakmak zorundaydı. Bu işi halletmeliydi.

"Ne diyorsun sen?" Eddie geri geri o kadar büyük adımlar attı ki tuğla duvarın kenarına çarptı. "Rosie mi? Rosie öldü mü?" Yüzünün rengi attı, az önceki ukala tavrından eser yoktu.

"Günlerdir haberlerde çıkıyor zaten," dedi Morgan, gazeteyi sallayarak. Eddie başını eğip manşeti okumaya çalıştı. Rosie'nin resmi sayfanın neredeyse tamamını kaplıyordu. Nia o piksel piksel gülümsemeye bakmaya dayanamadı.

"Bu konuda bildiğin bir şey var mı?" Nia sesini hâlâ tanıyamıyordu, içine bir mafya babası girmişti. Ama devam etti.

Eddie dizlerinin üzerine çöküp kaldı. Morgan telaşla Nia'ya baktı. Bu yüzleşmeyi böyle hayal etmemişlerdi. Birileri polisi aramadan Nia'nın hızlıca cevap alması gerekiyordu.

"Siz ciddi misiniz?" dedi Eddie hıçkırıklar arasında. "Rosie öldü mü gerçekten?"

"Onunla konuşan son kişilerden biriydin," dedi Nia, diz çöküp göz hizasına inerek. "Zor, biliyorum ama derin nefes al."

Jesse'nin ona öğrettiği gibi telkin etti. Eddie söyleneni yaptı, hıçkırıkları azaldı.

"Bilmemiz gereken tek şey şu: Rosie pazartesi gecesi seninle konuştuğunda bir tuhaflik fark ettin mi?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Eddie.

"Yani... bilmem, her zamanki gibi miydi? Olağan dışı bir şeyden bahsetti mi?"

Eddie başını salladı. "Yine işe geç kaldığım için ve bu yıl festivalin siparişlerini tek başına yapmak zorunda kaldığı için bana çok kızgındı. İki kişi için bile iş ağırdı. Yardım etmeyi teklif ettim ama dinlemedi. Konuşmama bile izin vermedi. Bana çok fazla şans verdiğini söyledi."

"Öyle miydi gerçekten?"

Eddie'nin çenesi gerildi. "Evet, ama ben de iyi fırıncıydım, tamam mı? Ara sıra biraz geç kalıyordum ama Sam'le Arianna benim kadar iyi kek ve çörek yapamaz. Gece gündüz çalıştım orada, sonra da beni kovdu!"

"Buna çok mu kızdın?" diye sordu Nia.

"Deliriyordum resmen," dedi Eddie yumruğunu kafasına vurarak. "Ne aptalmışım!"

"Dur, dur!" Morgan hemen önüne geçti. "Kendine zarar verme. Biz arkadaşımıza ne olduğunu çözmek için birkaç soru soruyoruz sadece. Ona telefonda ne söyledin?"

Eddie başını kaldırıp ikisine baktı. Kristal mavisi gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Ondan nefret ettiğimi söyledim... keşke..." Hıçkırdı. "*Keşke... ölüp gitsen,* dedim."

12. Bölüm:

Nia

Nia hep Rosie'nin eşi benzeri olmadığını düşünürdü; kendi başına var olan, nevi şahsına münhasır bir kadın. Tarzından kahkahasına, nezaketinden tavırlarına kadar Rosie adeta bir kraliçeydi. Ama o akşam lokantanın önünde düzenlenen anmaya geldiğinde, aslında Rosie'nin dört kardeşten biri olduğunu öğrendi. Üçünden daha küçüktü ve onların anlattığına göre aileyi bir arada tutan kişiydi.

En büyükleri Rupert'tı. Taziyeye gelenlere pek bir şey söylemiyor, ellerini ceplerinden çıkarmıyor, gözlerini de kaldırımdan ayırmıyordu. Üzerindeki kırışık kumaş pantolon, sade golf ceketi ve sürekli saatine bakması Nia'ya aslında burada olmak istemediğini hissettiriyordu.

Rosie'nin ikiz kız kardeşleri Rubina ve Rebecca ise biraz daha konuşkandı.

Kasaba halkının gösterdiği sevgiden şaşkına dönmüşlerdi.

Salı sabahı haber duyulur duyulmaz, Rosie'nin Lokantası kasaba halkından gelen çiçekler, mumlar, oyuncak ayılar ve Rosie'nin fotoğraflarıyla dolup taşmıştı.

Rosie'nin fırıncıları Eddie, Sam ve Arianna, bu özel gece için mutfakta çalışmayı kabul etmişlerdi. Nia ve Morgan'ın ikna etmek için pek de çaba harcamasına gerek kalmamıştı. Eddie işine geri dönmeye sevinmişti, geçici de olsa. Şef Prescott da

arka kapıdan sıcak çikolata ve tarçınlı çörek dağıtmalarına izin vermişti, kimse içeri girip olay yeri incelemesini bozmadığı sürece. Bu, tam da Rosie'nin isteyeceği şeydi:Yokluğunda bile sevdiklerinin doyduğundan emin olmak.

Ana cadde tıka basa dolmuştu. Herkes Rosie'ye veda etmek için toplanmıştı. Nia için bu anma her ne kadar kasvet dolu bir tören olsa da yağmurdan sonra çıkan gökkuşağı gibi de hissettirmişti. Günlerdir umutsuzluk ve kabullenme arasında gidip gelen ruh hali, Rosie'nin kasaba için ne kadar değerli olduğunu görmekle biraz olsun iyileşiyordu. Mumlar alacakaranlıkta ateş böcekleri gibi yanıp sönüyor, gözü yaşlı yüzleri aydınlatıyor, el yazısı notların arasına yerleştirilmiş ayçiçekleri ve güllerin üstüne ışık saçıyordu. Biri gitarla yumuşak bir ezgi çalıyor, kalabalık belli belirsiz müziğe eşlik ediyordu.

Rubina'ya bir mikrofon verdiler. Kısa bir cızırtıdan sonra kalabalığa seslendi:

"Öncelikle hepinize teşekkür etmek istiyorum. Biz üç kardeş, annemizle babamız ayrıldıktan sonra Tarçın Kasabası'ndan taşındık. Çoğunuzun Rosslyn'in kardeşleri olduğunu bile bilmediğine eminim. Ben mesela... Sienna'nın cenazesinden beri buraya ilk gelişim."

Kalabalık bir anda sessizleşti. Rupert kardeşinin sırtına elini koydu, Rebecca ise elini tuttu. Rubina yutkunup konuşmaya devam etti:

"Evet, Sienna'nın cenazesinden beri burada değildik."

. Sienna'nın adını duyunca Morgan, Nia'nın elini tuttu. Nia, arkadaşının yanında olmasına öyle minnettardı ki... Günün geri kalanını onun desteği olmadan nasıl atlatacağını bilemiyordu. Eddie Rutherford'u kaldırımda hüngür hüngür ağlarken bırakıp Tarçın Kasabası'na geri dönmüşlerdi. Erken gelmiş olmalarına şükrediyorlardı, çünkü sanki bütün kasaba Rosie'ye veda etmek için toplanmıştı.

Nia ve Morgan nasıl olduysa kendilerini ailenin yanında, kalabalığın karşısında buldular. Tüm kalabalığı görebiliyordu Nia. İçinde bir öfke yükseliyordu; *Rosie'nin katili bu insanların arasında olabilir,* diye düşünmeden edemedi.

Rubina konuşmaya devam etti:

"Bize gelen telefonlar, mesajlar, kartlar için çok teşekkür ederiz—"

"Çiçekler ve yemekler için de," diye ekledi Rebecca.

"Rosslyn burayı çok seviyordu. Üçümüz gitmek istediğimizde o kalmak için çok savaştı. Onun bu kasabaya duyduğu sevginin karşılık bulduğunu görmek çok güzel. Biliyorum, şimdi yukarıdan bize bakıp gülümsüyor."

O sırada Belediye Başkanı Lyons sahneye çıktı. Yanlarından geçerken yoğun parfümü Nia'nın midesini bulandırdı. Rubina mikrofonu ona tiksinmiş gibi uzattı. Başkan mikrofonu sıkıca kavrayıp öksürdü.

"Biliyorsunuz, Rosie'yle her zaman aynı fikirde olmazdık. Hatta bazen sırf bana laf sokmaktan keyif alırdı," dedi.

Kalabalıktan birkaç gülüş duyuldu. Başkan gülümseyerek devam etti:

"Asla unutmam, sekiz yıl önceki Sonbahar Festivali'nde Rosie, *illa yeni bir şey deneyelim, lokantasının önünde turta yeme yarışması yapalım,* dedi. Kulağa basit gelmişti ama hangi turtaların yarışma için, hangilerinin satış için olduğunu etiketlemeyi unutmuşuz."

Kalabalıktan kahkahalar yükseldi.

"Ben de kendimi bir anda tatlı patates turtasına gömülmüş buldum, on iki kişiyle yarışıyordum. Rosie ise önlüğü uçuşarak lokantadan fırlayıp, 'Hepiniz benim öğle siparişlerimi yiyorsunuz!' diye bağırdı."

Kalabalık kahkahaya boğuldu.

"Biz rezil olmuştuk. Ama tabii o yarışmayı iptal etmedi. Kollarını sıvayıp mutfağa girdi ve bir düzine turta yaptı. İşte Rosie böyleydi, birini azarlarken bile eve bir dilim turta gönderebiliyordu."

Başkan gözleri yaşla dolmuş halde devam etti:

"O ateş, şeker ve çeliğin karışımından oluşuyordu adeta. Tarçın Kasabası onsuz aynı olmayacak."

Sonra mikrofonu kalabalığa uzattı. İnsanlar teker teker Rosie'yle ilgili anılarını paylaşmaya başladı. Biri onun sadece Sonbahar Festivali'ni organize etmekle kalmadığını, kasaba sakinleri arasındaki ufak tefek kavgaları da çözdüğünü anlattı. Kuaför Cinna'nın sahibi Ethel Lawson, Rosie'nin evliliğini kurtardığını söyledi. Onun günü kurtardığına dair onlarca hikâye anlatıldı. Bu kadar sevilen birinin nasıl böylesine şiddet dolu bir sona maruz kaldığını Nia'nin aklı almıyordu.

Ama Rosie'yi herkesin fazlasıyla sevdiği çok belliydi.

Bir kişi hariç. Nia bir yandan kalabalığı gözleriyle tarıyordu. Herhangi bir ipucu, göze çarpan istisnai bir şey arıyordu.

Rosie'nin kardeşlerinden birinin yaklaştığını göz ucuyla fark etti.

"Eğer yanlış hatırlıyorsam çok rezil olacağım ama... sen Sienna'nın en yakın arkadaşlarından biri değil misin? Ailenin şu köşede bir dondurmacısı vardı, değil mi?" diye sordu Rubina. "Fırıldak gözlü logoya ne oldu?"

"Nia Bennett." Nia elini uzattı, Rubina da coşkuyla sıktı. "Bu da Morgan Taylor." Nia, Morgan'ın arkasında durduğunu görmesi için geri çekildi. AVM'deki o konuşmadan sonra Morgan'ın kendini dışlanmış hissetmesini asla istemiyordu. Onlar üç kişi değildi; Nia, ikisiyle de ayrı ayrı arkadaş olmuştu ve öyle davranacaktı. "Üçümüz de çok yakındık."

"Mor saç! Evet, seni cenazeden hatırlıyorum." Rubina sahte bir tebessümle Morgan'ın elini sıktı. Nia kadının ne zaman

gerçekten gülümseyeceğini düşündü. Niles geldi aklına; eğer ölen onun kardeşi olsaydı, bir daha gülebilir miydi, emin değildi.

"Rosslyn'e o dönem destek olduğunuz için çok teşekkür ederiz. Cenazeden sonra biz kendi hayatımıza dönmek zorundaydık ama onu burada yapayalnız bırakmak çok zordu."

"O zaman neden bıraktınız ki?" dedi Morgan, pat diye. Onun tarzı buydu, lafı dolandırmadan söylerdi. "Onu özlemediniz mi?"

Rubina derin bir iç çekti. "Onu Atlanta'ya bizimle gelmeye ikna etmeye çalıştık ama kalmak istedi. Burası bizim için kötü anılarla doluydu. Ailemizi parçaladı, sonra biricik yeğenimiz... İşte olan oldu."

Nia ve Morgan çok iyi biliyordu.

"Rosslyn'i mahvetti Sienna'nın vefatı. O günden sonra asla aynı olmadı," dedi Rubina.

Biz de olmadık, diye içinden geçirdi Nia.

"Bir saniye bile inanmadı, biliyor musunuz?" diye ekledi Rubina. "Kızının öyle korkunç bir şekilde intihar ettiğini kabullenemedi."

Morgan, Nia'nın elini öyle bir sıkıyordu ki tırnakları avucuna batıyordu.

"Sienna'nın intihar ettiğine inanmadı mı?" dedi Nia. İçinde fırtınalar kopuyordu; Ekim'in keskin soğuğuna rağmen sırtı, boynu terlemeye başlamıştı.. Kapüşonunu gevşetti ama fayda etmedi.

"Tabii ki hayır," dedi Rubina küçümseyerek. "Sienna sudan nefret ederdi, bunu çok iyi hatırlıyorum. Yazları yeğenlerim gelsin diye bahçeme havuz yaptırmıştım. 'Havalı teyze' olacaktım ama Sienna asla girmedi, bir kere bile. Yıllar önce Rosslyn'e buranın lanetli olduğunu söylemiştim zaten. Tarçın Kasabası gibi küçük kasabalardan hayır gelmez."

Nia ve Morgan göz göze geldi. Nia'nın zihninde bir yapboz parçası daha yerine oturdu. Rosie'nin Sienna'nın bütün evraklarını saklamasının tek sebebi yas tutması olamazdı.

Tam o sırada Rubina'nın ikizi Rebecca yanlarına geldi.

"İyi misin, Boncuk?" dedi Rebecca, kardeşinin elindeki bardağı alıp kaldırıma bırakarak. Gözleri Nia ile Morgan arasında gidip geldi, saniyeler içinde onları tarttı.

"Şey, Sienna'nın arkadaşlarıyla sohbet ediyordum," dedi Rubina. "Hatırlıyorsun, hani..."

"Avukat geldi," diye sözünü kesti Rebecca. "Lokantayı ne yapacağımıza karar vermemiz lazım."

"Sanki vasiyeti varmış gibi Bec. Bıraksınlar, kalsın," diye homurdandı Rubina. "Sen mi işletmek istiyorsun lanet olası lokantayı?"

"Yürü Boncuk," dedi Rebecca, bu sefer daha sert. Elini kardeşinin beline koymuştu, onu Nia ve Morgan'dan uzaklaştırıyordu.

"Rubina, hadi artık!" diye bağırdı Rupert.

"Rosie en küçüğümüzken her şey daha iyiydi," diye homurdandı Rubina. Rebecca'nın elinden kurtuldu. "Kendi başıma yürüyebilirim!"

Rebecca pes edip abisine katıldı. İkisi de onaylamayan bakışlarla geride kaldı. Rubina bardağını kaptığı gibi onların peşinden gitti. Bu ani gidiş Nia'nın kafasını karmakarışık etti.

"Rosie'nin vasiyeti yokmuş ha?" diye fısıldadı Morgan. "İnanması güç."

Nia boş lokantaya baktı. Tabelası yanmıyordu. Rosie son anında ne düşünmüştü? Korkmuş muydu? Onu öldüren kişiyi tanıyor muydu?

"Sienna yok artık, burayı kim devralacak ki?" dedi Nia yüksek sesle.

Morgan, Nia'nın omzuna öyle sert vurdu ki Nia bir anlık öfkeyle ona karşılık vermek istedi. Sabaha omzunun morara-cağından emindi: "Ah! Ne yapıyorsun ya?"

Nia, Morgan'ın titreyen işaret parmağını takip etti. Kalabalıktan uzaktaki kuytu bir köşede kapüşonlu bir adam duruyordu. Yüzünü saklamaya çalışıyor, kapüşonunu iyice indirip yüz hatlarını gizliyordu ama fotoğraflardan sonra Nia'nın onun kim olduğunu çıkarması çok da zor değildi.

"Hadi yürü," diye fısıldadı Morgan.

Nia ve Morgan kalabalığı yararak adama doğru ilerlediler.

13. Bölüm:

Jesse

Jesse berberden çıkmadan önce Bones ona ana cadde esnafının Rosie için ufak bir anma töreni düzenleyeceğini söylemişti. Jesse bunun sadece yakın aile ve dostlardan ibaret olacağını sanıyordu. Ama arabasını karakola bırakıp lokantaya yürümek zorunda kalınca, haberin her yere yayıldığını anladı.

Rosie'nin Lokantası kapatılmıştı. Ön kapı mühürlenmişti ve normalde tüm sokağı kırmızıya boyayan neon tabelası yanmıyordu. Ama herkesin elindeki mumdan yayılan ışık sokağı altın gibi parlatıyordu.

Rosie'nin ailesi de oradaydı. Hangilerinin kardeşi olduğunu anlamak kolaydı. İkiz kız kardeşiyle abisi kasaba halkının çoğundan daha uzundu. Jesse, taziyelerini sunmaya gelenleri eğilip bükülerek kucaklamalarını izlerken ister istemez gülümsedi. Konuşmayı çoğunlukla Rubina yapıyordu, Rebecca'nın gözleri yaşlıydı. Ancak Rupert başını kaldırmadı, sessizce dua ediyor gibiydi. Jesse adamın ne hissettiğini hayal bile edemiyordu. Rupert'ın da kendisi gibi ortadan kaybolup yalnız kalmak istediği belliydi.

Jesse kalabalığın içinde önce Dedektif Raines ile Chambers'ı fark etti. Onlar da kendisi gibi olağan dışı herhangi bir şey olup olmadığını kontrol ediyordu. Kalabalığı tam olarak gö-

rebilmenin tek yolu hareket etmekti. Jesse yas tutan insanların arasından ilerledi. Mikrofon dolaşıyor, herkes Rosie hakkında anılarını paylaşıyordu. Jesse kalabalığın seyrel̇diği tarafa doğru ilerledi ve orada sanki görünmek istemiyormuş izlenimi veren Maggie Shilling'e rastladı.

"Jesse!" dedi Maggie, onu sıkıca kucaklayarak. "İnanamıyorum."

Maggie o kadar küçüktü ki Jesse elinde bir bez bebek tutuyormuş gibi hissediyordu. Chambers'ın önceki sabah onu sakinleştirme çabasını hatırladı. O zamandan beri yaşadığı tüm karmaşayı düşününce, Maggie'nin ne kadar üzgün olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Jesse. "Karakoldan mı geliyorsun?"

"Beni orada sanki suçluymuşum gibi tuttular!" dedi Maggie, gözleri kocaman açılmıştı. "Bir haber çıkmış, beni şüpheli ilan etmişler! Ben sadece polisi aradım Jesse, yemin ederim."

"İnanıyorum sana Maggie," diye telkin etti Jesse. "Raines'le konuştun mu?"

Maggie yüzünü buruşturdu. "Tabii ki konuştum. Ama bana inanmadılar. Sürekli Wade'i ya da seni istedim, ama kimse dinlemedi. Durmadan benim bu işte parmağım olduğunu ima ettiler."

Jesse öfkeyle Raines ve Chambers'ı aradı ama gözü Nia'yla Morgan'a takıldı. Mum ışığı Nia'nın yüzünü altın sarısı bir renkle aydınlatmıştı. Onu en son gördüğünden beri on dakika mı, on saat mi geçtiğinin bir önemi yoktu; kalbi her şekilde yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başlıyordu. Onu izlerken zaman yavaşlıyormuş gibiydi.

Nia'yı tepeden tırnağa inceledi. Normalde kıvırcık olan saçları şimdi düzleştirilmiş, uçları içe doğru kıvrılmış ve alnından bir bantla geriye doğru toplanmıştı. Üzerinde lacivert-altın renkli Tarçın Kasabası eşofman üstü ve beyaz yakalı bir gömlek vardı. Jesse bunu en son lisede Nia'nın üstünde görmüştü. Kot

pantolonun paçalarını katlamış, deri makosen giymişti. Jesse'ye göre tam bir Asheville Koleji öğrencisi gibiydi. İki kadın kalabalığı yara yara Jesse'ye doğru ilerliyordu; Morgan, Nia'nın hemen arkasındaydı.

"Yemin ederim Jesse, asla yapmadım," diyordu Maggie. "Bu kasabanın benim için ne ifade ettiğini biliyorsun. Asla." Maggie Jesse'nin göğsüne yaslanıp ağladı, Jesse de gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Yapbozun bir sürü parçası eksikti ama Raines ile Chambers'ın Maggie'yi katil olmakla suçlaması fazla olmuştu. Onların sadece birilerini sıkıştırmaya çalıştığını biliyordu ama artık çizgiyi aşmışlardı.

"Biliyorum zor, ama o gece neler oldu, bana anlatır mısın Maggie?" dedi Jesse.

Maggie derin bir nefes aldı. "Anlaştığımız gibi gece yarısı Rosie'nin yerine gittim. Bütün gün koşturmuştum ve restoran son durağımdı. Vardığımda ön kapılar kilitliydi. Rosie beni beklediği için bana tuhaf geldi ama yine de gece geç olmuştu..." Maggie'nin sesi kısılmıştı.

"İçeri nasıl girdin?" diye sordu Jesse.

"Arka kapıdan," dedi Maggie. "Rosie bana yıllar önce Sonbahar Festivali'nde yedek anahtarın yerini göstermişti. Mutfağa girdim, orda yoktu. Ofisinde de değildi. Salona çıktım, oturma bölmesindeydi. Seslendim ama yanıt vermedi. Öne eğilmişti, uyuyakaldığını sandım. Onu uyandırmak için omzuna dokundum, işte o zaman kan birikintisini fark ettim" Maggie elini ağzına kapadı, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

"Kendine mi zarar verdi yoksa başına daha kötü bir şey mi geldi anlayamadım. Panikledim, Jay. Hemen polisi aradım. Sonra bir baktım, beni lokantadan sürükleyerek çıkarıyorlar. Bütün gece o soğuk odada tuttular, sabaha kadar da bırakmadılar!" Maggie anlatırken kaygıyla saçlarını çekiştiriyordu.

Jesse onun bu anıyı tekrar yaşamasından hiç hoşlanmasa da birkaç soru daha sorması gerekti: "Başka bir şey gördün mü Maggie? Ufacık bir şeyin bile faydası olabilir."

Maggie dudağını ısırarak etrafına bakındı. Jesse'ye doğru bir adım attı, Jesse de ona doğru bir adım attı. Gözlerinde anlatmak istediği ama anlatamadığı sırlar vardı. İçini çekti. "Ben..." Sonra birden geri çekildi, başını salladı. "Her şeyi anlattım Jesse, yemin ederim. Buna inanamıyorum. Festival hakkında bir şey duydun mu? Onca emeğimiz boşa mı gidecek?" dedi ağlayarak.

"Her şeyi halledeceğim, söz," dedi Jesse, iki elini Maggie'nin omuzlarına koyarak. "Eve git, dinlen. Ben bu olayı çözeceğim."

Maggie ona hüzünle gülümsedi. Jesse kendini yine sekiz yaşında hissetti. Seneler önce, Sonbahar Festivali'nde ailesini kaybettiğinde ağlarken, Maggie onun elinden tutup Ana caddede annesiyle babasını bulana kadar aramıştı. O günkü iyiliğini hiç unutmamıştı.

"Annen seni iyi yetiştirmiş," dedi Maggie. Eskiden olsa başını okşardı ama boyu yetmediği için bu kez kollarını Jesse'nin beline doladı.

"Bir şey olursa beni ara, tamam mı?" dedi Jesse. Maggie başını salladı, sonra kalabalığın içinde kayboldu. Tam da o sırada Nia'yla Morgan önünden aceleyle geçiyorlardı.

Jesse, arkadan gelen Morgan'ın koluna uzandı. "Hop, hop, nereye böyle?"

Morgan, Nia'nın tişörtüne tutunduğundan ikisi birden durdu.

"Jay!" dedi Morgan, gözleri kocaman açılmıştı. "Senin burada ne işin var? Yani, aslında neden burada olduğunu biliyorum... Hepimiz aynı sebepten buradayız." Sonra Nia'ya döndü. "Bak Nia, Jay burada!"

Nia onu görünce şok olmuş gibiydi. *Saç tıraşım o kadar mı kötü yani*, diye düşünmeden edemedi Jesse.

"Ne var ne yok?" diye sordu Jesse. Nia, arkasına dönüp baktı, sanki birini takip ediyordu. "Birini mi bekliyorsunuz?" dedi Jesse, cevap gelmeyince.

"Niles'ı gördüm sandım," dedi Nia birden ama sesinde en ufak bir ikna edicilik yoktu.

"Öyle mi..." dedi Jesse dikkatle bakarak. İkisi de gergindi ama neden? Aklı, dün Nia'yı karakolda gördüğü ana gitti. Acaba bu işin Rosie'yle alakası var mıydı?

"Ne çeviriyorsunuz siz?" dedi.

"Herkes gibi biz de yas tutuyoruz," diye çıkıştı Morgan. "Peki sen ne yapıyorsun? Üniforman yok. Resmî görevde misin?" Çenesini Chambers ile Raines'e doğru kaldırdı; onlar hâlâ kalabalığı inceliyor, gözleri lazer gibi her yeri tarıyordu.

"Ben buraya sivil olarak geldim," dedi Jesse sakince. "Saygımı sunmaya geldim."

"Neler oluyor Jesse? İnsanlar korkuyor," diye fısıldadı Nia. Göz göze geldiler." Bizimle paylaşabileceğin bir şey var mı?"

"Biliyorsun söyleyemem," dedi Jesse. Bir elini cebine soktu, diğeriyle ensesini ovuşturdu. "Hem zaten artık soruşturmaya dahil değilim. Dosyadan alındım."

Nia'nın kaşları çatıldı. "Ama dün öyle dememiştin... Seni dosyadan kesin olarak aldılar mı yani?"

"Peki bu işi kim çözecek? Çünkü ben şu 'üst düzey güvenlik' takımına hiç güvenmiyorum," dedi Morgan, Raines ile Chambers'ı başıyla işaret ederek.

"Böylesi daha iyi," diye yalan söyledi Jesse. "Ben insanlarla birebir daha iyiyim zaten."

Nia gözlerini devirdi, sonra ona doğru bir adım attı; Jesse parfümünün kokusunu alabiliyordu. Dün akşamkiyle aynı değildi; daha çok yazı hatırlatan, enerjik, turunçgil notalı bir parfümdü bu seferki. O koku Jesse'yle birlikte geçirdikleri

yazları hatırlattı. Elini uzatıp Nia'nın ensesinden tutmak, onu öpmek istedi.

Nia başını kaldırıp ona baktı. Masum bakışları Jesse'nin dizlerini titretti. Jesse'nin nefesi kesilirken Nia, "Jay, bunu senden daha iyi yapabilecek birini düşünemiyorum," dedi.

14. Bölüm:

Nia

"Adamı parmağında oynatıyorsun resmen!" dedi Morgan, Rosie'nin otoparkından dikkatle kamyonunu çıkarırken. Kalabalık yol vermek için kenara çekiliyordu. Nia, yolcu koltuğunda oturduğu yerden bakışlarını Jesse'den ayırmıyordu. Jesse'nin de gözleri ondaydı. Öyle yoğun bakıyordu ki Nia'nın içi ürperdi.

Altı yıl önce ayrıldıklarında Jesse çekici, rahat ve yakışıklı bir adamdı. Ama şimdi... Bir zamanlar ince olan yapısı, yıllar süren antrenmanlarla geniş omuzlara ve kaslı bir fiziğe dönüşmüştü. Belli ki sadece genetik değildi; adam kendini ciddi anlamda vücut geliştirmeye adamıştı.

Üzerindeki bordo tişört dar geliyordu. Sakalının altında çenesi daha keskin görünüyordu. Yüz hatları belirginleşmiş, eskiden bildiği o çocuksu yumuşaklık yerini güçlü ve dingin bir ifadeye bırakmıştı. Ondan gözlerini ayırması imkânsızdı. Midesinde kocaman kelebekler uçuşuyor, aslında göründüğü kadar sakin olmadığını ona hatırlatıyordu. Jesse gözden kaybolana kadar doğru dürüst nefes alamadı.

Morgan şakacı bir şekilde Nia'nın koluna vurdu. "Ona kedinin ciğere baktığı gibi baktığını gördüm. Az kalsın dizlerinin bağı çözülecekti zavallı adamın!"

Nia, Bryant'la hiç böyle hissettiğini hatırlamıyordu. Bryant huzurlu ve güvenliydi ama Jesse... Jesse karşı konulmaz ve gizemliydi. Bu yeni Jesse kimdi? Yıllar içinde nasıl biri olmuştu? Nia en çok bunu merak ediyordu işte. Ama şunu da biliyordu ki, onunla aralarını düzeltebilmesinin tek yolu ondan özür dilemekti. Jesse'ye bir özür borçluydu.

Tarçın Kasabası'nda ne kadar kalacağını bilmiyordu ama bir gün daha, Jesse'ye hislerini söylemeden geçsin istemiyordu. Onunla baş başa kalabilecekleri bir an bulması şarttı.

Yüzü kızarınca elleriyle saklamaya çalıştı ama Morgan çoktan yakalamıştı. "Şu an işler biraz karışık," dedi Nia. Jesse'nin yanında olmak ona çok şey hissettiriyordu ama kalbi yeniden böyle büyük bir riske atılmaya hazır mıydı, emin değildi. Hem aslında ona yalan söylüyordu. Jesse'ye soruşturmaya karışmayacağına söz vermişti, ama yaptığı şey bunun tam tersiydi. Jesse bunu öğrenirse kesin çıldırırdı. Şimdilik, elinde somut bir şey olana kadar her şeyi sadece Morgan'la paylaşabilirdi.

Nia hâlâ Rosie'nin ölümünün arkasında başka bir şey olduğundan şüpheleniyordu.

Üstelik Atlanta'daki hayatında Bryant'la ilgili hâlâ kapanmamış hesapları vardı. Gildman & Sons'dan birinin arayıp "Neredesin?" diye sorması an meselesiydi. İstifa etmeyi planlamıştı, ama Rosie'nin ölümüyle birlikte bütün planları altüst oldu. Hayatının o kısmını toparlamayı çok istese de kasabadaki işler daha acildi.

Jesse'ye rastlamamış olsalar, Nia ve Morgan Harvey Briggs'le konuşup hikâyeyi bir de onun tarafından dinleyecekti. Anma töreninde bir anda oradaydı, sonra kayboldu. Ama Nia adamın nerede yaşadığını bildiği için bundan hiç endişelenmedi.

Morgan'ı Harvey'nin dükkânına gitmeye ikna etmeye gerek kalmadı. Bundan birkaç saat önce başka bir şüpheliyi iş yerinde köşeye sıkıştırmışlardı. Eve gitmekten ne çıkardı ki?

"Sevdiğin adamı geri kazanmakta ne var ki?" dedi Morgan. "Bence Jesse sen gittikten sonra başka bir kadına bakmadı bile. Yani... belki Grace hariç," diye mırıldandı.

Nia'nın ağzı açık kaldı. "Grace Whitfield mı?" Cesarete bak! Babası Tarçın Kasabası'nın en zengin adamıydı, kalkıp Nia'nın eski sevgilisine mi göz koymuştu? Jesse'den hep hoşlanmış mıydı yani?

"Sakin ol," dedi Morgan. "Sadece iki üç kere buluştular sanırım. Ciddi bir şey değildi."

"Sanırım mı?" dedi Nia, inanamaz bir halde.

"Jay onu kibarca reddetti. Adam hep sana aşıktı."

Nia kıskanç düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Jesse sevilmeyi hak ediyordu. Sonuçta ilişkiyi bitiren kendisiydi. Onun başkasını bulmasına sevinmesi gerekiyordu. Ama gerçekte Nia, Whitfield Aile Cenaze Evi'ne uğramanın ne kadar zaman alacağını hesaplıyordu.

"Peki, oraya gidince planın ne?" diye sordu Morgan, farları açıp yolu aydınlatarak. Güneş çoktan batmıştı, ağaçların sivri gölgeleri sessiz, tek şeritli otoyola vuruyordu. Nia uzun zamandır komşu mahallelere gitmemişti. Aynı anda hem kararlı hem de huzursuz hissediyordu.

"İyi polis–kötü polis mi oynayacağız? Ben kötü polis olmak istiyorum çünkü sen fazla iyisin, söyleyeyim."

"Ben aslında senin arabada kalmanı istiyorum," dedi Nia çekingen bir şekilde.

Morgan aniden frene bastı. Nia neredeyse ağzını torpido gözüne vuruyordu. "Ciddi misin? Beni arabada mı bırakacaksın, sanki yaramaz bir köpekmişim gibi? Ya sana bir şey olursa? Ya kaybolursan? Annen bana sorarsa, 'Onu ormanda bıraktım, ben de arabada bekledim' mi diyeceğim? Öyle şey olmaz!"

"Peki," dedi Nia, aslında Morgan'ın ısrar etmesine içten içe sevinerek.

Nia aslında Harvey'yle yalnız kalmak istemiyordu. Lisedeyken onunla pek muhabbeti olmamıştı, hakkında da pek bir şey bilmiyordu. Sınıf arkadaşları gösteriş olsun diye Harvey'den eski arabalar alırken, o babasının seksenlerden kalma Subaru'suyla okula gitmek zorundaydı. Ama Rosie Morgan'ın anlattığı gibi Harvey'yle o kadar yakındıysa, adam pek de kötü biri olamazdı .

Morgan yeniden gaza bastı. Kafa kafaya verip Harvey'le nasıl konuşacaklarını, soracakları soruları kararlaştırdılar. Nia, en çok Rosie'nin son anlarını merak ediyor, neler anlattığını öğrenmek istiyordu. Belki de Rosie katilini bulmasına yardım edecek bir ipucu bırakmıştı. Peki ya Nia doğrudan aslanın ağzına doğru yürüyorsa?

Harvey'nin İkinci El Arabaları görkemli günlerini mazide bırakalı çok olmuştu. Otlar arasında kaybolmuş, paslanmış arabalar... Anlaşılan işler bir süredir berbattı. Morgan demir kapıyı açıp toprak yolda ağır ağır ilerledi. Sonunda döküntü bir karavanın önünde durdular. İçeride soluk bir ışık yanıyordu.

Morgan kamyoneti park etti, ikisi de indi. Nia kapıyı çalarken, *keşke yanıma bir silah ya da benzeri bir şey alsaydım,* diye düşündü. İçeriden ayak sesleri geldi. Çantasını yokladı ve anahtarlarını buldu. Anahtarları parmaklarının aralarına sıkıştırdı; en azından metalin soğukluğu silah hissi veriyordu. Kendini savunmak zorunda kalırsa, az da olsa zarar verebilirdi.

"Kim o?" diye seslendi Harvey.

"Ben... Nia Bennett, Bay Briggs," dedi Nia yumuşak bir sesle, zarar vermeye niyeti olmadığını belli etmeye çalışarak.

"Gerçek ismini söylüyor bir de," diye mırıldandı Morgan. "Bir de beni arabada bırakacaktı."

"Sussana!" diye fısıldadı Nia.

İç kapı birden açılıp duvara çarptı, silah sesi gibi yankılandı. Nia ve Morgan irkildiler. Saçları dağınık, üstü başı yağ içinde karşılarına dikildi Harvey Briggs. Sırf heybetiyle bile insanı kor-

kutabilirdi. Yüzü buruş buruş, elleri nasırlı ve yara bere içindeydi. Yağlı tulumuyla yorgun bir tamirciye benziyordu.

Evin içi dışarıya kıyasla bir nebze daha derli topluydu. Eski kahve ve sigara kokusu her yere sinmişti. Harvey, Nia'ya yıpranmış kanepede oturmasını işaret etti. Nia aslında girmek istemese de kabalık etmek istemedi. Salon sadece televizyon ışığıyla aydınlanıyordu. Nia son anlarını yaşıyormuş gibi her ayrıntıyı inceliyordu.

Harvey'nin gerçekten âşık bir adam olduğunu hemen fark etti. Erkeksi eşyaların arasında kadınsı küçük dokunuşlar vardı. Oymalı ceviz sehpa, ikili bir yemek masası, solmuş çiçeklerin sarktığı beyaz bir vazo... Belli ki birini bekliyordu ya da sık sık misafiri olan bir kadın vardı. Banyoda iki tane diş fırçası olduğuna bahse girebilirdi.

"Her ne arıyorsanız bende yok. Daha yeni geldim, çantamı bile açmadım. Hafta başı gelirsiniz," dedi Harvey.

Morgan hâlâ kapının yanında duruyordu. Nia ona baktı, söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamaya çalıştı. Morgan başıyla koridoru işaret etti: "Bavul."

Harvey şüpheyle Morgan'a döndü. "Siz kimsiniz?" diye sordu, sonra tekrar Nia'ya odaklandı.

Morgan kollarını beline dayayıp sırıtıyordu. "Kâbusun: Soru soran kadınlar."

Kaşlarını çattı Harvey. "Ne—"

"Rosie öldü," dedi Nia *pat* diye. Kalp atışları kaburgalarından bile hissediliyordu.

Harvey bir an dondu, kafasını yana eğdi, sanki başka bir dil konuşuyormuş gibi Nia'ya baktı. "Hayır, hayır, hayır," diye inledi. "Rosie ölmüş olamaz."

"Daha dün anma törenindeydin," dedi Morgan, elleri belinde. "Bilmiyormuş gibi yapma."

"Daha on dakika önce eve geldim!" diye bağırdı Harvey. Adam bir yandan saçını sakalını çekiştiriyordu. "Rosie, sevgilim, yok yok olamaz!" Birden gözyaşlarına boğuldu. Dizlerinin üstüne yıkıldığında karavan yerinden oynadı. Küçük vazo düşüp un ufak oldu.

"Tanrım, beni affet," diye ağladı. Yüzünü ellerine gömdü. Bacaklarını da karnına çekip anne karnında bir bebek gibi bir ileri bir geri sallanarak, "Tanrım, beni affet, lütfen affet," diye mırıldandı.

Morgan, Nia'ya panikle baktı. İtiraf mı ediyordu yoksa?

"Neyi kastediyorsun?" diye sordu Nia, kanepenin ucuna kayarak. Onu teselli etmek istedi.

"Bize anlat, Harvey. Neden af diliyorsun?" diye üsteledi Morgan.

Tam o sırada kırmızı ve mavi ışıklar doldu salona. Çakıl taşlarında ayak sesleri yaklaşırken, kapı tekmeyle açılıp paramparça oldu.

"Polis!" diye bağırdı biri.

Morgan çığlık attı. Nia kendini yere attı ve elleriyle başını korudu. Harvey ayağa kalkmaya çalıştı ama iki iri polis memuru üzerine atlayıp onu yere serdi. Masa, üçünün ağırlığı altında çöktü ve televizyon duvardan düşerek paramparça oldu. Odada geriye kalan tek şey, polis arabasının kırmızı ve mavi ışıklarının yarattığı gölgelerdi.

Kısa boylu bir kadın silahını Harvey'nin başına doğrultarak içeri adım attı: "Harvey Briggs, seni tutukluyoruz."

Briggs'i tutan iki polis geri çekildi. Uzun boylu, sıska bir adam kadının arkasından içeri adım attı. Nia onu dün karakolda Jesse'yle görmüştü. Harvey'nin kalın bileklerine kelepçeyi geçirdi. Adam ağlamaya devam ediyordu ama direnmedi. Sonunda onu kaldırıp sürüklediler.

Nia oturduğu yerden yukarı bakarak, "Açıklayabilirim," dedi, gülümsemeye çalışarak.

Kısa boylu kadın yanına geldi, onu baştan aşağı süzdü.

"Hikâyeni duymak için sabırsızlanıyorum," dedi uzun polis, kollarını kavuşturarak.

Morgan, yerde Nia'nın yanında, fısıldadı: "Hayatımda yaşadığım en heyecanlı şey bu."

Kısa boylu kadın, "Yerinizden kalkın!" diye emreder emretmez Nia ve Morgan doğruldular. Polislerden biri kapının yanındaki düğmeye basıp ışıkları açınca darmadağan olmuş bir manzarayla karşılaştılar.

Harvey'nin ön kapısında bot izi büyüklüğünde bir göçük vardı ve darbenin etkisi mutfağı darmadağın etmişti. Tencere tavalar her yere saçılmıştı. Ortalığın karışıklığında musluk da darbe almış olmalıydı çünkü buz gibi su fışkırarak etrafı sırılsıklam ediyordu. Nia'nın dişleri soğuktan birbirine vuruyordu. Şansa bak ki saçlarını düzleştirdiği gün ıslanacağı tuttu.

"Başla konuşmaya," dedi kadın. Sesinden son derece ciddi olduğu anlaşılıyordu. Nia bu işten sıyrılmak için en güçlü kozlarını oynamak zorunda kalacağını biliyordu.

"Bu Nia Bennett," dedi uzun boylu polis, tanıyan bir edayla. Rozetinde "T. Chambers" yazıyordu.

"Demek Jesse benden bahsediyor," dedi Nia, ilk kozunu, "Jesse'nin adını anma" kartını ortaya atarak.

Kadının gözleri kısıldı. "Götürün bunu," diye bağırdı kapıda bekleyen diğer polislere, sonra da gürültüyle karavanı terk etti.

Nia bembeyaz kesildi. "Durun! Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Teknik olarak izinsiz giriş, soruşturmaya engel olma..." diye saymaya başladı Morgan.

"Yardımcı olmuyorsun!" dedi Nia, Morgan'a ters ters bakarak.

Chambers, Nia'yı sertçe çevirip bileklerini birleştirdi. Metal kelepçeler sıkışıp tenini acıttığında Nia yüzünü buruşturdu. Morgan, yanlarında duran polislere kollarını uzattı.

"Hep merak etmiştim, nasıl bir his diye," dedi heyecanla.

"Hanımefendi, siz tutuklu değilsiniz—"

"Kelepçele beni, korkak!" diye bağırdı Morgan.

Polis iç çekip onun bileklerine de kelepçe taktı.

Nia hayatında ilk defa bir polis arabasının arka koltuğuna biniyordu. Aslında daha önce hiç yasayla başı belaya girmemişti. Aklı hızla çalışıyor, kelepçelerden nasıl kurtulacağını ve anne babasının bunu öğrenmesini nasıl engelleyeceğini düşünüyordu. Annesinin yüzündeki hayal kırıklığını şimdiden görebiliyordu. Niles ise onun hücreye girerken fotoğraflarını çekip yıllarca başına kakmak için saklayacaktı.

"Buna inanamıyorum," diye homurdandı Nia, başını cama yaslayarak.

"Ben inanıyorum," dedi Morgan. Ses tonundan gülümsediği belliydi. "Tam senin yapacağın cinsten salakça bir iş bu."

Nia'nın şakaya tahammülü kalmamıştı.

"Yok, ciddi söylüyorum. Sence bizi aynı hücreye koyarlar mı? *Orange Is the New Black* gibi bir şey mi olur acaba?" diye devam etti Morgan.

Nia derin derin iç çekti. Kelepçeli elleriyle Morgan'ı boğmasına ramak kalmıştı.

"Ne var? Ben sadece diyorum ki... Eğer geceyi burada geçirmek zorundaysak, üst ranza benim. Lamı cimi yok."

Polis arabası Harvey'nin yerinden çıkarken çakılların üstünde sallanıyordu. Nia gözlerini sıkıca kapadı. Kendini neyin içine sokmuştu böyle? Buraya Rosie hakkında cevaplar bulmaya gelmişti, ama sonunda tutuklanmıştı. Zihni polisler gelmeden önce yaşananlara kaydı. Harvey bir şey mi itiraf ediyordu? Ne

için af diliyordu? Neden Rosie'nin öldürüldüğünü duymamış gibi davranmıştı?

Nia, cevaplardan çok daha fazla soruya boğulmuştu. Belki de Jesse'yi dinleyip bu işten uzak durmalıydı. Morgan yeniden kıkırdamaya başladı.

"Ne oldu?" dedi Nia sinirle. Morgan bir espri daha yaparsa, dişleriyle kemirerek arabadan çıkacaktı.

Morgan birden kahkahayı bastı:

"Jesse buna aşırı kızacak."

15. Bölüm:

Jesse

Jesse o hafta ikinci kez işten gelen bir telefonla uyandı. Zar zor birkaç saat uyumuştu ki telefon sehpanın üstünde titreşti. İsteksizce gözlerini araladı, karşı duvardaki saat 05.32'yi gösteriyordu. Dosyadan uzaklaştırılmıştı, bu saatte karakoldan ne istiyor olabilirlerdi ki? Homurdanarak telefonu açtı.

Uykulu gözlerini ovuşturarak, "Shaw," diye fısıldadı. Normalde kâbus görmeden uyuyamazdı; yıllardır savaşın hayaletleri –taramalı tüfek sesleri, patlamalar– peşini bırakmamıştı. Ama bu gece şansı yaver gitmişti.

Ta ki Angie'nin stresli sesi duyulana kadar.

"Jay, hemen buraya gelsen iyi olur."

Jesse yatakta doğruldu. "Ne oluyor?"

Eğer önemli bir şeyse neden şef ya da Raines'i aramamıştı?

"Nia Bennett bu gece tutuklandı," dedi Angie iç çekerek. "Morgan Taylor'la beraber aynı nezarethaneye koydum. Normalde acil durumlarda ulaşılacak yakını olarak adı geçen Bryant Green'i arayacaktım ama Nia senin aranmanda ısrar etti—"

Devamını dinlemedi bile. Çoktan yataktan fırlamış, üstüne gelişigüzel bir kot ve bulduğu ilk tişörtü geçirmişti. Ayakkabılarını ayağına geçirip basamakları hızla indi. Kapıya geldiğinde, bunun babasına kahvaltı hazırlayamayacağı ikinci sabah oldu-

ğunu fark etti. Bu iş düzenine bu kadar bağlı olan biri için fazla kaotikti.

Babasına kısa bir not yazıp buzdolabına iliştirdi. Yemek vardı ama Jesse için ailesine kahvaltı hazırlamak önemliydi, onu ayakta tutan şeylerden biriydi bu. Şimdiyse zihni karmakarışıktı; tek istediği zamanı biraz yavaşlatıp nefes alabilmekti.

Rekor sürede karakola vardı. Normalde kalabalık olan bina bu saatte ıpıssızdı. Angie ön masada oturmuş hem çağrı hattını hem telsizi aynı anda idare ediyordu. Kadına acilen zam yapılmalıydı.

Nezarethanede, kapının açılışını dinlerken tavandaki floresan ışıkları da hafifçe vızıldıyordu. Önce Nia'nın bacaklarını gördü. Kot pantalonu dizlerinden yırtılmıştı. Anma töreninde yırtık olmadıklarından emindi. Düşmüş müydü? Yaralanmış mıydı? İçinde bir öfke dalgası yükseldi.

Bembeyaz gömleği buruşmuş ve lekelenmişti, saçları kıvırcık haline dönmüş, makyajı akmıştı. Bileklerini ovuşturuyordu, kelepçelerin izi hâlâ belli oluyordu. Jesse içinden onu tutuklayan polisi paramparça etmeye yemin etti.

Nia dudaklarını birbirine bastırmış bir şekilde ona baktı; Jesse bunun utançtan mı yoksa gülmekten mi olduğunu anlayamıyordu. Onu kollarına alıp bu korkunç geceyi unutturmak istiyordu ama aynı zamanda beş buçukta niye uyandırıldığını bilmek zorundaydı.

"Kasabadaki üçüncü gününde tutuklanmak, yeni bir rekor olsa gerek," dedi Jesse.

Nia tam cevap verecekken kapı yine açıldı. Morgan nezarethaneden sanki lunaparktan çıkmış gibi neşeyle fırladı. Üzerinde bir çizik bile yoktu, Nia'dan çok daha iyi görünüyordu.

"Bir dahaki sefere ne için tutuklansak?" diye sordu Morgan. "Vergi kaçakçılığı? Kara para aklama?" Ardı ardına akla gelen her suçu sıralıyordu. Nia ise boş boş bakmakla yetindi. Hiçbir şey düşünecek hali kalmamıştı.

Jesse tahliye evraklarını imzaladı. Angie ikisinin de eşyalarını poşetlerde teslim etti. Morgan ancak çantasının içindeki paraları tek tek saydıktan sonra doğru eşyaları verdiklerinden emin olabildi.

Dışarıda gün daha yeni doğuyordu. Jesse derin bir nefes aldı; serin sonbahar havası biraz olsun kafasını toparlamasına yardımcı oluyordu hiç değilse. Ana caddeden geçip Morgan'ı evine bıraktı. Kasaba, bir korku filmi sahnesinden fırlamış gibiydi; Maggie Shilling'in özenle kestiği süsler bakımsız ve hüzünlü görünüyordu sabahın ilk ışıkları altında.

Yol boyu arabaya sessizlik hakim oldu. Jesse, Morgan şakalardan vazgeçti sanmıştı ama o çoktan arka koltukta uyuyakalmıştı.

Nia, arkadaşını dürtüp uyandırdı.

"Sonra ara beni," dedi Morgan, gözleri yarı kapalı. Çıkarken sessizce ekledi: "Ona çok yüklenme, Jay."

"İyi geceler, Morgan." Jesse bir yandan direksiyonu sıkıyordu. Bu kadar tahmin edilebilir biri olmasına sinirleri bozuldu. Yolda hep ne söyleyeceğine karar vermeye çalışmış, kafasında prova bile etmişti. En önemlisi, Nia'nın iyi olup olmadığını bilmek istiyordu. Morgan güvenle eve girdikten sonra arabayı çalıştırdı.

"Hadi sor," dedi Nia sonunda.

"Ne oldu?" diye sordu Jesse, sesini olabildiğince sakin tutmaya çalışarak.

Nia bileklerini gösterdi. "Tutuklandım," dedi alaycı bir şekilde.

Jesse arabayı kenara çekti. Onunla göz göze konuşmadan bu meseleyi halledemeyecekti belli ki. Nia'nın, ne kadar ciddi olduğunu görmesi, anlaması gerekiyordu. İşini, geleceğini tehlikeye atıyordu.

"Ayrıntı ver biraz," dedi Jesse.

"Harvey Briggs'in evine gittim," dedi Nia. Durdu, sonra ekledi: "Bir de Rosie'nin baş fırıncısı Eddie Rutherford'la konuştum."

O kadar hızlı söylemişti ki Jesse bir an yanlış duyduğunu sandı. Başını salladı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Nia iç çekti, parmaklarıyla oynadı.

"Belki onlardan bir şeyler öğrenebilirim diye düşündüm."

Jesse araya girecekti ama Nia sözünü kesti.

"Onlar Rosie'nin son aradığı kişilerdi. Araştırdım." Telefonunda arayan kimliği ekranını gösterdi. "Sadece... belki en azından ikisinden biri bana bir ipucu verir diye umdum. Rosie'nin son anlarıyla ilgili, en ufak bir şey."

Jesse iki eliyle yüzünü sıvazladı. "Ne öğrendin?" dedi dişlerinin arasından.

"Hiçbir şey." Yine de Nia gözlerini ondan kaçırıyordu. "Eddie hiçbir şey bilmiyor, Briggs ise Rosie'nin öldüğünü söylediğimde ağlamaya başladı. Neye uğradığına şaşırmış bir hali vardı. Tanrı'dan af dilemeye başladı sayıklar gibi. Gördüğüm en acıklı şeydi. Ondan çıkan sesler..." Nia kulaklarını kapattı, sanki hâlâ o dehşeti duyuyormuş gibi. Jesse o duyguyu gayet iyi biliyordu.

"Nia, bu iş senin için bitti. Anladın mı?"

Nia küçümseyerek güldü. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Jesse yüzünü tamamen ona çevirdi, parmağıyla Nia'nın çenesini tutup kendisini çevirdi:

"Senin kendini tehlikeye atmanı izlemeyeceğim." Sesini alçaltıp öfkesini bastırdı. "Bırak bu davayı polis çözsün."

Nia'nın yüzünde bir suçluluk kıvılcımı belirdi.

"Jay, öylece oturup hiçbir şey yapmamamı bekleyemezsin. Birileri Rosie'yi öldürdü, bizim Rosie'yi! Bunu anlamıyor musun?" diye haykırdı.

"Tabii ki anlıyorum. Ama başını ciddi anlamda belaya sokabilirdin, Nia!"

Nia şiddetle bağırdı:

"Rosie benim için aynısını yapardı!"

Gözleri yaşlarla dolmuştu, sesindeki acı Jesse'nin kalbini oyuyordu.

Jesse onu olası tehlikeler hakkında ne kadar uyarırsa uyarsın, Nia'nın cevap bulana kadar durmayacağını anladı. Kendisi de öyleydi.

Derin bir nefes aldı ve konsolun üzerine elini koyup avucunu açtı. Lisede büyük bir kavgadan sonra böyle yaparlardı; geçmişi bırakıp ileriye bakmak için bir tür ateşkes işaretiydi bu. Nia'nın hatırlayıp hatırlamayacağından emin değildi, ama kalbi hatırlamasını istiyordu.

Nia elini onun avucuna yerleştirdi. Parmaklarını kenetlediler. Anlaşma yapılmıştı.

"Beni kendi kötü kararlarına dahil ettiğin için kahvaltı ısmarlıyorsun," dedi Jesse arabayı sürerken.

Nia'nın kahkahası kalbini yerinden oynattı:

"Peki, ama mekânı ben seçeceğim."

Rosie'nin Lokantası'ndan sonra Közde Kestane Kafe, Tarçın Kasabası'ndaki en iyi kahvaltıcılardan biriydi. Eskiden küçük bir aile fırını olan mekân, doksanlarda müşteriler "cevizli tarçınlı çörekler yıl boyu satılmalı" diye tutturunca tam donanımlı bir kafeye dönüştürülmüştü. Jesse ev yapımı bir yemek özlemi çekiyordu ve Clarissa Hargrove'un cevizli waffle'larının üstüne sürülen tarçınlı tereyağı tam da ihtiyacı olan şeydi.

Sabahın ilk müşterileri onlardı. Bayan Hargrove onlar içeri girerken şömineyi daha yeni yakıyordu. Açık tuğla duvarlar ve

ahşap kirişler mekâna zamansız ve rustik bir hava katıyor, Jesse'yi evindeymiş gibi hissettiriyordu. Şöminenin yanındaki masaya oturdular. Nia ıslak eşofman üstünü çıkarıp yandaki sandalyenin arkasına kurusun diye astı. Jesse hiç düşünmeden kendi kazağını çıkarıp uzattı. İyi ki evden çıkarken ceketini de almıştı.

Nia banyoya gidip geldi, Jesse'nin kazağının içinde adeta kaybolmuştu. Jesse'ye dar gelen kazak onun üstünde neredeyse elbise gibi duruyordu. Jesse kazağını bir daha geri alamayacağından emindi.

Nia üzerinde pijamayla dolaşıyormuş gibiydi. Göz göze geldikleri an ikisi de aynı şeyi düşündüklerini anladı. O kadar çok güldüler ki Jesse'nin karnı ağrıdı.

İşte bu tür anlar Jesse'nin Nia'yı en çok özlediği anlardı. Onu bu kadar kolay güldürebilen başka bir kadın bulamamıştı. Dürüst olmak gerekirse, aramıyordu da. Görüştüğü birkaç kişi olmuştu ama ikisinin kurduğu arkadaşlık gibi derin değildi hiçbiri. Jesse'nin asıl özlediği, bu bağın kendisiydi. Görünüş değişirdi, bedenler de öyle... Ama o duygusal bağ kalıcıydı. Nia'nın onu kendine çeken yönü bu tatlılığıydı. Ne kadar ciddi ve kuralcı olsa da aynı zamanda spontane ve eğlenceliydi. Adeta mıknatıs gibiydi ve Jesse hep onun yöresinde olmak istiyordu. Aradan geçen altı yıl dayanılmazdı.

Nia ellerini şöminenin ateşinde ısıttı.

"Bu saatte biraz enerji depolamanız lazım," dedi Bayan Hargrove. Masaya dumanı tüten iki fincan kahve bıraktı. "Siparişinizi birazdan almaya gelirim."

Nia önündeki üç şeker paketini art arda yırtıp kahvesine boşalttı.

"Hâlâ güzelim kahveyi berbat ediyorsun yani?" diye takıldı Jesse. O da babasına benziyordu, kahvesini sert severdi. Süt ya da şeker koyması, ancak çok tatlı bir şey aradığı nadir zamanlarda olurdu. Zaten Nia'nın karşısında oturmak, ihtiyaç duyduğu tek tatlılıktı.

"Sen de hâlâ beni yargılıyorsun yani?" dedi Nia, gözlerinde muzip bir ifadeyle. "Ben sabah akşam fark etmez üç öğün dondurmayla büyüdüm. Her şeyin yanına ilave şeker lazım bana."

Bir anlık sessizlik oldu, kahvelerini yudumladılar yavaşça. Jesse onun aklından geçenleri bilmiyordu ama sessizlikten de memnundu. Nia altı yıl önce hayatından çıkıp gittiğinden beri onun yanında olmayı özlemişti. Şimdi bu anı kelimelerle bozacak değildi. Eğer Nia'nın ihtiyacı olan şey zamansa, Jesse seve seve ona istediği kadar zaman vermeye razıydı.

"Gittigim için üzgünüm," dedi Nia uzun bir sessizlikten sonra.

Jesse göğsüne yumruk yemiş gibi oldu.

"Sadece gitmekle kalmadın, Nia. Resmen kayboldun."

Nia yutkundu. "Kalsaydım, asla bu kasabadan çıkamazdım."

Jesse şaşkınlıkla kırpıştırdı gözlerini. "Ne demek istiyorsun? Sen kararını çoktan vermiştin. Seni durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Denediğime emin olabilirsin."

"Ben seni seviyordum, Jesse." Jesse'nin göğsü sıkıştı. Oturdukları ufak bölme bir anda boğucu gelmeye başladı. "Ve eğer gitmezsem, seni inciteceğimi biliyordum."

"Bunun için artık çok geç," diye mırıldandı Jesse.

"Beni anlamıyorsun," dedi Nia. "Sienna öldükten sonra kendimi kaybolmuş gibi hissettim. O duygularla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Sen elinden geleni yaptın, ben o acının içinde boğulurken bile bana kalbini, sevgini verdin. En kötü anlarımda yanımda oluşunu, bana ne kadar nazik davrandığını asla unutamam. Ama buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Tek düşündüğüm yeniden başlamak, burayı unutmak olmuştu."

"Tek konuştuğun şey gitmekti. Sürekli kavga ediyorduk," diye hatırlattı Jesse. Başka biri haline geldin, kendin gibi değildin."

"Değildim," diye karşılık verdi Nia. "O zamandan beri de aynı kişi değilim, Jesse. Her şey değişti."

Jesse, Nia'nın ifade etmekte zorlandığı her şeyi rahatça anlatması için sessizliğini korudu.

"Mesele hiçbir zaman seninle ilgili değildi. Gitmek bana seni unutturmadı. Seni özlemekten alıkoyamadı. Seni sevmekten asla vazgeçmedim ben."

Jesse derin derin içini cekti, yavaşça başını sallayarak, "Bunu altı yıl önce duymam gerekiyordu," dedi.

Nia avucunu ona doğru uzattı. Aralarında daha yumuşak, daha huzurlu bir şey vardı sanki. Jesse her saniye bir nebze daha hafif hissediyordu. Masanın üzerinden elini uzatıp Nia'nın elini tuttu.

"Şimdi buradasın, geri döndün. Kalacak mısın gidecek misin bilmiyorum ama bir daha kaybolmana izin vermeyeceğim."

Birkaç saat sonra Jesse nöbet için karakola döndüğünde, doğruca Chambers'ın masasına yöneldi. Nia'yla Morgan'ı nezaretten çıkarmak için imzaladığı belgelerde, gözaltına alan memurun Chambers olduğunu görmüştü. O sabah Nia'nın bileklerini ovuşturmasına sebep olan, kelepçeyi gereksiz yere sıkan o herifti. Jesse daha önce Chambers'ı sevdikleriyle uğraşmaması konusunda uyarmıştı, gerekirse bunu tekrar hatırlatmaktan mı çekinecekti?

Ama Chambers'ın masası boştu. Jesse'nin bütün hırsı kursağında kaldı. Onu titrerken görmeyi dört gözle bekliyordu halbuki.

Jesse, etrafta dolaşan polislere sordu: "Beter Böcek nerede?"

Bud Wade yanıtladı: "Basın toplantısında." Ellerini incelerken ekledi: "Az sonra başlar." Başını dinlenme odasına doğru

uzattı; bir grup polis çoktan toplanmıştı. Jesse de gidip kapının yanında, arka tarafa oturdu.

Ekranda Tarçın Kasabası'nın krem ve kahverengi bayrağıyla Georgia eyalet bayrağı göründü, ikisi de boş kürsünün iki yanında dalgalanıyordu. Belediye binası tıklım tıklımdı. Jesse, alçak sesli fısıldaşmaları duyabiliyordu. Önce belediye başkanı ekrana çıktı, kamera gülümseyen yüzüne yakın çekim yapmıştı. Ardından Şef Prescott göründü, yanında Dedektif Raines ve en sonunda Dedektif Chambers. Jesse içinden küfretti. Raines her zamanki gibi somurtuyordu, yüzünde tek bir ifade bile yoktu. Chambers da ifadesiz durmaya çalıştı.

Şef Prescott mikrofona doğru ilerledi. Jesse, adamı kırk sekiz saattir gülerken görmemişti; şimdi ise otuz iki dişini birden göstermekten kendini alamıyordu. Kesin yeni bir şey vardı.

"Öncelikle, Tarçın Kasabası'nın inanılmaz derecede özverili çalışan polislerine teşekkür etmek istiyorum." Odada hafif bir alkış koptu. Şef arkasındaki polisleri de alkışladı. Chambers ise utanmadan kalabalığa el salladı. "Rosslyn Rose'un katilini yakaladığımızı duyurmaktan onur duyuyoruz."

Harvey Briggs dün geceyle bu sabah arasında suçunu mu itiraf etmişti yani? Jesse daha birkaç saat önce Nia'nın söylediklerini hatırladı: "Sürekli Tanrı'dan af diliyordu." Ama bu tam bir itiraf sayılmazdı. Şefin basın toplantısı düzenlemesi için ellerinde kesin kanıt olması gerekiyordu. Rosie'nin öldürülmesinin üzerinden hepi topu iki gün geçmişti. Raines ve Chambers işlerinde cidden bu kadar mı iyiydi yani? Jesse neyi gözden kaçırmıştı?

Endişeli vatandaşların elleri havaya kalktı. Jesse onların ne soracağını zaten tahmin ediyordu.

Prescott konuşmaya devam etti: "Bu, kasabamız için çok üzücü bir kayıp oldu ama huzuru tekrar sağlayıp adaletin hızlıca yerini bulmasında kararlıyız. Görevli polislerimiz en iyinin de iyisi. Onlar sayesinde bu gece Tarçın Kasabası tekrar güvenli bir yer haline geldi."

Belediye Başkanı Lyons mikrofona doğru ilerledi, daha net konuşabilmek için mikrofonu kendine çekti. "Dava resmen kapandığına göre Sonbahar Festivali'nin planlandığı gibi yapılacağını açıklamaktan mutluluk duyuyorum!"

Kalabalık coşkuyla alkışlayıp tezahürat yaptı. Jesse ise neyin gerçek neyin yalan olduğundan şüphelenmeye başladı. Tarçın Kasabası halkı, evlerinde huzur ve düzen hissini geri getirecek her söze tutunmaya hazırdı. Gerçek umurlarında değildi. İstedikleri tek şey, birinin tutuklanmasıydı ki rahat rahat uyuyabilsinlerdi. Bunun kime ya da neye mal olduğunun bir önemi yoktu.

16. Bölüm:

Nia

Nia, Jesse'nin kahvaltıdan sonra onu eve bırakmasının ardından şaşırtıcı bir şekilde derin bir uyku çekmişti. Soğuk betonun üstünde geçirdiği geceden sonra haftalarca kâbus göreceğini sanmıştı.

Harvey'nin itirafı.

Kapısının tekmelenerek açılmasıyla çıkan o kulakları sağır eden gürültü.

Yüzüne dayanan silah.

Çığlıklar.

Ama uyandığında dünün bütün hatıraları üstüne çöktü. Kendini yere attığında kalçası ve sırtı incinmişti. Kelepçelerin bileklerini acıttığı yerler hâlâ sızlıyordu. Omuzları da her hareketinde zonkluyordu.

Sisli bir sonbahar günü... Tek isteği, tekrar uykuya dalmak olsa da yarım kalmış bir işi vardı. Basın toplantısını izledikten sonra polisin yanlış kişiyi yakaladığından adı gibi emindi. Adamın yanında bir saat bile geçirmemiş olsa da içten içe Harvey Briggs'in masum olduğunu hissediyordu. Onun Rosie'ye âşık olduğu gözlerinden belliydi. Ölüm haberini duyduğunda sadece şok değildi hissettiği. Aynı zamanda korkmuştu da. Neden? Nia'nın öğrenmek istediği işte buydu.

Bu hikâyenin arkasında bambaşka şeyler gizliydi. Nia meseleyi baştan yanlış anlamıştı zaten. O yüzden tekrar en başından başlamalıydı ve hikâyenin başının Harvey Briggs olduğunu hissediyordu. Yatağında doğrulunca Gece'nin yanında mışıl mışıl horladığını gördü. Omzunun üstünden baktı, kapısı yine aralıktı. Kilitli kapıdan nasıl içeri girdiğini bilmiyordu ama Gece tam bir ninja kaplumbağaydı. Belki de artık Nia onun evdeki en sevdiği kişi olmuştu.

Bu düşünce aklından geçerken Gece uyandı, gerindi. İki patisini Nia'nın yanına uzattı, siyah parlak tüylerini silkeleyerek geriye doğru esnedi. Sonra Nia'nın üstüne atladı, kafasını eline sürterek kulağının arkasını karıştırmaya çalıştı. Nia da bu sevgi gösterisini seve seve kabul etti.

"Bazen sen de tatlı olabiliyorsun," dedi. Sonra Gece'nin bu kadar şirin olmasının nedenini fark edip, "Ton balıklı cips," diye homurdandı. Geçen gün Gece'ye istemeden verdiği söz aklına gelmişti.

Nia, Gece'yi kucağına alıp kilere indi. O sırada yaptığı hatayı fark etti: Tüm o hengâmede markete gidip babasının istediği atıştırmalıkları almamıştı.

Gece'yi yere bıraktı. Kedi ayaklarının dibinde sabırsızca dolaşmaya başladı.

"Bak durum şöyle," dedi Nia, aç hayvana. "Ben hapse düştüm, tamam mı? Ve—"

"Sen hapse mi düştün?!"

Nia'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Kiler kapısını hızla kapattığında arkasında Niles'ı gördü. Elinde iki torba ton balıklı mama vardı. İçinden bin kere şükretti; neyse ki anne babası değil, sadece Niles duymuştu.

"Şşşşt!" diye uyardı Nia poşetleri kaparken. Paketi açıp birkaç tane yere attı. Gece pençeleriyle onları kenara itti.

"Ne sandın, sıradan kediler gibi yerden mi yiyecek?" dedi Niles şaşkınlıkla. "Koy şu kaba. Sen bir şey yerken yerden mi yiyorsun?"

Gece uslu uslu Niles'ın peşinden gitti. Az sonra kabına düşen atıştırmalıkların sesi geldi, ardından da keyifli çıtırtılar.

"İşte benim kızım," dedi Niles, sanki bir bebekle konuşuyormuş gibi kediye seslenerek.

Nia gözlerini devirdi ama Niles onu ölümden kurtardığı için ses çıkarmamaya karar verdi.

"Farkındasın değil mi, hepinizi parmağında oynatıyor?" dedi, Gece'nin mama kabını yeniden doldururken.

Niles hatırlattı: "Sen az önce bir kediye neden nezarethanede olduğunu açıklıyordun. Açıkçası ben de duymak isterim."

"Sesini alçalt," diye uyardı Nia. Annesinin, geceyi karakolda geçirdiğini duyması en son istediği şeydi. Ya da daha kötüsü, babasının öğrenmesi... Normalde oldukça sakin, kolay sinirlenmeyen bir adamdı ama Nia, izinsiz haneye girişten tutuklandığını öğrenirse bir daha gün yüzü görmesine izin vermeyeceğinden emindi.

"Bugün perşembe, saat beş buçuk." Niles yanında duran mikrodalganın üzerindeki saate işaret etti. "Annemle babam dükkândalar."

"Peki sen neden idmanda falan değilsin?" diye sordu Nia.

Niles kıyafeti görünsün diye bir adım geri attı: Beyaz yakalı bir gömlek ve siyah kumaş pantolon. "Bugün staj günüm vardı."

Nia lisedeyken staj günlerini çok severdi. Asheville'deki bir hukuk bürosunda araştırma görevlisi olarak çalışmıştı. Haftada iki kez okuldan erken çıkar, otobüsle komşu kasabaya geçer ve öğleden sonralarını avukatların isteği üzerine eski dosyaları inceleyerek geçirirdi. Sessiz ve anlamlı bir işti. Ona hem deneyim katmış hem de Gildman & Sons'da araştırma asistanı olarak işe girmesini sağlamıştı. Birden aklına geldi: Atlanta'dan ayrılalı dört gün olmuştu ve hâlâ iş yerine haber vermemisti. Şehre

geri dönmese bile, eyaletin en büyük hukuk bürosuyla arasını bozmak istemiyordu. Geleceğini hâlâ netleştirmemiş olsa da geleceği düşünmek zorundaydı.

"Ne iş yapıyorum diye sordun değil mi? Teşekkür ederim," dedi Niles, onun yanından geçip Gece'nin kilerdeki rafları stoklamayı tamamlarken. Nia düşüncelerinden sıyrıldı.

Niles yaka kartını çıkarıp mutfak tezgâhına bıraktı. Kart kayarak Nia'nın önüne geldi ve Nia, kardeşinin ilk iş kimliğini görünce gururla gülümsedi.

"Ben İlçe Yazı İşleri Müdürlüğü'nde dijital arşivciyim. Çoğu zaman yaşlılara bilgisayarları konusunda yardım ediyorum aslında, yani biraz abartılı bir yardım masası görevlisi gibiyim. Problemleri genelde şifrelerini unutmak oluyor. 'Bir yere yazın,' diyorum onlara. Özellikle bir hanımefendi var, Miss Eloise; neredeyse her gün onun şifresini sıfırlamak zorunda kalıyorum. Teknolojiyle bu kadar zorluk yaşamalarını görmek üzücü. Dijital uçurum gerçekten çok büyük ve bunun için bir şeyler yapmamız gerekiyor—"

"Seninle gurur duyuyorum." Nia kardeşine karşı duygusal olmaktan hoşlanmazdı ama hissettiği gurur o kadar fazlaydı ki içinden taşıyordu resmen. En çok da Niles'ı bırakıp gitmiş olmaktan, onun büyüdüğüne tanık olamamaktan dolayı pişmanlık duyuyordu. Gittiğinde o hâlâ bücür, çok daha sinir bozucu ve kişisel alan kavramından bihaber bir veletti. Artık kendi işi vardı ve tek başına araba kullanabiliyordu. Bu kadar kısa sürede çok şey kaçırmıştı.

"Ne olur, o konuya girme." Niles ondan uzaklaştı. "Gittin, şimdi geri geldin. Anladım. Bunun için ağlamamıza gerek yok."

"Tam da bu yüzden ağlamamız lazım," diye karşılık verdi Nia. Kollarını açtı; Niles isteksizce birkaç adım attı. Omuzları düştü, dudağını büzdü.

"Çok uzun süre yoktun, Ni-Ni," diye fısıldadı.

Nia, onun sesinin titrediğini duyar duymaz onu kucakladı. Arkasında bıraktığı küçük çocuk artık bir delikanlıya dönüşüyordu ve evet, bunun için kesinlikle ağlamaları gerekiyordu.

Niles sinirle direksiyona vuruyordu: "Gerçekten dün gece olanlardan sonra oraya geri mi gideceksin?"

Harvey'nin dükkânının karşısına park etmişlerdi. Çiseleyen yağmur hızla sağanağa dönüyor, toprak yol çamura kesiyordu. Niles şimdi gitmezse babasının arabası yokuşta çamura saplanıp kalacaktı.

"Arabamı almam lazım," diye ekledi Morgan arka koltuktan. Mor kaküllerini yüzünden çekti. "Bugün okula otobüsle gitmek zorunda kaldım. O kız beni neredeyse öldürüyordu. Ben—"

Nia arka koltuğa uzanıp Morgan'ın bacağını çimdikledi ve onun söylenmesini kesti.

"Bilmiyorum, içimden bir ses burda daha fazla ipucu olduğunu söylüyor," dedi.

Arabadan atladı, karşıya koşup kapıyı açtı; Niles arabayı içeri sürdü. Yavaş yavaş tepeye çıktılar ve tahmin ettiği gibi, Morgan'ın kamyoneti hâlâ dün bıraktıkları yerdeydi.

"Demek ki arabam çekilmeye bile değmemiş," diye homurdandı Morgan.

Nia ve Morgan, yolculuk için Niles'a teşekkür edip arabadan indiler. Morgan kendi kamyonetinin şoför koltuğuna geçti, Nia da yanına oturdu.

Niles arabasını Nia'nın camının hizasına yanaştırdı. "Yine tutuklanma, Ni. Ciddiyim. Yoksa mecburen bizimkilere... ya da Gece'ye söylerim."

Morgan öne eğildi. "Hadi ama, gündüz vakti bir şeycik olmaz," diye telkin etti.

Niles ciddi ama ikna olmamış bir ifadeyle başını salladı, sonra uzaklaştı. Nia'nın telefonu titredi, bir video gelmişti. Gece, arka bahçelerinde masum bir kuşla kavga ediyordu. Hemen ardından başka bir mesaj geldi: B*u kuşun yerinde sen olabilirsin.*

"Haydi gidelim buradan." Morgan kamyoneti çalıştırıp genişçe bir dönüşle girişe yöneldi. Nia geri dönüp Briggs'in karavanına baktı; iç kapı paramparça olmuştu. Yağmurun içeri girdiğine emindi. Su yüzünden evin şişip çürüdüğünü gözünün önüne getirdi.

Kamyonetin açısı, Nia'ya başka bir noktadan bakma fırsatı vermişti. Briggs'in karavaninin arkasında –diğerleri kadar uzun olmayan ağaçlık bir alan vardı. Ağaçların arasından bakınca tuvalet gibi duran küçük bir yer gördü..

"Morgan, kamyoneti durdur," dedi. Ağaçları işaret etti. "Arka taraftan gir."

"Rica etsem bana tekrar hatırlatır mısın, biz niye bir katil zanlısının evinde dolanıyoruz?" dedi Morgan, kamyoneti evin arkasına doğru sürerken. Küçük açıklığa vardıklarında, yakından bakınca bunun aslında bir kulübe olduğunu gördüler. Hem de epey büyük bir kulübe.

"Çünkü burada mantıklı olmayan bir şeyler var. Harvey, Rosie'ye ne olduğunu biliyor. Onu çocuk gibi ağlarken sen de gördün. Pişmanlık değildi o, korkuydu."

Nia montunun fermuarını çenesine kadar çekti, kapüşonunu da sıkıca bağladı.

"Benim için burası son nokta," dedi Morgan arkasına yaslanarak. "Yağmur söz konusu olunca ben yokum." Yeni yaptırdığı saçını işaret etti: Arkaya taranmış at kuyruğu, keskin kaküller ve mor balyajla süslenmişti.

"Peki." Nia gözlerini devirdi. Zaten tek başına daha hızlı gidip gelirdi.

Kamyonetten indi, ıslanmış yaprakların ve dalların arasından arkadaki yapıya doğru yürüdü. Kulübe epey eskiydi; kalın

ahşap tahtalarla yapılmış, koyu yeşile boyanmıştı, ağaçlarla tam bir uyum içindeydi. Ağaçlardaki açıklık olmasa Nia onu fark edemezdi.

Pencere öyle yüksekteydi ki Nia bakmak için boyunu uzatsa da göremedi; tamamen buğuyla kaplanmıştı. Kapının kolunda paslı bir asma kilit sallanıyordu. Nia açmayı denedi ama kilit kımıldamadı bile. Spor ayakkabılarını giydiği için pişmandı, botlar bugün için çok daha doğru bir tercih olurdu. Ayakları çoktan sırılsıklam olmuştu.

"İnsanlar bu tür kilitli kulübelerde ne saklar biliyor musun?" diye bağırdı Morgan kamyonetin camından. "Yasal olmayan şeyler! Bir de muhtemelen yılanlar!"

Nia yağmur dinince kulübeye geri dönmeye karar verdi. O zaman daha hazırlıklı olurdu ve Morgan'ın laf sokmalarıyla uğraşmazdı. Tam kamyonete dönecekken, Harvey'nin karavanının arkasında siyah bir kamyonet fark etti.

Kapısındaki soluk logoda kaslı bir adam silüeti vardı. Altında büyük harflerle "HARVEY'NİN İKİNCİ EL ARABALARI" yazıyor, yanında bir de telefon numarası bulunuyordu.

Düşünmeden arka kapıya yöneldi. Çoraplarının içindeki o iğrenç ıslaklık ya da dişlerinin birbirine vurması umurunda değildi. İçindeki o rahatsız edici his büyüyor, onu adeta buraya doğru itiyordu.

Sürgülü kapı kolayca açıldı. Nia kendini doğrudan Harvey'nin yatak odasında buldu. Zemin gür, bordo renkli bir halıyla kaplıydı; bu manzara Nia'yı şaşırttı. Halının üzerinde ayak izleri vardı.

Sanki birileri ortalığı talan etmiş gibi bir o yana bir bu yana savrulmuştu her şey. Yatak dağınık haldeydi. Nia'nın görüş alanında kırmızı bir ışık parladı. Sonra ritmik bir şekilde bir kez daha. Nia, Briggs'in yatağının altına bakmak için eğildi. Kablosuz bir ev telefonuydu bulduğu.

Nia odadan geçerken adımlarını kendinden öncekilerle aynı hizaya getirerek dikkatlice yürüdü. Telefonda yeni bir sesli me-

saj bildirimi vardı. Oynat simgesine bastığında kalbi göğsünde fırlayacak gibiydi.

Rosie'nin sesi hoparlörden cızırtılı bir şekilde duyuldu. "Harvey, benim." Düşüncelerini toparlamaya çalışıyormuş gibi bir an duraksadı. Sonra onun belli belirsiz fısıltısını duydu: "Yarın uğra."

Nia, Rosie'nin ona söylediği son sözlerin bunlar olduğunu asla unutamayacaktı. Zihninde lokantadan çıktığında Rosie'ye öpücük gönderişi canlandı. Keşke bunun, onu son görüşü olduğunu bilseydi.

Mesaj şöyle devam etti:

"İşleri bu şekilde bitirmemiz hoşuma gitmiyor." Rosie'nin solukları duyuldu. "Artık kavga etmek istemiyorum, tamam mı? Az önce kendimi rezil ettim ve haklı olduğunu fark ettim. Geçmişe saplanıp kalmışım. Gözümün önünde olana odaklanmalıymışım... Sana. Sadece işleri yoluna koymak, aramızı düzeltmek istiyorum. Ben..." Bir an duraksadı. Sessizlik. "Her yere burnumu sokmayı bırakacağım. *Bu sesli mesajı tekrar dinlemek için bire, kaydetmek için yediye basın.*"

Nia bire basıp mesajı kendi cep telefonuna kaydetti. Harvey'nin telefonunu yatağın altına geri koymayı düşündü ama vazgeçip cebine attı. Döndü ve daha önce hiç olmadığı kadar hızlı koşmaya başladı. Merdivenlerden aşağı inip tarlaya doğru koşarken yağmur yüzüne çarpıyordu. Morgan kamyonun kapısını açmak için çabaladı ve Nia içeri atladı. "Hadi, hadi!" diye bağırdı ellerini gösterge paneline vurarak. Morgan, Harvey'nin evinden hızla uzaklaştı.

17. Bölüm:

Jesse

Günler sonra ilk kez Jesse kendini yeniden biraz olsun eski haline dönmüş hissediyordu. Sis ve karanlık, öğleden sonra yerini ince ve yumuşak bir yağmura bırakmıştı –tenine değdiği an o nostaljik toprak kokusunu duyabildiğin cinsten bir yağmur.

Yaşanan onca şeyden sonra –cinayet, soruşturma, uykusuz geceler– yeniden devriyeye çıkmak iyi gelmişti. Bir tarafı davanın çözülmüş olmasından sevinç duyuyordu. Artık ileri bakabilirdi. Belki de Sonbahar Festivali resmen başlayacağına göre, Nia'yla doğru düzgün konuşmak için fırsat bile bulabilirdi. Eski günlerdeki gibi Barkwood Köprüsü'ne giderlerse belki Nia'nın içini biraz olsun rahatlatabilirdi. Belki, bu kez farklı bir şekilde, yeniden başlayabilirlerdi.

Ama bu düşünceler, Jesse'nin ana caddeyle Muskat Sokak'ın kesişimine vardığı anda dağılıp gitti. Rosie'nin Lokantası'nın önünden ağır adımlarla geçerken içerinin karanlık olduğunu gördü.

Tarçın Kasabası'nda ömrü boyunca oranın boş ya da kapalı olduğunu hiç görmemişti. Acaba aile lokantaya ne yapacaktı? Satıp paraya mı çevireceklerdi, yoksa kasaba oraya bambaşka bir şey mi konduracaktı? Rosie'nin yerine başka ne yakışabilirdi ki? Rosie'nin Lokantası olmadan Tarçın Kasabası, Tarçın Kasabası değildi.

"Bu yüzden yağıyor işte yağmur," diye düşündü. "Evren bile yas tutuyor."

Kasabanın kalbi olan Hasat Meydanı, yavaş yavaş Sonbahar Festivali'nin merkezine dönüşüyordu. Ağaçlar, plastik yağmurlukları içinde hızla çalışan festival ekibini yağmurdan korumaya çalışıyordu. Sarı yağmurluklar, kasvetli manzaranın ortasında ışıldıyordu.

Jesse, Maggie Shilling'in yağmurdan sırılsıklam olmuş kıyafetleriyle emirler yağdırıp talimatlar verdiğini hayal etti. Kalabalığın arasında onu aradı; dün yaşananlardan sonra halini hatırını sormak istiyordu. Festival resmen başladığına göre Maggie'nin mutluluktan havalara uçtuğunu tahmin edebiliyordu. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedi.

Meydanın etrafında dolaşırken gözleri, kamyonlardan ağır çuvalları indiren, festivalin kalbi olacak yapıları kuran işçilere kaydı. Bazıları uzun metal parça dolu torbaları açıyor, bunlarla çadırların iskeletini kuruyorlardı. Parçaları birleştirip toprağa sabitlediler, sonunda çadırın bir tarafı yere oturmuştu.

İki kadın, bir başka torbayı çadıra sürükledi. Jesse arabasını park etti, arka koltuktan ceketini kaptı. Bir köşede öylece oturup yağmur altında ıslanan festival görevlilerinin zorlanmasını izleyemezdi.

Tam ceketini iliklerken duydu o korkunç çığlığı.

İnsanın içini dağlayan, tüylerini diken diken eden bir ses, çiseleyen yağmuru nerdeyse bıçak gibi yardı geçti. Jesse donakaldı —sadece kalbinin deli gibi atmasına yetecek kadar kısacık bir an.

Sonra hiç düşünmeden çığlığın geldiği yöne doğru koştu. Parkın girişindeki bankın üzerinden o kadar hızlı atladı ki dizlerine saplanan acıyı olay yerine geldiğinde anca hissetti. Yere yığılmış bir kadın boğazı yırtılırcasına bağırıyor, korkudan zangır zangır titriyordu. Jesse onu hemen tanıdı: Alexis Chambers.

Alexis oturduğu yerden geri geri sürünmeye başladı. Göz bebekleri korkudan kocaman olmuştu. Titreyen eliyle önündeki spor çantasını işaret etti. "Biri var... Yardım edin! Orada. İçinde!"

Festival görevlileri donakalmıştı. Hepsinin yüzü korkudan sapsarı kesilmişti. Kimse konuşamıyor, tek bir ses dahi çıkarmıyordu. Jesse çantaya doğru yavaşça ilerledi, kalbi boğazında, midesi düğüm düğüm haldeydi. Bir anda etrafındaki her şey sessizleşti. Jesse, Alexis'in kanını donduran çığlıklarını bile duymuyordu. Tek duyduğu, kendi kalbinin gümbür gümbür atan uğultusuydu. Çantaya doğru yürümeye çalıştı ama bir an beceremedi, olduğu yere mıhlanıp kalmıştı. Nihayet yavaşça tabancasını çıkardı ve çantaya doğrulttu.

Önce tek bir adım attı.

Sonra bir adım daha.

Sonra bir tane daha, ta ki kendini çantanın yanıbaşında bulana kadar.

Maggie Shilling'in cansız gözleri ona bakıyordu.

Dizlerinin bağı çözüldü. Yere yığıldığını, pantolonunun ıslandığını hissetmedi. Nefes almakta zorlanıyordu.

Daha dün teselli ettiği kadın gitmiş, yerinde hayalet gibi bembeyaz bir beden kalmıştı. Dudakları hasta gibi mosmordu. O canlı gözleri donuk ve boş bakıyordu. Çöp gibi çantaya tıkılmıştı. Jesse boşluktaymış gibi hissetti. Elleri titreyerek çantayı biraz daha açtı, Maggie'nin sırılsıklam montuna iliştirilmiş buruşuk bir kağıt gördü.

"Sıradaki kim olacak?"

Jesse boğazındaki düğümü yutmak için kendini zorladi. Çiseleyen yağmur iyiden iyiye sağanağa dönmüştü. Kabullenemediği gerçekle yüzleşmekte zorlanıyordu.

Yanlış adamı tutuklamışlardı.

Ve bunun bedelini hayatıyla ödeyen Maggie'ydi.

Dehşete kapılmış onlarca festival görevlisi ona bakıyordu.

"Geri durun," dedi Jesse kısık bir sesle.

Kendini toparlamaya çalıştı, dişlerini sıkarak telefonunu eline aldı.

"Merkez, ben memur Shaw." Boğazındaki safrayı zor yuttu. "Hasat Meydanı'nda yardıma ihtiyacım var. Bir cinayet var."

Birkaç dakika içinde Dedektif Raines ve Chambers olay mahallindeydi. Alanın boşaltılması ve meydanın kapatılması için emirler yağdırmaya başladılar. Chambers korkudan taş kesilmiş karısına koştu, onu kucaklayıp telkin etti. Alexis polis aracına binmeden birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Dudakları kısacık bir öpücükle buluştu.

Ama Jesse, Maggie'nin yanında kaldı. Üniforması yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Onu oradan kaldıracak gücü kendinde bulamıyordu ve öfkeden boğulmak üzereydi.

Her şeyi yanlış yapmışlardı, her şeyi. Harvey, Rosie'yi öldürmekten tutuklamış, dava çözülmüş ve dosya kapanmıştı. Katil bulunduysa, şimdi neden yeni bir kurban vardı? Neden Jesse'nin sevdiği, bu kadar değer verdiği biri daha ölmüştü? Prescott bütün kasabanın önüne çıkıp artık güvende olduklarını söylemişti. Dedektiflerinin katili yakaladığını ilan etmişti. Ve bu kör güvenin bedelini canıyla ödeyen Maggie'ydi. Jesse'nin elleri ıslak çimlerin üzerinde yumruk oldu. Dişleri birbirine kenetlendi, öfkesi kabardıkça kabardı.

"Shaw." İlk Raines yaklaştı.

"Katili yakalamıştınız hani?" diye hırladı Jesse, bir anda ayağa fırladı. "Siz ikiniz..." Parmağıyla geride duran Chambers'ı işaret etti. "Bu insanlara güvende olduklarını söylediniz!"

Jesse, amirine bağırıyor olmasını ya da etraflarındaki herkesin onu duyuyor olmasını umursamıyordu. Öfkeliydi, dahası tamamen yıkılmıştı. Tarçın Kasabası'nın bir sakini daha, onların ihmali ve saçma üstünlük kompleksleri yüzünden artık hayatta değildi.

Raines derin bir nefes aldı, yüz ifadesini dikkatle kontrol altında tutmaya çalışarak sakin sakin konuştu: "Shaw, bir dur. Biraz sakinleş."

Jesse acı acı kahkaha attı.

"Sakinleşmek mi?" Sesi daha da yükseldi. "Sakinleşmek mi?"

Parmağını Maggie'nin bedenine doğrultup, "Maggie Shilling sen kimseyi dinlemeyecek kadar kibirli olduğun için öldü!" diye bağırdı.

Chambers ellerini beline koydu.

"Dur bakalım bir dakika. Bunu bilemezdik—"

"Yanlış adamı yakaladığınızı mı bilemezdiniz?" Jesse araya girdi, sesi alçak ama öldürücü bir tondaydı. "Bunu en başından beri size söyledim!"

"Bu Briggs'in yapmadığı anlamına gelmez," dedi Raines, sakin ve ölçülü bir sesle. "Cesedi daha önce taşımış olabilir—"

"Tartışmayı kesin! Elaine olayı duyup olay mahalline gelmeden burayı toparlamalıyız," diye fısıldadı Chambers ikisine de. "İnsanlar paniklemeye başladı."

Jesse, Raines'in yanına geçti, çenesini o kadar sıkmıştı ki kasları zonkluyordu. Etraftakilerin duymaması için kulağına eğildi.

"Bunu kafanda nasıl meşrulaştırırsan meşrulaştır. Ben bu işi bitireceğim. Hem de hemen."

Raines'in burun delikleri öfkeyle açıldı. Jesse arkasını dönüp hızla uzaklaşırken, "Shaw, geri gel!" diye bağırdı.

Jesse durmadı.

"Bu bir emir, çaylak!" diye bağırdı Chambers ardından.

Jesse arabasına doğru yürüdü, kulaklarında kalp atışlarının uğultusundan başka bir şey yoktu.

Birkaç dakika sonra Jesse, Tarçın Kasabası Karakolu'ndaydı. Angie kendisine bir şey söylemeye çalışıyordu ama Jesse dinlemeden doğruca soyunma odasına yöneldi. İç çamaşırına varana kadar üzerindeki her şey sırılsıklam olmuştu. Islak giysilerini

çıkarıp dolabında duran yedek kıyafetlerini giydi. Kimseyle konuşmak istemiyordu. Zaten kafasının içi çözmesi gereken sorularla doluydu.

Islak pantolonunun cebinde duruyordu liste hâlâ. Yağmur yüzünden mürekkep akmıştı ama Jesse zaten listedeki isimlerin hepsini ezbere biliyordu. Bir kalem bulup Harvey Briggs'in adını çizdi. Artık kimse kalmamıştı.

Gözden kaçırdığı bir şeyler vardı ama ne? Sevdiklerinin teker teker yok edilmesine seyirci kalmaktan bıkmıştı. En baştan başlayacaktı. Kurbanlar hakkında ne biliyordu? Biri onları bir sebeple kurban olarak seçmişti. Kim Maggie'ye ya da Rosie'ye kin besleyebilirdi? Festival ekibinden biri mi? İkisini öldürerek ne kazanacaktı ki? Rosie'nin Lokantası onun gurur kaynağıydı. Maggie, Sonbahar Festivali'ni organize etmeyi severdi ve her şeyi sıkı bir disiplinle yürütürdü. İkisinin de cinayete teşvik edecek büyüklükte parası yoktu. Masanın başına oturduğunda Angie endişeli bir ifadeyle onu bekliyordu.

"Şef çok sinirli," dedi. "Seni hemen odasında görmek istiyor."

"Sağ ol, Ang," dedi Jesse. Angie dostça koluna hafifçe dokundu. O anda Jesse'nin aklına bir fikir geldi. Angie uzaklaşmadan önce seslendi:

"Rosie'nin cinayetiyle ilgili gelen tüm ihbarları toplayabilir misin?"

"Hepsini mi?" Angie'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. İhbar hattı Rosie'nin ölümü açıklandığından beri hiç susmamıştı. Jesse, Angie'nin gerçek ipuçlarını kasaba dedikodularından ayıklamak için nelere katlanmak zorunda kaldığını hayal bile edemedi.

"En güvenilir olanlarını," diye açıkladı Jesse. "Üzerinde durmamız gerektiğini düşündüklerini."

"Elbette," dedi Angie. "Bana bir saat ver olur mu?"

"Tabii ki, ne zaman hazır olursa," diye karşılık verdi Jesse. Onun için büyük bir iyilik yapıyordu, üstelik Jesse'nin dosyadan el çektirildiğini bildiği halde.

Jesse yakında kovulmayı bekliyordu. Amirinin emrine karşı gelmişti ve olay yerinde açıkça herkese kafa tutmuştu. Bu işin sonu pek iyi görünmüyordu.

Tarçın Kasabası sakinleri yetkin ve titiz bir polis teşkilatını hak ediyordu ve eğer Şef Prescott onun bakış açısını anlayamıyorsa, yollarını ayırmaları zaten en iyisiydi. Jesse yaptıklarını savunmaya hazırdı. Hatta bunun için işini kaybetmeye bile hazırdı. Ama önce elindeki bilgileri netleştirmesi gerekiyordu. Chambers ve Raines'in cinayeti çözme konusunda kendisinden daha fazla bir şey bildikleri yoktu. Belki deneyimleri vardı, ama Jesse'nin oralı olma avantajı vardı. Bu yüzden dosyaya en baştan başlamak en iyisiydi.

Masasına oturdu ve karakolun dahili kayıt sistemini açtı. Bu sistem, karakoldan yolu geçmiş her kasaba sakininin sabıka geçmişini ve mevcut dosyalarını barındırıyordu. Jesse, Harvey Briggs'in adını yazdı ve tutuklama raporunu okudu. Briggs, cinayet şüphesiyle getirilmişti ama dosya bomboştu. Olay sonrası raporunda Raines, "Briggs suçunu itiraf etti," diye not düşmüştü. Ancak Maggie Shilling hakkında tek bir satır bile yoktu.

Jesse, Briggs'in yıllar öncesinden kalma eski kayıtlarını da açmaya başladı. Harvey Briggs, altmış bir yaşındaydı ve oldukça ilginç bir hayat sürmüştü. Çocukluk yıllarını Atlanta'da bir koruyucu aileden diğerine geçerek geçirmişti. Gençliğinde hırsızlık, hatta soygun suçuyla dolu bir sabıka listesi vardı. Suç hayatı ergenlikte sona ermemişti. Yirmi yıl kadar önce Jesse, Harvey'nin iki ayrı ağır suçtan tutuklandığını gördü: Biri hırsızlık, diğeri dolandırıcılık.

Fakat ondan sonra hayatını düzene sokmuş gibiydi. Sabıka kaydı iki binli yılların başında son buluyordu –Harvey, Tarçın Kasabası'na taşındıktan sonra. Jesse, Harvey'nin dükkânının 1999'da açıldığını öğrendi. Görünüşe göre Harvey, sağlam bir iş bulmuş ve hayatını iyi yönde değiştirmişti.

Ama şimdi, zaten iki sabıkası olan eski bir suçlu olarak, iki kişiyi öldürmekten hüküm giymek, bir daha günyüzü görme-

yeceği anlamına geliyordu. Cezaevinin ne kadar acımasız bir yer olduğunu bizzat bilen biri, özgürlüğünü niye riske atsındı ki, hem de sözde sevgilisini öldürerek?

Hiç mantıklı değildi. Tabii, gözden kaçırdığı bir şey yoksa... Briggs'in mali kayıtlarına bakması gerektiğini fark etti. Harvey'nin suç geçmişini bulmak, Jesse'nin iki dakikasını bile almamıştı. Ya başkası da bunu biliyorsa? Tarçın Kasabası'nda dedikodu, gerçeklerden çok daha hızlı yayılırdı nihayetinde. Belki de Briggs birini koruyordu. Jesse bu fikri aklının bir köşesine yazıp masasından kalktı.

Şefin ofisine doğru yürürken ayakları sanki beton gibiydi. Babasının, polis teşkilatına girdiğinde duyduğu gururu hatırladı. *Şimdi de benimle gurur duyar mıydı acaba,* diye düşündü.

Şef Prescott, dağınık masasının ardında, oturan öfkeli bir boğaya benziyordu. Masanın üzerindeki dosyalardan kâğıtlar dışarı taşmış, klasörler üst üste yığılmıştı. Jesse sertçe nefes alsa, o kâğıt kulelerinden birinin devrileceğine emindi.

"Gece yarısı Nia Bennett'ı nezaretten çıkardığınla ilgili bir şeyler duydum, nedir bu?" diye sordu Prescott.

Jesse onun karşısındaki sandalyeye oturdu. Belli ki şef henüz olay yerindeki eylemlerinden haberdar değildi.

Sıktığının farkında bile olmadığı dişlerininin arasından konuştu: "Raines ne yapacağına karar verene kadar onu hücrede tutamazdım."

"Harvey'nin tutuklandığı sırada, yaşadığı yere izinsiz girmekten yakalandı," dedi Prescott, sanki Jesse olayın ayrıntılarını bilmiyormuş gibi. "Bana ya da—"

Tam o sırada kapı aniden açıldı. "Sana doğrudan emir vermiştim, çaylak!" diye bağırarak içeri daldı Raines. Sert adımlarla şefin yanına gitti. Adamın şaşkınlık dolu gözleri ikisi arasında gidip geldi.

"Bir kişinin daha ölümüne neden oldunuz," diye karşılık verdi Jesse öfkesini bastıramayarak. "Baştan beri Chambers'a

Briggs'in aradığımız adam olmadığını söyledim! Hem de kaç kere!"

Prescott kısık gözlerinin arasından Jesse'ye ters ters baktı. "İznimiz olmadan Bennett'ı nezaretten çıkarmaya hakkın yoktu."

"Ve olay yerini huysuz bir çocuk gibi terk etmeye de hakkın yoktu!" diye atıldı Raines.

Böyle bir yere varacakları yoktu belli ki. Jesse azar işitecek yaşta değildi. Yaptıklarının sonuçlarını biliyordu ama bu, özür dileyeceği anlamına gelmiyordu. Jesse, Briggs'in masumiyetine duyduğu inanç kadar güçlü hiçbir şey hissetmemişti, hele de Maggie'nin soğuk bedenini gördükten sonra. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve duygularını biraz olsun bastırmayı umarak, sakin bir ses tonuyla konuştu:

"Şef, Nia'nın sırf bir tesadüf yüzünden bütün gece nezarette kalmasına gerek olmadığını düşündüm."

"Tesadüf mü?" Raines küçümseyerek güldü.

"Tesadüften daha fazlasıydı," diye ekledi Şef Prescott. "Soruşturmayı engellerken yakalandı."

"Gerçekten Nia Bennett'ın Rosie'nin ölümüyle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Jesse şaşkınlıkla.

Prescott gözlerini masasına indirdi.

"Bana göre biraz fazla tesadüf var bu işin içinde. O kasabaya adımını atar atmaz iki kişi ölü bulunuyor," dedi Raines.

Jesse'nin damarlarında öfke bir kıvılcım gibi dolaştı. Masaları devirme isteğini bastırmak için yumruklarını sıktı.

"Nia, Rosie'yi öldürmedi. Maggie Shilling'i de öldürmedi! Yanlış insanların peşinde koşarak zamanınızı harcadığınızı görmüyor musunuz?"

"Belki de sandığın kadar masum değildir," dedi Raines alaycı bir sırıtışla.

"Ne demek istiyorsun?"

"Dün gece Briggs'in evinde onu bulduktan sonra sevgilini araştırdık," dedi Raines. "Atlanta'daki yasak aşkından sana hiç bahsetmedi mi?" Öne eğildi ve şefin masasının üzerindeki dosyayı Jesse'ye fırlattı. Dosya açıldı ve Nia'nın önceki gece çekilen sabıka fotoğrafı göründü.

"Bryant bilmem ne... meğer adam evliymiş."

Jesse'nin nabzı kulaklarında atıyordu.

"Bunun davayla ne ilgisi var?" Kendini her an patlayacak bir bomba gibi hissediyordu.

"Benim tek söylemeye çalıştığım şu: Onu belki de sandığın kadar iyi tanımıyorsundur Shaw."

18. Bölüm:

Nia

Morgan, Tarçın Kasabası ile Asheville'in tam ortasında, salaş bir bar olan Kızıl Ağaç Barı'na varana kadar kamyoneti tam gaz sürdü. Burası, birileri kulak misafiri olur mu diye dert etmeden rahat rahat konuşabilecekleri salaş bir mekândı.

Yol boyunca Nia da Morgan da hiç konuşmadı. Bardaki iki boş tabureye oturdular. Yamuk bacaklı, yırtık pırtık olmuş deri koltuklar buranın nice dolu gece gördüğünün belgesiydi. Hava kızartma, içki ve ucuz kolonya kokusundan geçilmiyordu. Kapı açılıp kapandıkça dışarıdaki tiryakilerin dumanı içeri doluyordu. Cam raflarda sergilenen birkaç bulanık şişe kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı.

Elmas küpeleri parlayan ince yapılı bir kız yanlarına geldi. Gözlerine çektiği dumanlı far, kuyruklu eyeliner ve dolgun kirpikleriyle gizemli bir havası vardı.

Üzerinde "Kızıl Ağaç Barı" yazılı tişört vardı; bel hizasından makasla kesilmişti, göbeğinde bir piercing parlıyordu. İsimliği tişörtün yırtık kısmına takılmıştı, pembe iç çamaşırı belli oluyordu. Adı Amber'dı.

"Ne alırsınız hanımlar?" diye sordu Amber, önlerine iki peçete bırakırken. Tırnakları taşlarla süslenmişti, bileklerindeki bilezikler şıngır şıngır ses çıkarıyordu.

"Perşembe gecesi Kadınlar Gecesi, tam zamanında geldiniz." Onlara yapış yapış bir menü uzattı. Nia menüyü masaya bırakıp elini kotuna sildi.

"İki kokteyl," dedi Morgan, menüye bile bakmadan.

"Ne istediğini bilen bir kadın," dedi Amber göz kırparak. "Hemen getiriyorum."

"Sen ne zamandir kokteyl içiyorsun?" diye sordu Nia şaşkınlıkla. Üzerindeki ıslak ceketi çıkarıp yanındaki sandalyeye astı. Kendisi daha basit şey, bir kadeh şarap almayı düşünüyordu.

Nia etrafina baktı. Kızıl Ağaç Barı'na gelmeyeli nerdeyse on yıl olmuştu. Lisede bir iki kez Sienna'yla gizlice sızmışlardı, ama o günden beri hiç uğramamıştı. Yanlarında iki adam baş başa konuşuyordu. Bazıları ekrandaki maçı izliyordu. Daha ileride, sarhoş bir adam yanındaki kadının ilgisini çekeceğini sanıyordu ama kadın her yaklaştığında yüzünü ekşitiyordu. Köşede bir grup üniversiteli kız içkisini yudumluyor, birbirlerini gaza getiriyorlardı. Hiçbiri Nia ile Morgan'a dönüp bakmıyordu. Nia bundan memnundu.

"Hayır ama bütün mafya filmlerinde böyle yapmıyorlar mı?" dedi Morgan.

Nia içini çekti, başını bara dayamayı düşündü ama yapışıp kalmaktan korktu. Çantasından el dezenfektanını çıkarıp oturdukları yere sıktı.

"Biz artık kabadayıyız Nia. Öyle yaşamalıyız!" Morgan yumruklarını havaya kaldırdı.

"Bir gecelik nezaret, ömür boyu hapisle aynı şey değil," diye karşılık verdi Nia, onun kollarını aşağı indirerek.

Morgan parmağını sallayarak söylendi: "Yine de... annemin beni uyardığı kötü yola düşüren arkadaş sensin işte."

Amber kokteylleri önlerine koydu. Giderken bir an tereddüt etti. Nia bardağına kuşkuyla bakarken, Morgan içkisinden büyük bir yudum aldı.

"Hmm," dedi Morgan, kadehin üçte birini içtikten sonra. "Fena değil."

"Gelelim asıl meseleye." Nia cebindeki telefonu işaret etti. "Harvey'nin telefonunu buldum, Rosie'nin ona bıraktığı son mesajı kaydettim."

"Onun telefonunu mu aldın?"

"Mecburdum! Ya kaybolursa veya ortadan kaldırılırsa?"

"Zaten kayıp sayılır! Çünkü sende! Ya izliyorlar ya da takip ediyorlarsa?"

"Burası Tarçın Kasabası, FBI değil," dedi Nia bezgin bir sesle. Morgan'ı eliyle savuşturdu, sonra cep telefonundan Rosie'nin son mesajının kaydını açtı. Dinleyince Nia'nın kalbi yeniden sıkıştı. Mesaj bittiğinde Morgan pipeti parmağında çevirerek düşündü.

"Sesi korkmuş gibi geliyor. Hem de ciddi anlamda korkmuş."

"Bana da öyle geldi!" dedi Nia. "Ama neden o an Harvey'yi arayıp söyledi? Biz kapıdan çıkarken?"

"Bir şeyden pişman olmuş gibiydi sesi, belki senin gibi o da Harvey'nin kulübesini kurcalıyordu."

Nia dirseklerini bara dayayıp öne eğildi. Başını salladı. "Rosie bir şey keşfetmek üzereydi... hem de büyük bir şey."

Morgan içkisini bitirdi. "Onu öldürecek kadar büyük bir şey."

Nia içkisinden bir yudum aldı, hem kelimelerin hem de alkolün ağırlığı içine çöktü.

"Peki ya uzaylıların sırlarını bulduysa?" dedi Morgan, art arda iki kokteyl içtikten sonra aklına geleni söylemeye başlamıştı.

"Morgan, Tanrı aşkına," dedi Nia. "Önce kaçak köpek dövüşü dedin—"

"Böyle bir ihtimal hâlâ var!" diye araya girdi Morgan.

"Şimdi de uzaylı sırları," diye bitirdi Nia.

"Belki de CIA işin içinde, bilemeyiz. En iyisi Jesse'yi ara, nasıl olsa konuşuyorsunuz artık," dedi Morgan. İkisi Nia'nın telefonu için boğuşmaya başladılar.

O sırada Amber yanlarına geldi, saçma tartışmalarını bölerek iki bardak su bıraktı. Bara eğildi, gözleri ağır ağır Nia'nın üzerinde dolaştı.

"Böldüğüm için kusura bakmayın ama sizi duydum."

"Hangi kısmı?" diye sordu Morgan gözlerini kısarak.

"Sana Nia dediğini işittim. Kulağa delice gelecek ama... sen Tarçın'dan mısın?"

Böyle sorduğuna göre Amber yabancıydı. Nia genç kadını inceliyordu.

"Kim soruyor?" dedi Morgan sert polis edası takınarak. .

"Ben Amber Delacroix. Sienna'yla arkadaştık. Yani, şey olana kadar, biliyorsun işte." Elindeki ıslak bezle barı siliyordu bir yandan. Bez çamaşır makinesine değil, çöpe atılsa yeriydi. "Görsel hafızam iyidir," diye ekledi, "seni onun Instagram fotoğraflarında görmüştüm."

"Tanıştığımıza memnun oldum...Yani sanırım ilk defa tanışıyoruz," dedi Nia. Kaba olmamak için elinden geleni yapıyordu. Ama Amber, Sienna'yı tanıdığını söyleyen ilk kişi değildi. Sienna öldüğünden beri, birçok kişi onun en yakın arkadaşıymış gibi ortaya çıkmıştı.

Amber başını yana eğdi. "Beni hiç anmamasına şaşırdım. O zamanlar hep birlikte takılırdık."

"Sienna... takılırdı? ...Seninle?" diye sordu Morgan. Amber onu tepeden tırnağa bir güzel süzdü. Morgan hemen ekledi: "Şey, yanlış anlama."

"Önce sadece o ve Darius geliyordu buraya. Ama sonra Darius buraya başka kızlar getirmeye başladı. Ben de kıza, ondan adam olmayacağını söylemek zorunda kaldım."

Nia hiç göğsüne yumruk yememişti ama bu sözlerin hissettirdiği acı herhalde öyle olurdu; nefesi kesilmiş gibi, dayanılmaz. Beyninde cümleler oluşuyor ama ağzından çıkmıyordu. Sienna... ve Darius mu?

Neyse ki Morgan araya girdi, "Bir dakika. Sienna, Darius Lyons'la birlikte burada mıydı? Birlikte miydiler?"

Morgan'ın gözleri Nia'ya kilitlendi. Bu gerçek olabilir miydi? Sienna'nın Darius'la çıkması mümkün değildi. Adamdan nefret ederdi, özellikle de Tarçın Kralı seçildiğini öğrendiğinde... O günden sonra haftalarca söylenip durmuştu, Sonbahar Festivali'nin geleceği günü dört gözle değil, nefretle beklemişti. Hiçbir şey mantıklı değildi artık. Zaten Nia Tarçın Kasabası'na döndüğünden beri her şey çok saçmaydı.

"Evet, sevgiliydiler. Hem de baya âşıklardı birbirlerine," dedi Amber. "Ama Darius onu aldatıyordu. Bazen resmen suratına vurur gibi yapıyordu. Kızın kiminle olduğunu öğrenmesi an meselesiydi. Ben de onu terk etmesi gerektiğini söyledim."

"Sienna, Darius'tan nefret ederdi," dedi Nia, nihayet nefesini toparlayarak. Aklı, Sienna'yla Darius'un Tarçın Kralı ve Kraliçesi seçildiği günün bir gün öncesine gitti. Sienna çılgına dönmüştü o özel anını onunla paylaşmak zorunda kaldığı için. Nia, onu törende rol yapmaya ikna etmişti. Sienna elinden geleni yapmıştı, ama rahatsızlığını gizlemiyordu. Hepsi yalan mıydı yani? Bunu Nia'dan nasıl saklamıştı?

Amber omuz silkti. "Belki size öyle söylüyordu ama o çocuğa âşıktı. Bildiğim kadarıyla, başta sadece ikisi vardi, sonra sadece benle Si-Si kaldı."

Morgan kahkahayı bastı. "Kusura bakma ama Sienna'nın senin Si-Si demene izin verdiğini hayal bile edemiyorum."

"Bana bunların hiçbirini anlatmamıştı," dedi Nia. "Onu en son ne zaman gördün?"

"Öldüğü günden bir gün önce bana geldi. Saçını yaptım, bir ödül mü ne alacaktı. O sırada, sevgilisinin ne haltlar çevirdiğini söyledim. Bana, o gece onu terk edeceğini söyledi." Amber arka cebinden telefonunu çıkardı.

Amber telefonunda fotoğrafları kaydırdı. Sonra ekranı Nia'ya çevirdi; fotoğrafta Sienna vardı, gözleri ışıl ışıl, gülüşü güneşi gölgede bırakacak kadar parlaktı. Amber'la yan yana, yüzlerini birbirine dayamış, dudaklarını büzüp kameraya öpücük atıyorlardı. Nia, Amber'ın ne söylediğini dinlemek istese de ilgilendiği tek şey, Sienna'nın ona yalan söylemiş olduğuydu. Hem de çok uzun zamandır.

Nia'nın bütün vücudu karıncalandı, iliklerine kadar işleyen bir öfke kapladı içini. Bütün haftayı özgürlüğünü riske atarak Rosie'nin başına ne geldiğini bulmaya harcamıştı. Hakikatin peşinde koşarken, en yakın arkadaşının, bütün sırlarını anlattığı kişinin, ona yalan söylediğini öğrenmeyi hiç beklememişti.

Başka ne yalanlar söylemişti? Gerçekten en iyi arkadaş olmuşlar mıydı? En yakın arkadaşının, nefret ettiğini söylediği adama âşık olduğunu Amber gibi biri sayesinde mi öğrenecekti? Keşke Sienna'yı arayıp yüzüne bağırabilseydi. İşin en acı yanı da buydu: Asla öğrenemeyecekti. Sienna'nın kendi tarafını anlatmasını asla duyamayacaktı.

O sırada masadaki telefon titredi, arayan Jesse'ydi. Nia hemen açtı, gerçekliğe tutunmak için bir şeye ihtiyacı vardı.

"Mor söyledi, Kızıl Ağaç Barı'ndasınız, değil mi?" dedi Jesse, gergin bir sesle.

"Evet," dedi Nia. Jesse'nin sesi öfke doluydu. Acaba Harvey'nin telefonunu çoktan öğrenmişler miydi? Tarçın Kasabası polisinin aslında FBI olduğunu düşünmeye başladı.

"Dışarı gel," dedi Jesse ve telefonu kapattı.

Nia montunu kaptı, Morgan ile Amber'a dışarı çıkacağını söyledi. İkisi sohbet etmeye devam etti; kısa sürede konu,

Morgan'ın Amber'ın kuaför arkadaşından randevu almasına kaymıştı.

Nia kapüşonunu başına geçirdi, Jesse'nin restoran önünde bekleyen siyah arabasının yolcu koltuğuna koştu. Arabaya biner binmez Jesse klimayı açtı, arabanın içi sıcacık oldu.

"Merhaba," dedi Nia, konsola doğru eğilip ona sarılmak isterken. Ama Jesse hiç yanaşmadı. Gözlerini karşıya dikmişti. Çenesindeki kaslar gergindi. Daha önce hiç görmediği bir öfke vardı üzerinde.

"Bana neden söylemedin?" dedi Jesse.

Nia koltuğuna yaslandı, kafasında hızlıca düşündü. Jesse'ye söylemediği o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağını bilmiyordu. Rosie'nin sesli mesajından bahsetmek istiyordu ama Jesse'nin onu yine olaylara bulaştığı için azarlayacağını biliyordu –üstelik onu daha yeni nezaretten çıkarmışken. Aralarındaki o taze güven kıvılcımını bozmamalıydı. Şimdilik susmak zorundaydı.

"Neyi söylemedim?" dedi korka korka. Cebinde Briggs'in telefonu vardı; avucuyla sımsıkı bastırdı, kırmızı ışığın yanıp söndüğünü Jesse'nin fark etmemesini umdu.

"Bryant'ı. Lütfen, şu an aptal numarası yapma bana," dedi Jesse.

Nia'nın Jesse'den sakladıkları arasında Bryant aklına bile gelmemişti. Zamanı geldiğinde, eve neden döndüğünü onunla konuşacaktı. Zor bir konuşma olacaktı, kendi istediği zamanda yapmayı planladığı bir konuşma... Ama küçük kasaba dedikodusu yine iş başındaydı.

"Bunu nereden öğrendi?" diye düşündü Nia. Morgan mı söylemişti? Annesi mi? Onlar gerçekten gidip Jesse'ye Bryant'ı anlatmış olabilir miydi? Henüz Sienna'nın çift hayat sürdüğünü öğrenmenin şokunu atlatamamışken, ihanet ihtimali daha da canını yakıyordu.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Nia.

Jesse alaycı bir kahkaha attı. "Beni ilgilendirmez mi? Beni bırakıp gittiğin adamın kim olduğunu bilmeye hakkım yok mu? Hem de evli bir adam, Nia?"

"Ben öyle—" diye başladı Nia. "Peki sen bunu nereden—"

"Tüm karakol biliyor!"

İçkilerin etkisi Nia'ya birden vurdu. "Umurumda değil ki—"

"Ne umurunda değil tam olarak? Benim hislerim mi?" diye kesti Jesse sözünü, acı bir kahkahayla. "Tabii ki değil. Beni bırakıp daha iyisini bulmaya gittin. Daha iyi bir hayat, benden daha iyi bir sevgili. Ve sonunda düştüğün hale bak... Evli birinin sevgilisi oldun."

Nia'nın dünyası baş döndürücü bir hızla dönüyordu. Polise saldırmaktan yine nezarete düşmeye niyeti yoktu. Derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı. Yavaşça nefes vererek kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Onun evli olduğunu bilmiyordum," dedi Nia. "Onunla iş yerinde tanıştım. Bekâr sandım. Gerçeği öğrenir öğrenmez de terk ettim."

Jesse ona döndü, gözlerinde hâlâ kuşkulu bir ifade vardı.

"Gerçeği öğrendiğim an bitirdim."

Jesse tamamen ona döndü, yüzünü inceledi. Sessizlik çöktü; sadece motorun uğultusu ve klimadan gelen sıcak hava sesi duyuluyordu. Arada silecekler camdaki yağmuru sıyırıyordu.

Bir süre sonra Jesse'nin duruşu biraz gevşedi.

"Utanıyordum Jesse," dedi Nia. "Sana anlatmadım çünkü bunun doğru olmasını istemedim. Hele de bana şu an baktığın gibi bakmanı hiç istemedim."

"Şu an nasıl bakıyorum sana?" diye sordu Jesse.

Bana nefretle bakıyorsun, demek istedi Nia. Ama tuttu kendini. "Ben Tarçın Kasabası'na yargılanmak için dönmedim, anlıyor musun?"

Jesse sessiz, ölçülü bir sesle sordu: "Peki o zaman neden döndün Nia?"

19. Bölüm:

Jesse

Nia cevap vermedi.

Yine aynı kabusun içindeydi. Jesse kalbini ortaya koymuştu ama karşılığında elleri bomboştu. İçinde dipsiz, karanlık bir boşluğa düşüyormuş gibi hissediyordu. Artık Nia'nın duygularını yönetmesine izin veremezdi. Altı yıl önce kendi isteğiyle Jesse'nin hayatından çıkıp giden oydu. Arkasında bıraktığı yıkıntılarla Jesse tek başına uğraşmak zorunda kalmıştı.

O gittiği yerde yeni bir başlangıç yapmış, zengin bir sevgili –belki de koca, Jesse ayrıntılardan hâlâ emin değildi– bulmuştu. Jesse ise terk edilmenin, ihanete uğramanın acısını bastırmak için ölümle burun buruna olduğu bir mesleğe adamıştı kendini.

Nia onun kalbini darmadağın etmişti. Ve Jesse hâlâ ona tutulmuş, yine aynı şeyi yapmasını bekliyordu. *Ona bir daha fırsat verme,* diye düşündü. Nia'yı bütün kalbiyle sevse de onun hakkında değiştiremeyeceği şeyler vardı. Ne kadar uğraşsa da Nia'yı kendisini seçmeye zorlayamazdı.

Jesse, Nia'nın güvenle Kızıl Ağaç Barı'na geri girdiğini görene kadar gözlerini ondan ayırmadı. Sonra arabasını çalıştırıp uzaklaştı. Sanki kalbini o kaldırımda bırakmıştı.

Gerçek şu ki Jesse de Nia'nın bıraktığı kişi değildi artık. O da değişmişti; özellikle aşkın acısını tatsız bir şekilde yaşamış biri olarak.

Aslında buraya gelirken Nia'yı Maggie Shilling konusunda uyarmayı planlamıştı ama Raines'in eski sevgilisiyle ilgili bombası aklını tamamen dağıtmıştı. Bunu Nia'nın ağzından duyması lazımdı. Şimdiyse keşke hiç duymasaydım diyordu. O konuşma ne vaktine, ne Kızıl Ağaç Barı'na gelişine, ne de ilgisine değmişti. Üstelik kafasında çözmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Jesse arabasını Tarçın Kasabası'na doğru sürerken son birkaç günkü olayları kafasında tarttı. Aklını toparlamasına yardım edebilecek tek bir kişi vardı.

İki saat sonra Grace Whitfield, Izgara Evi'ne adımını attı. Sorgusuz sualsiz, hiç tereddüt etmeden, Jesse'nin şehrin diğer ucundaki lokantada buluşma teklifini kabul etmişti. Kahvaltıdan sonra servis edilen yemekler tartışmalıydı ama kahvesi sağlamdı. En önemlisi, perşembe geceleri genelde pek müşteri olmazdı.

Tepede bir sanayi lambası titreşiyordu, ama tezgâhın ucunda toplanmış üç adam ona aldırış etmiyordu. Jesse köşedeki yıpranmış deri koltuğa oturdu. Grace karşısına yerleşti. Hâlâ üzerinde iş kıyafeti vardı; üzeri küçük beyaz papatyalarla işlenmiş leylak rengi hemşire önlüğü. Yorgun bir tebessümle baktı Jesse'ye.

"Bu profesyonel bir çağrı mı, yoksa arkadaşça mı?" dedi, menüye hızlıca göz atarken.

Jesse koltuğuna yaslanıp derin bir nefes aldı. "Biraz ondan, biraz bundan," dedi dürüstçe.

Ona hem arkadaş olarak ihtiyacı vardı hem de dosyayla alakalı yardım istemek için. Önünde duran sıcak çay fincanını sanki hayatta tutunabileceği tek şeymiş gibi kavradı.

Grace'in bu cevaptan hayal kırıklığına uğradığı belliydi. "Nolur bu buluşmanın dosyayla ilgili olduğunu söyle, eski sevgilinle alakalı kafanda kurup durduğun şeylerle değil" dedi.

Jesse ona ters ters baktı. "Ben öyle kafamda kurup durmam," dedi.

"Öyle mi? O zaman bana neden varlığından bihaber olduğun bir savaşın kaybeden tarafı gibi göründüğünü açıklar mısın rica etsem?"

Jesse'nin hissettiği şey tam da buydu, kendini gafil avlanmış gibi hissediyordu. Nia hayatına geri döndüğünden beri, Jesse'nin o yokken özenle kurduğu her şey altüst olmuştu. Bir yandan daha o sabah Jesse'yi sevmekten asla vazgeçmediğini söylemiş, diğer yandan bunca sene sonra Tarçın Kasabası'na neden döndüğüne dair doğru düzgün bir cevap vermeyi reddetmişti.

"Tam olarak öyle değil" dedi Jesse. "Yani aslında..." Ne olduğunu açıklayamadı.

Aslında Nia'yla arasında yaşananları Grace'e anlatmak istiyordu, ama bir yandan da birbirlerine karşı hassas bir noktaları olduğunu biliyordu. Durum bu olunca böyle bir muhabbet fazla uygunsuz kaçardı. Arkadaşlıklarını bozmak istemiyordu; hele ki hâlâ Nia'yla yaşadıklarının yaraları bu kadar tazeyken.

Grace her zaman ona iyi bir arkadaş olmuştu. Jesse, ordudan onurlu bir şekilde terhis edildiğinde hayatında köklü bir değişiklik yaşamıştı: Anne babasına bakmak için istikrarlı bir işe ihtiyacı vardı. Sürekli tetikte olmanın ardından sessiz ve güvenli bir şeye ihtiyacı vardı. Tecrübesini göz önünde bulundurarak Grace ona Tarçın Kasabası Emniyeti'ni önermişti. O günden beri de orada çalışıyordu. Ortada herhangi bir işaret veya kanıt olmamasına rağmen, işe alınmasında Grace'in parmağı olduğundan şüpheleniyordu. Öyle ya da böyle, onun yardımı için minnettardı.

Arkadaşlıkları zamanla daha derin, daha samimi bir bağa dönüşse de romantik bir ilişkiye asla evrilmedi; birkaç buluşmadan sonra bile. Yine de aralarında hissedilebilir derecede bir çekim hep vardı. Grace'in cana yakın kişiliğini ve yardımseverliğini çekici bulsa da ilişkilerini daha ileriye götürmemişti. Nia'yla yaşadığı tartışmanın ayrıntılarını anlatmak o sınırları hiçe saymak olurdu. Jesse'nin Grace'e duyduğu derin saygı, böyle bir şeye

asla izin vermezdi. Jesse arkadaş olmalarından ve öyle kalmalarından gayet memnundu.

"Ortada zaten birşey yok ki gafil avlanayım," diye tekrarladı Jesse. Ağzından çıkanlara kendisi dahi inanmıyordu.

Grace koltuğunda doğrulup siparişleri vermek için garsona işaret etti. Kendisi için patates kızartması ve kola söyledi. "Tamam o zaman. Demek işle alakalı bir buluşma. O zaman direkt sadede gelelim memur bey."

"Maggie Shilling'e olanları duymuşsundur herhalde?" Sorduğu sorunun cevabını kendisi de biliyordu.

Grace'in birden yüzü asıldı. "Bütün gün Vernon'la uğraştım. Onun isteğine göre morgda öncelik sırası yapamam. Aynı şeyi bütün gün söyleyip durdum."

"Peki benimle paylaşabileceğin ne var?" diye sordu Jesse, neredeyse yalvararak.

"Rosie'deki gibi, künt darbe travması. Ama bu seferki çok daha acımasız."

Jesse'nin midesi altüst oldu. Maggie sevecen ve nazik bir kadındı. Başına gelenleri ne o ne de Rosie hak etmişti. Jesse, daha fazla ayrıntı sormakta tereddüt ediyordu ama Grace profesyonel bir soğuklukla devam etti: "Kafasına aldığı darbe anında bayılmasına neden olmuş."

"Dudakları maviydi," dedi Jesse, o anı hafızasından silmeye çalışarak. Maggie'nin yüzü yıllarca zihninde kazılı kalacaktı. "Bütün gece orada, soğukta mı bırakmışlar yani?"

"Muhtemelen," dedi Grace. "Bunun birkaç anlamı olabilir. İlki, gözlerinde petekiyal kanamalar nedeniyle oksijen yetersizliği ihtimali—"

"Türkçe lütfen," dedi Jesse.

"Dışarıda kaldığı için vücut ısısı ciddi şekilde düşmüş. Bu ya oksijen yetersizliğinden kaynaklanan siyanoz olabilir ya da kafa travmasına bağlı postmortem morarma."

Patates kızartması, üzerlerine serpiştirilen kristal gibi parlak iri tuz taneleri ve hâlâ dumanı tüten sıcacık bir tabakta masaya servis edildi. Grace hemen biraz ketçap döktü. Jesse, tabağın kenarında duran patateslerden birini kaptı. O kadar sıcaktı ki yutabilmesi için ağzında çevirip durarak tutması gerekti. Grace ona kolayı paylaşabilmeleri için bir pipet uzattı. Jesse ilk yudumu alır almaz beyni, sanki uzun zamandır kaşınan bir damarı varmış da sıcak patates ve buz gibi gazlı içeceğin etkisiyle ilk defa kaşınıp rahatlamış gibi hissetti.

"Güzel, değil mi?" dedi Grace, ketçaba bulanmış bir patatesi ağzına atarken gülümsedi. "Ben küçükken, bütün o cenazelerden sonra babamla buraya gelirdik. Hep en iyi patates kızartmaları burada olurdu." Patatesin tadını çıkarırken gözleri uzaklara daldı, Jesse'nin ulaşamayacağı bir anıya.

"Maggie hakkında bildiğin başka bir şey var mı?" diye sordu Jesse.

Grace başını salladı. "Sanırım onu sersemlettiler. Kafasına bir darbe, bayıldı. Onu torbaya koyup bilinçsiz halde ölüme terk ettiler. Vakayı cinayet olarak kayda geçiyorum."

Jesse başını öne eğdi. Eğer lokantada olmasalardı masayı devirebilirdi. Sevdiği insanlara bu korkunç şeyleri yapan kimdi ve neyin peşindeydi? Jesse bu soruların cevabını bulmadan huzur bulamayacaktı.

"Benim merak ettiğim: Neden Rosie?" dedi Grace, sanki Jesse'nin aklını okuyormuş gibi. "Neden Maggie?"

"Ben de onu çözmeye çalışıyorum. Bunu hak edecek ne yapmış olabilirler ki?"

"Ya hiçbir şey yapmadılarsa?" dedi Grace. "Ya ikisinin de tek suçu yanlış yerde, yanlış zamanda olmaksa?"

Jesse afallamış bir halde "Kimin yoluna çıkmış olabilirler ki?" diye sordu.

"İşte milyon dolarlık soru bu," diye karşılık verdi Grace. Patates kızartmalarını masanın kenarına itti, sonra yerini değiştirip

Jesse'nin yanına geçti. Masadaki peçetelerden birini önlerine serdi. Çantasından çıkardığı kalemiyle çizmeye başladı. Önce gelişigüzel çizgiler, kareler, garip şekiller derken Jesse onun aslında Tarçın Kasabası'nın haritasını çıkardığını fark etti.

Jesse, Grace'in nasıl dikkatle çalıştığını izledi. O kadarkonsantre olmuştu ki... Bittiğinde, ortaya kötü çizilmiş bir define haritasına benzeyen, üzerinde iki büyük çarpı işareti bulunan garip bir şey çıkmıştı. Çarpı işaretlerinden biri Rosie'nin Lokantası'nı, diğeri Hasat Meydanı'nı kaplıyordu.

"Ben en iyi görsellerle öğrenirim. Her şeyi bir arada görmem lazım ki anlam kazansın. O halde, en baştan başlayalım."

Grace ve Jesse, Rosie'nin cinayetinin adım adım bir kez daha üzerinden geçtiler; ikisinin de telefonla çağrıldığı andan cesedin Whitfield Aile Cenaze Evi'ne götürülmesine kadar.

"Bana çağrı geldiğinde saat on iki buçuk civarıydı," dedi Grace. Parmağı, ML yazan bir karenin üzerindeydi.

Jesse, Whitfield Aile Cenaze Evi'nin peçetenin öbür köşesinde olduğunu fark etti. "Peki bu ne?" diye sordu, parmağının olduğu yeri işaret ederek.

"Belediye Başkanı Lyons'ın evi," dedi Grace. "Darius için 'evine hoşgeldin' partisi vardı."

"Senin diplomatik bir tip olduğunu bilmiyordum."

"Gitmek zorundaydım," dedi Grace soğukkanlılıkla. "Babam kasabanın ileri gelenleriyle ilişkileri iyi tutma konusunda çok katıydı. Şatafatlı içkiler, zorlama sohbetler... bilirsin işte."

Jesse bir şeyi bilmediği için ilk defa bu kadar mutluydu. "Niye bundan daha önce bahsetmedin?"

"O akşam gittiğim partinin davayla bir ilgisi olduğunu düşünmedim memur bey," dedi ona ters ters bakarak. "Zaten yeterince olaylı bir geceydi. Önce Darius geç kaldı, sonra Rosie'ye giderken neredeyse kaza yapıyordum."

"Geç kaldı çünkü bizimle yemekteydi... Bir dakika, ne?" diye sordu Jesse.

Grace heyecanla başını salladı. "Evet evet! Küçük bir araba birden önüme fırladı! Farları kapalıydı, kıl payı kurtuldum." İki parmağını birbirine neredeyse değecek kadar yaklaştırdı.

Jesse'nin içinde bir şey kıpırdadı. "Sürücüyü gördün mü?"

"Çok karanlıktı. Zaten Rosie'ye yetişmeye çalışıyordum."

Jesse'nin aklına onlarca soru ve olasılık aynı anda üşüştü.

"Bununla alakalı bildiğin birşey mi var?" diye sordu Grace. Tam o anda Jesse'nin telefonu yeni bir mesajla titredi.

Mesaj Angie'dendi: *Dosya masanda.*

Jesse peçeteyi işaret ederek, "Bu bende kalabilir mi?" diye sordu.

"Tabii ki."

Jesse peçeteyi dikkatle katlayıp cebine koydu.

"Teşekkür ederim Grace." Jesse kollarını açıp Grace'i kendine doğru çekti. Grace'in başı hemen çenesinin altında kalıyordu. O başını Grace'e yaslayınca, Grace de kollarını Jesse'nin gövdesine doladı. Jesse ona biraz daha sıkı sarıldı.

"Demek polisler suçluları yakalamak yerine bu işlerle meşgul?"

Bir an donakaldı Jesse. Dışardan gelen bu sesle birlikte hissettiği huzur uçup gitti. Başını kaldırdığında Niles'ı ve Bayan Pearline'ın büyük yeğenini gördü. Kızın adını bir türlü çıkaramadı. El ele tutuşuyorlardı. Niles'ın yüzündeki ifade, Jesse'nin açıklama yapmasını bekler gibiydi. Jesse ile Grace arasında bakışlarını gezdirirken kaşları daha da çatıldı. Grace, Jesse'nin kollarından sıyrılıp aceleyle çantasını kaptı:

"Ben gitsem iyi olur," dedi Grace, yanakları utançla kızarmıştı. "Soruşturmada bol şans, Memur Shaw." Ardına bakmadan lokantadan çıktı.

"Sevgilin olduğunu bilmiyordum," dedi Niles, gözleri Grace'i çıkışa kadar takip ederken. Sonra Shawna'yla birlikte Jesse'nin karşısına oturdular.

"Cinayet hakkında konuşuyorduk," diye açıkladı Jesse. Yalan da değildi.

İki genç birbirine baktı. "Artık bu işlere böyle mi deniyor?" diye bilmiş bilmiş sordu Niles. Büyük ihtimalle çoktan Nia'ya mesaj atmıştı bile.

Jesse öfkeyle homurdandı. "Siz ikiniz bu saate burada ne arıyorsunuz? Yarın okul yok mu?" Saatine baktı, gece on bire yaklaşıyordu.

"Shawna'nın canı pankek çekti," dedi Niles düz bir sesle. "En sevdiğim polisi romantik bir kaçamak yaparken bulacağımı nerden bileyim?"

"Romantik bir buluşma değildi," dedi Jesse. "Grace benim arkadaşım."

Niles telefonunu çıkarıp Jesse'ye çektiği fotoğrafı gösterdi: Jesse kollarıyla Grace'i sarıp sarmalamıştı. Gözlerini kapatmış, sanki bambaşka bir âlemdeymişçesine huzurla gülümsüyordu. Gözlerini kapattığını hatırlamıyordu bile. İstese daha şüphe uyandırıcı bir görüntü yaratamazdı.

Jesse, şakayla karışık cevapladı: "Fotoğrafı hemen şimdi silmezsen seni tutuklarım." Nia'nın bu fotoğrafı görmesine kesinlikle izin veremezdi.

Niles gözlerini devirip abartılı bir hareketle fotoğrafı sildi.

"Bu, pankekten çok daha iyi," dedi Niles'ın kız arkadaşı, patates kızartmasından birini ağzına atarken.

Eve dönmeden önce Jesse, Angie'nin bıraktığı dosyayı almak için karakola uğradı. O dosyada bütün sorularının cevabı olabilirdi. Dosyayı görmeden gözünü dahi kırpamazdı.

Vardığında karakol bomboştu, Angie bile resepsiyonda değildi. Büyük odada tek bir masada ışık yanıyordu, tam da Şef

Prescott'ın ofisinin önünde. Diğer masalar karanlıktaydı. Jesse tedbir olsun diye el fenerini açtı, ışığa doğru sessizce ilerledi.

Bud Wade'i başını ellerinin arasına almış vaziyette buldu. Kafasını kaldırdığında adamın neşeli halinden eser yoktu. Belli ki uzun zamandır oradaydı; gözaltı yorgunluktan çökmüştü, yanakları alev almış gibi kıpkırmızıydı.

Jesse sessizce elini onun omzuna koydu.

"O benim iyi arkadaşımdı," dedi Wade boğuk bir sesle. Gözlerini ovuşturup yaşlarını sildi. "Onu köpek gibi katlettiler. Çöp gibi bir kenara attılar! Şef hiçbir şey yapmıyor!" Masaya yumruğunu vurduğunda çıkan ses boş odada yankılandı.

Jesse'nin açıklamaya ihtiyacı yoktu. Son günlerde herkesin üzerinde ağır bir yük vardı.

Wade'in hissettiği şeyleri çok iyi anlıyordu; içeriden dışarıya doğru ezilmek gibiydi. Kendisi de aynı duygularla boğuşuyordu.

"Her kim yaptıysa hesabını verecek," dedi Wade, gözyaşlarını bastırmaya çalışarak.

"Onu yakalayacağız Bud," dedi Jesse güven verici bir sesle. "Buna sebep olanların yanına kâr kalmayacak."

Şef Prescott'ın ofisine doğru bakarak, "Ama kalıyor," diye çıkıştı Wade. "Her şeyi gizli tutmaya çalışıyor. Raines ve Chambers'a karşı bir şeyim yok, Atlanta'da iyi dedektif olmuş olabilirler ama buralı değiller... Bizim insanımızı tanımıyorlar."

"Haklısın," dedi Jesse. Wade aslında Jesse'nin soruşturmaya başladığı ilk gün düşündüğü şeyin birebir aynısını dile getirmişti. Jesse, ikisinden başka kimse olmamasına rağmen sesini alçalttı. "Sen de benimle aynı şeyi mi düşünüyorsun?"

Bud Wade bir süre cevap vermedi. Birbirlerine güvenip güvenemeyeceklerini tartıyorlardı sessizce. Sonunda göz göze geldiler, "Yahu, zaten emekli oluyorum," diye homurdandı Wade. Jesse'yi yanına çağırdı. Wade'in fısıltısı bile o kadar alçaktı ki, Jesse duyabilmek için eğilmek zorunda kaldı: "Briggs'in yaptığına inanmıyorum."

Jesse, *tabii ki Briggs yapmadı,* diye bağırmamak için kendini zor tuttu. Wade'in bu saatte tesadüfen burada olmadığını biliyordu. Hele bir de tek başında.

İçeride bir köstebek olduğu zaten belliydi. Biri ekip içi sadakati hiçe sayıp soruşturmaya dair gizli bilgileri Elaine Matthias'a sızdırmıştı. Söz konusu şahsın ifşa olmamak için her şeyi yapmaya hazır olduğundan da adı gibi emindi Jesse. Aslında gidip doğrudan Matthias'a sorabilirdi. Ama lise sondayken medya ve iletişim derslerini veren Elaine Matthias'a dair bildiği bir şey varsa, o da kadının kaynağını asla ele vermeyeceğiydi. Köstebeği kendi yöntemleriyle yakalamaktan başka şansı yoktu.

Wade'in itirafına şaşırmış gibi görünmeye çalışarak, "Ee peki Briggs değilse, kim?" diye sordu.

Wade gözlerini devirdi. "Bana saf ayağı yapma, çaylak. Briggs'e kumpas kurulduğunu sen de gayet iyi biliyorsun."

Wade'in sözleri Jesse'de tokat etkisi yarattı. Şimdiye kadar tamamen yanlış açıdan bakmıştı olaylara. Rosie ve Maggie'yi hangi sebeple birinin hedef alabileceği sorusuna o kadar odaklanmıştı ki çok daha temel bir soruyu tamamen gözden kaçırmıştı. Ya Rosie ve Maggie hedef alınmadıysa? Ya hedef en baştan beri Briggs'se?

"Gözlerindeki ifadeyi gördüm evlat. Ne düşünüyorsun?" diye heyecanla ısrar etti Wade.

"Şu an emin olduğum tek şey, elimizdeki en iyi dedektifin sen olduğu," dedi Jesse.

Sonraki bir saat boyunca Jesse ve Wade her iki cinayet dosyasını da en baştan incelemeye koyuldular. Evrakları Wade'in masasından alıp tüm kanıtları tek bir yerde görebilecekleri toplantı odasına taşıdılar. Jesse bu tüyo için Grace'e teşekkür borçluydu. Grace'in hazırladığı haritayı beyaz tahtaya astı, kendi yazdığı şüpheli listesini ve salı sabahı çizdiği Rosie'nin Lokantası'nın krokisini de her iki tarafına yerleştirdi. Wade,

Rosie ve Maggie'nin ön raporlarını sistemden çekti, şefin ofisinden de iki kişilik pahalı kahveden aşırdı.

Jesse, Angie'nin listelediği ihbar dosyasından başladı işe. On tane ihbar arasında elle tutulur neredeyse hiçbir şey yoktu.

Raporlardan birinde benzinciyi işleten Stanley Wheeler, Rosie'nin öldüğü gece ormanda mum yakan üç kadın gördüğünü söylemişti. Bir cadı tarikatının varlığından şüpheleniyor, derhal araştırılmasını talep ediyordu.

Bir diğerinde, saat on bir buçuk civarı Tarçın Yolu'nda aşırı hız yapan mavi bir arabanın neredeyse bir yayaya çarpmak üzere gözlemlendiği yazıyordu. Angie, bu ihbarın yanına yıldız koymuştu. Jesse bunu mutlaka takip etmeye karar verdi.

"Son toplantıda olay yerinde bulduğumuz nottan bahsetmiştin," dedi Jesse. Masadaki kâğıtların arasından Grace'in çektiği fotoğrafı çıkardı. Katilin Rosie'nin cansız bedeninin yanına bıraktığı notu buldu.

"Hmm," diye mırıldandı Bud, kahveden bir yudum daha alarak. Son yudumu da içince keyifle ağzını şaplattı: "Adam cidden iyi kahveyi kendine saklıyormuş."

Jesse, Maggie Shilling'in yanında bulunan notu Rosie'ninkiyle yan yana koydu. Wade iyice masaya eğilip iki notu da yakından inceledi.

"Bir insanın kendi el yazısını bu kadar kusursuz taklit ettiğini hiç gördün mü?" diye sordu Wade.

"Ne demek istiyorsun?"

Wade kâğıtlardan birini diğerinin üzerine koyup ışığa tuttu. Masasından bir makas alıp toplantı odasına döndü.

Makasla keserek yazılardan birinin kelimelerini ayrıştırdı: "Demek istediğim şu: Bak mesela şu 'kim' kelimesi." Kestiği parçayı diğer yazının üstüne koyunca iki kelime mükemmel bir şekilde hizalandı. 'Notu iki kere yazmamış, ilkinin kopyasını almış."

Jesse yaklaşıp dikkatlice inceledi. Gerçekten de her harf birbirinin tıpatıp kopyasıydı. "Bu, önceden planlanmış bir şey," dedi Jesse kısık bir sesle. Sanki beynindeki bütün sinapslar aynı anda ateşlenmişti. "Biri hem Rosie hem Maggie'yi ortadan kaldırmak istemiş..."

"Yani örtbas mı?" diye düşündü Wade.

"Peki ama neyi örtbas etmek için?" dedi Jesse şaşkınlıkla. "Bayağı büyük ve dehşet verici bir şey olması lazım ki..."

Wade başparmağını dudaklarına götürdü. "Rosie'den önce, burada yaşanmış en kötü olay neydi?"

Jesse'nin içi alev alevdi, adeta kulaklarına kadar yayılan bir ateşle fısıldadı: "Sienna."

Wade'in gözleri Jesse'nin gözlerine kilitlendi ve aralarında sessiz ama kesin bir anlaşma oluştu: Buradan derhal çıkmaları gerekiyordu. Beklediklerinden çok daha büyük bir kayaya çarpmışlardı. Jesse henüz ne anlama geldiğini tam olarak bilmese de salı sabahından beri eline geçen en büyük ve mantıklı ipucuydu.

Tüyleri diken diken oldu. Kafasının içinde Chambers'ın sesi yankılanıyordu: "Gerçek, aslında oldukça basit ve barizdir..."

Sessiz ve alelacele toplantı odasını topladılar. Jesse kahvesini bitirdi, kâğıt bardakları buruşturup cebine tıktı. Kapanmış sayılan bir dava üzerinde çalıştıklarına dair hiçbir iz bırakmak istemiyordu arkalarında.

İşler iyice çetrefilli bir hale geliyordu ve Jesse bundan yara almadan çıkmak için dikkatli olmak zorundaydı. Birkaç gün önce Nia'nın Rosie'nin ofisinde bulup ona getirdiği dosyayı mutlaka incelemesi gerekiyordu. O gün önemsememiş olduğu için çok kızgındı kendisine.

Ama en önemlisi Niles, Nia'ya ulaşmadan önce onunla konuşmalıydı.

20. Bölüm:

Nia

Nia şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı. Bu sefer sebebi Gece'nin alnını yastık olarak kullanması değildi. Ağrı gözlerinde korkunç bir basınç hissettiriyordu. Biraz zorlasa kalp atışlarını gözlerinde hissedebilirmiş gibi geldi Nia'ya. Morgan'la bir daha asla görüşmeyeceğine yemin etti. Kız bildiğin belaydı... Dün, Jesse'nin arabasından indikten sonra, bara dönene kadar ağlamamak için kendini tutmuştu. Jesse'yi tanıdığı bunca yıl boyunca ona bir kez bile tiksintiyle baktığını hatırlamıyordu. Hayatının en kötü döneminde bile ona karşı hep nazik ve düşünceli davranmıştı. Ama dün bambaşka bir Jesse vardı karşısında. Nia, son altı yıldır Jesse'nin ne yaptığını, ne yaşadığını bilmiyordu ama yokluğunun etkileri ilk başta düşündüğünden çok daha derinlere iniyor gibiydi.

Nia, kasabayı terk ettikten sonra Jesse'nin hayatına devam edeceğini ve onu tamamen unutacağını sanmıştı. Yoksa yıllardır ona sessizce içerliyor muydu? Eve dönerek hayatının en büyük hatasını mı yapmıştı? Hayır, bu şekilde düşünmemeliydi. Rosie'nin ölümüne rağmen, Nia uzun zamandır hiç olmadığı kadar eğleniyordu. Atlanta'da iyileşip olgunlaştığını sanmıştı ama aslında gerçeklerden kaçmaktı onunki. Oradaki hayatının Bryant'ın etrafında dönmesinin nedeni Sienna'ya olanlarla

yüzleşmek istememesiydi. Nia tüm bunların farkına yeni yeni varıyordu.

Bryant'la tanıştığından beri Nia ne bir kapı koluna dokunmuş ne de bir fatura ödemişti. Bryant, her isteğini yerine getiriyor ve sırf kendi isteğiyle cömert davranıyordu. Eve güllerle gelip o geceki yemekte giymesi için ona yepyeni bir elbise aldığı zamanları sayamıyordu bile.

Birlikteyken, Jesse'nin romantik jestlerinin en uç noktası Sonbahar Festivali'nde kalp şeklinde kızarmış sosis almaktı. Bryant ise kalbinin arzuladığı her şeyi ona satın almıştı. Kısacası, Nia'nın hayatındaki her şeyin tedarikçisiydi. Fakat mesele Nia'nın kalbini korumaya gelince sınıfta kalmıştı.

Nia, Bryant'ın kendisini kasten hep yanında tuttuğunu fark etti. Sonuçta Nia ile paylaştıkları hayatın dışında kalan şeyleri sorgulamasına izin veremezdi ve Nia'nın aklı bunu fark edemeyecek kadar havadaydı. Özetle, ona yalan söylemişti. Hem de öyle ufak tefek bir yalan da değil, Nia'nın dünyasını altüst eden türden bir yalandı. Nia derin bir uykudan uyanmıştı ve artık gözü açılmıştı.

Babası kapı aralığından sessizce Nia'nın odasına göz attı. Gece, babasını görünce Nia'nın yüzünü sıçrama tahtası gibi kullanarak yattığı yerden fırladı. Gece'nin alnında bıraktığı çiziği ovuştururken, "Eğer fırsatım olursa o kedinin derisini yüzeceğim," diye içinden geçirdi Nia. Her ne kadar yorganın altına gömülmek istese de zihnini meşgul edecek bir şeyler yapması gerekiyordu. Normalde, akşamlarını dükkânda salyalı çocuklara ve nankör müşterilere dondurma dağıtarak geçirmekten nefret ederdi. Ama yarın Sonbahar Festivali'nin ilk günüydü ve hazırlanması gereken tarçınlı çörekler, dondurma çeşitleri ve taze külahlar vardı. Babası, küçük bir ordunun şeker ihtiyacını karşılayacak kadar taze külah yapmak için sabahlamak zorunda kalacaktı ve Nia yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Rosie'nin ölümünün ardındaki sırları çözmek için Tarçın Kasabası'nda yeterince zaman geçirmişti. Amber, Sienna'nın

Darius'la olan ilişkisi hakkında kendisine yalan söylediği bombasını patlattığından beri Nia'da dedektiflik yapacak hal kalmamıştı.

Cevaplar bulmayı ummuştu ama bulabildiği tek şey hayal kırıklığı üstüne hayal kırıklığıydı. Belki de polisin işini yapmasına izin vermenin zamanı gelmişti diye kabullendi Nia. Artık kendi hayatına odaklanmalıydı ve bu da ailesiyle başlıyordu.

"Baba," diye fısıldadı Nia, odadan çıkmadan hemen önce. "Bugün dükkâna saat kaçta gidiyorsun?"

Babası şaşkınlıkla, "Hazırlanmak için yaklaşık on dakikan var" diye cevap verdi. Nia yorganı üzerinden atıp fırladı.

Genç kadın dükkânda üç saat boyunca bir kere bile oturmamıştı. İlk önce temizlik görevini üstlendi. Annesi dükkânın kapanış ve açılış saatlerinde her yeri tepeden tırnağa titizlikle silerdi. Şimdi sıra Nia'daydı. Masa ve sandalyeleri dezenfektanla silerken annesi her adımını dikkatlice izledi. Ardından, her yeri temiz bir bezle tekrar sildi. Annesinin yaptığı şekilde silmeye özen göstererek her köşenin iyice temizlendiğinden emin olmak için ağır ağır ilerledi. Annesi her şeyin yeterince temiz olduğuna ikna olunca, sıra dondurma yapmaya geldi. Marjorie taze meyveleri doğrarken, Nia çikolatalı ve meyveli şekerleri, kuruyemişleri ayıklayıp düzenledi. Kapı zilinin sesini duyduğunda şekerleri ayıklıyordu.

"Kapalıyız," diye bağırdı başını kaldırmadan. "Bir saat sonra açacağız."

"Bana bir dondurma ver!" diye talep etti bir ses. Niles olduğunu tahmin etmeliydi. "Neden hiç okulda değilsin sen?" diye sordu kardeşine bakarak. Niles omuz silkti. Nia bu sefer annesine sordu: "Neden hiç okula gitmiyor bu çocuk?"

"Zaten iyi bir öğrenci. Ne yaptığını bilir o," diye yanıtladı annesi.

"Ne yani, ben değil miydim?" diye sordu Nia şaşkınlıkla. Okulda gayet başarılıydı. Notları hep yüksekti ve okulu hiçbir zaman aksatmamıştı. Ta ki son sınıfta ders programı ona en

ufak bir özgürlük tanıyana kadar... Birden Niles'ın neden hiç okulda olmadığını anladı.

Niles yumruklarını yalandan cama vurarak tam gaz devam etti: "Dediğim gibi dondurma ver bana kadın!"

"Çok erken," diye uyardı Nia'nın annesi. "Muzlu smoothie'ye ne dersin tatlım?"

Niles'ın suratında o kadar devasa bir gülümseme belirdi ki gözleri yanaklarının içinde kayboldu nerdeyse. "Teşekkür ederim anneciğim."

Nia annesinin küçük kardeşine yeni yürümeye başlayan bebek muamelesi yapmasına tanık olmamak için gözlerini yuvalarından çıkarmak istermişçesine devirdi. Marjorie mutfağa geçer geçmez öğütücünün sesi duyuldu.

Nia taze yapılmış külahları dizmeye başladı. "Bu saatte dondurma yemezsin sen. Hayırdır?" diye sordu. Niles, Nia'nın düzenleme konusundaki el işçiliğini hayranlıkla izleyerek tezgâha yaslandı. "Hiç, sadece bir uğrayıp sevgili kız kardeşimin hapishanede geçirdiği geceden sonra nasıl olduğuna bakmak istedim."

Nia, "Hepi topu dört saat kadar gözaltında tutuldum," diye tersledi sesini alçaltarak.

"Yeterince uzun, Ted Bundy," dedi alayla. "Dinle, buraya dün gece olanları anlatmaya geldim." Sesini alçalttı ve tezgâha biraz daha yaklaştı. Nia da aynı şekilde öne eğildi, onu daha iyi duyabilmek için neredeyse servis tezgâhının üzerinden sarkıyordu.

"Dün gece her zamankinden daha geç saatte dışarıdaydım," diye söze başladı Niles.

"Hadi canım, deme?" diye hayretle sordu Nia. Kardeşinin canının her istediğini yapabilmesine hayret ediyordu; oysa Nia, çocukken annesinin en ufak bir kuralını çiğnediğinde anında fırtına kopardı. Küçükken annesinin bu kadar katı olmasından nefret ederdi ama artık annesinin onu dünyanın kötülüklerinden mümkün olduğunca korumuş olmasına minnettardı.

Niles elini sallayarak onu susturdu. "Shawna'nın canı pankek çekti, ben de onu Izgara Evi'ne götürdüm."

Nia başını salladı. Zavallı kızcağız. Izgara Evi'nin yemekleri sabah ondan sonra yenmeyecek kadar kötü olurdu. Kasabada bunu bilmeyen yoktu. Niles, Shawna'ya resmen gıda zehirlenmesi yaşatacaktı.

"Rosie'ye gitseydiniz daha iyi olu—" dedi Nia, ama cümlenin ortasında durdu. Boğazı düğümlendi, hissettiği acının ağırlığıyla başını öne eğdi. Rosie'nin artık burada olmadığı gerçeğine alışması zaman alacaktı.

"Her neyse," diye devam etti Niles. "İçeride tahmin et kimi gördük?" Gözlerindeki pırıltıdan ne kadar heyecanlı olduğu belliydi.

"Kimi?" dedi Nia bıkkın bıkkın.

"Jesse ve Grace! O saatte başbaşa, baya samimi vaziyetteydiler." Niles, dönüp kendini öper gibi yaptı. "Bak," dedi ve telefonunu çıkarıp Nia'ya bir fotoğraf gösterdi. Grace, Jesse'nin kollarındaydı; kadının yüzü görünmüyordu ama Jesse'ninki açıkça belliydi –suratındaki aptal sırıtış ve kapalı gözleriyle bir rüyadaymış izlenimi veriyordu. Nia'nın elleri uyuştu.

"Dava üzerinde çalışıyorlar," dedi. Kimi inandırmaya çalıştığını bilmiyordu –Niles'ı mı, yoksa kendisini mi? "Kiminle vakit geçirdiği umurumda değil."

Niles ona anlamlı bir bakışla baktı. "Tabii tabii, o yüzden şu an üç dondurma külahını parça pinçik ettin, değil mi?"

Nia ellerine baktı, babasının sabahın köründe yaptığı külahları yumruklarının arasında paramparça etmişti. Ayaklarının dibinde kırıntılardan bir yığın vardı.

"Al bakalım!" dedi annesi neşeyle, Niles'a smoothie'sini uzatarak. Sade muzlu smoothie, bir şekilde yoğurt, chia tohumu ve tat katsın diye eklenen çilek sosuyla dolu bir karışıma dönüşmüştü.

"İşte aşk böyle bir şey," dedi Niles, tezgâhın arkasına geçip annesinin yanağına bir öpücük kondurarak. Nia daha itiraz edemeden Marjorie ona da bir smoothie uzattı: "İki bebeğim için," dedi gülümseyerek. Genç kadın sevinçle kıkırdayıp büyük bir yudum aldı. Niles alaycı bir gülümsemeyle, "Ne kadar iyi kalplisin anne, yardımcıyı da düşünmüşsün," dedi ve elini uzatıp Nia'nın başını okşadı.

Nia kardeşine ters ters bakarak bağırdı: "Defol git!"

Niles sırt çantasını kaptığı gibi fırladı. Dükkân kapısından annesiyle ablasına el sallamayı da ihmal etmedi.

Nia'nın hemen yanındaki telefon çaldı. Babası telefonu külaha benzesin diye kendi elleriyle boyamıştı. Nia telefonu boynunun altına sıkıştırıp cevapladı:

"Bir Top Tarçın, ben Nia. Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

"Nia!" diye seslendi Rosie. "Tam da konuşmak istediğim kişi!"

Nia'nın nefesi boğazında takılıp kaldı. Kalbi göğsünde deli gibi atıyordu.

"Ben Rubina, Sienna'nın teyzesi," diye devam etti ses.

Sesi tıpkı kız kardeşine benziyor, diye düşündü. Bir anlığına Rosie ölmemiş gibiydi. Tüm bunlar hepi topu kötü bir şakaydı. Gözünün önüne tropik bir adada keyif çatan Rosie geldi. Elinde meyveli bir kokteyl, ayaklarını sıcak kuma gömmüş onların telaşına katıla katıla gülüyordu.

"Merhaba Bayan Rubina," dedi Nia. "Her şey yolunda mı?"

Telefonu ağzından uzaklaştırıp annesine fısıldadı: "Rosie'nin kardeşi, Sienna'nın teyzesi."

"Evet evet, yolunda canım," dedi Rubina. "Rosslyn'in evini boşaltıyoruz da... Sienna'nın bazı özel eşyaları var, senin görmek isteyebileceğini düşündüm. Uğrayıp bakmak ister misin?"

"Şu an dükkânda çalışıyorum," dedi Nia şaşkın bir sesle. Rosie'nin ve Sienna'nın eşyalarının, daha dün varlığını bile bilmediği akrabalara dağıtılmakta olmasını yadırgadı. Rosie'nin ölümünün üzerinden bir hafta bile geçmemişti, ama onlar çoktan evi boşaltmaya başlamışlardı. "Belki birazdan bizimkiler beni bırakabilir, o zaman uğrayabilirim."

"Biz burada olacağız," dedi Rubina. "Adresi vereyim mi?"

Rubina'nın bunu içtenlikle sorduğunu biliyordu ama burası Tarçın Kasabası'ydı; herkes herkesin nerede yaşadığını bilirdi.

"Yolu hatırlıyorum," dedi Nia güven verici bir sesle.

"O halde görüşmek üzere."

21. Bölüm:

Jesse

Cuma sabahı Şadrak, Meşak ve Abednego horozluk görevlerini yerine getirdiler ve yorucu bir antrenmanın ardından Jesse kahvaltıyı hazırlamak için babasından önce mutfağa gitti. Jesse'nin ortalıkta pek görünmediği o birkaç kısa günde, Robert kahvaltı hazırlama görevini devralmıştı. Ama babası o sabah aşağı indiğinde kahvaltı mutfakta hazır olacaktı.

Jesse ofise gitmeden önce Charlie'den gazeteyi kaptı ve anne babasının ilgisini çekeceğini düşündüğü sayfaları dikkatlice ayırdı. Akşam yemeğinde evde olacağını bildiren bir not yazdıktan sonra hızla evden çıktı. Gecenin çoğunu Maggie Shilling'in son görüntüsünü aklından çıkarmaya çalışarak geçirmişti. Bu kâbus gibi düşünceden nihayet kurtulduğunda, beyni ona Niles'ın önünde kendini rezil ettiğini ve Nia'nın arayıp bir açıklama talep etmesinin an meselesi olduğunu hatırlatmıştı. Niles olayı büyütüp Jesse ve Grace arasında bir şeyler olduğunu ima etmeden önce Nia'yla konuşması gerekiyordu.

Jesse, Nia'nın numarasını bulmak için rehbere bakmadan ezberden tuşlayıp aradı. Sabahın bu saatinde cevap vermesini beklemiyordu aslında. Cevap verseydi, hoş bir sürpriz olurdu. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra sesli mesaja yönlendirildi. Jesse iç çekerek telefonunu arabanın bardaklığına koydu. İki

saniyede bir Nia aradı mı diye telefona bakmıyormuş gibi yaparak yola devam etti.

Bir kez daha denedi. Çaldı ve sesli mesaja yönlendirildi. Üçüncü denemesinde de aynı şey olunca pes edip Nia haricinde sorularına cevap verebilecek tek kişiyi aradı: Morgan. Közde Kestane Kafe'de buluşmak için sözleştiler. Morgan kat kat kesilip mor röflelerle süslenmiş uzun bir saç modeli tercih etmişti. Jesse'ye sarılacak kadar yaklaşır yaklaşmaz çantasını kafasına fırlattı.

"Arkadaşımı ağlattığın için!"

Son anda eğildiği için Morgan'ın çantasını kafasına yemekten kaçamadı. Kulağının yanında zonklayan yeri ovuşturarak bir darbe daha yememek için Morgan'dan kaçmaya çalıştı. "N'oluyor ya?"

"Sen kendini ne sanıyorsun da hayırsız eski sevgilisini terk ettiği için kıza çıkışıyorsun?" diye sordu Morgan. Oturmak için bölmelerden birine yönelince Jesse de arkadan takip etti.

"Adamın evli olduğunu söylemedi Mor," diye açıkladı Jesse. Morgan'ın yanına oturup parmaklarına kan bulaşıp bulaşmadığından emin olmak için ellerini inceledi.

"Keşke daha sert bir şeyle kafana vursaydım," diye söylendi Morgan. Clarissa Hargrove, dumanı tüten iki fincanı masaya bırakırken kıkırdadı.

"Sana sade kahve sipariş ettim, kendime de sıcak çikolata. Ayrıca hesabı sen ödüyorsun, bu nazik hanımefendiye kartını ver."

Jesse tereddüt etmeden kartını Bayan Hargrove'a uzatıp kaldığı yerden devam etti: "Beni evli bir adam için terk etti. Bu seni hiç mi rahatsız etmiyor yani?"

"Seni terk etti Jay, sonra da ona yalan söyleyen bir adamla tanıştı," diye düzeltti Morgan. "Ayrıca sana ne bundan? Niye bu kadar önemsiyorsun? Sen de hayatına devam ettin!"

"Ben—"

"Sen de başkalarıyla görüştün. Yalan mı?" Morgan'ın bakışları sinirden alev alevdi.

"Tam öyle değil aslında..." Jesse açıklamaya çalıştı ama Morgan onu dinlemek bile istemiyordu.

"Nia'yla çıkmaya başladığından beri Grace Whitfield'ın gözü sende ve bunu herkes biliyor. O yüzden hiç kasma bence."

Jesse gittikçe ümitsizliğe kapılıyordu. "Peki ben ne yapayım? Beni terk ettiğini hafızamdan mı sileyim?"

"Nia'nın tek istediği yeni bir başlangıçtı, Jay. Bunun ne benimle ne seninle ne de başka herhangi biriyle alakası var." Morgan içini çekti. "Bütün bunları sana anlatmamam lazım aslında..." Konuşmasına engel olmak istermişçesine parmaklarıyla dudaklarını kapatıp durakladı. "Nia şu anda gerçekten çok zor bir dönemden geçiyor. Hepimiz öyle."

Morgan tek tek saymaya başladı: "Önce sevdiği adamın evli olduğunu öğrendi. Sonra kasabaya döndü ve giderken incittiği herkesle hesaplaşmak zorunda kaldı. Sonra Rosie öldü ve tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de Sienna'nın bize yalan söylediğini öğrendik. Bu yüzden... ona biraz anlayış göster."

Jesse hiç bu açıdan düşünmemişti. Nia gittiğinde tek terk ettiği kişi Jesse olmamıştı. Tüm hayatını geride bırakmıştı: Ailesini, arkadaşlarını ve bildiği her şeyi. Jesse, Nia'nın kararına yalnızca kendi deneyimlerinin penceresinden baktığını fark etti. Nia'nın döndüğünden beri taşıdığı yük Jesse'nin aklının ucundan bile geçmemişti. Utançtan yanakları kızardı.

"Ben galiba hata ettim Mor," diye itiraf etti Jesse.

Morgan çantasını aldı. "Sana sağlam bir tokat daha atmam lazım aslında," diye tehdit etti.

"Onun için mesleğimi riske attıktan sonra böyle bir şeyi patronumdan öğrendiğim için çok kızdım. Ona özellikle soruşturmaya karışmamasını söylemiştim," diye açıkladı Jesse.

"Nia senin için çok daha fazlasını riske atıyor," diye mırıldandı Morgan. Masadaki şeker paketleriyle oynadı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Her gün Rosie'ye bunu kimin yaptığını bulmaya bir adım daha yaklaşıyor o kız Jesse. Ne kadar uyarsan da bu işin peşini bırakmayacak."

"N'olur bana hâlâ olmayacak işlerin peşinden koşmadığınızı söyle."

Morgan bölmeden çıkmak için döndü. "Nia ile konuşman lazım, tamam mı? Zaten çok konuştum." Clarissa'ya işaret edip yanında götürmek için bir sıcak çikolata daha sipariş etti. "Hesabına ekle."

"Konuş benimle," diye yalvardı Jesse. "Neler oluyor?"

"Nia buna kafayı takmış durumda, Jay. Boyunu aşacak kadar ileri gitmiş olmasından korkuyorum. Briggs'in karavanına gizlice girip telefonunu buldu. Telefonda Rosie'den bir sesli mesaj kaydı var. O kayıt Rosie'nin son sözleriydi ve bir şeylerden çok korktuğu sesinden belliydi." Morgan'ın gözleri yaşla doldu. "Bu kasabada bir şeyler dönüyor Jay. Rosie'nin de bildiği veya öğrendiği bir şey. Ama o şey her neyse, Sienna'yla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum."

Jesse daha dün gece Wade'le aynı sonuca varmıştı. Ancak Morgan ve Nia'nın da aynı kanıya vardığını duyunca, belki de Nia'nın elinde Briggs'in masumiyetini kanıtlayacak bir belge olduğunu düşündü. Hiç değilse, Rosie'nin ölüm sebebinin onu susturmak için yapılmış bir misilleme olduğu kanıtlanabilirdi. Jesse, Morgan konuşurken diken üstünde bekliyordu.

"Kızıl Ağaç'ın barmeni Amber, Sienna'yı tanıdığını, birlikte partilediklerini ve Darius'un Sienna'yı aldattığını söyledi."

"Aldattığını derken? Bir dakika, Darius ve Sienna sevgili miydi?" Jesse kulaklarına inanamadı. Ne zamandan beri? Bunca yıl neyi kaçırmıştı? Hatırladığı kadarıyla Victoria, Darius'u profesyonel spor kariyerinden çok önce tanımıştı. Sienna'yla ne ara görüşmüşlerdi?

Morgan başını salladı. "Biz de öyle dedik! Sienna'yı Darius'la hayal bile edemiyorum. Ondan nefret ediyordu! Onun yanında bir saniyeden fazla durmaya dayanamadığını söylerdi! Ama bu Amber denen kız, Darius ve Sienna'nın birbirlerine deli gibi âşık olduklarını söyledi."

"Demek delicesine âşıklardı?" diye sordu Jesse. Delicesine âşık olduğunu iddia eden ve parmaklıklar ardında tutsak olan birini tanıyordu. "Nia nasıl karşıladı bunu? Ne tepki verdi?"

"İhanete uğramış hissediyor doğal olarak. Sienna ve ben iyi arkadaştık ama onlarınki gibi bir arkadaşlıkla kıyaslanamaz bile. Nia'nın kaybettiği en yakın arkadaşının ondan sakladığı bambaşka bir hayatı olduğunu duyduktan sonra nasıl kendini tutabildi aklım almıyor. Sienna'yı gerçekten tanıyor muyduk?"

Jesse başını salladı. Bu kadar acının üstüne bir de kendisi tuz biber olduğu için kendini tokatlamak istiyordu. Ondan bir an önce özür dilemek, hatasını düzeltmek zorundaydı.

"Acı çekiyor Jay," dedi Morgan.

Jesse, Nia için ne kadar endişelense de aklı yeni olasılıklara kaydı. Darius'un olay saatinde bulunduğunu iddia ettiği yer, hem şef tarafından hem de Will'in telefonundaki zaman damgasıyla doğrulanmıştı. Peki ya...

"Ne kadar süre birlikte kalmışlar?" diye sordu Jesse.

Morgan omuzlarını silkti: "Çok uzun sürmüş olamaz. Amber'ın dediğine göre Sienna, Darius'un kendisini defalarca aldattığını Sonbahar Festivali'nden bir gece önce öğrenmiş ve ilişkiyi bitirmiş."

"Ve iki gün sonra..."

Sonbahar Festivali'nin ertesi sabahı Sienna'nın cesedi bulunmuştu. Jesse, Morgan'a baktı. Yüzü bembeyazdı.

Morgan kekeledi: "Yani sence... sence o pislik mi öldürdü Sienna'yı?"

22. Bölüm:

Nia

Nia ikinci sınıfa başladığında Sienna'nın evine giden yolu çoktan ezberlemişti. Ağaçlarla çevrili sokak, yıllar öncekiyle aynı görünüyordu. Tek fark, çocukken ağaçların çok daha büyük olduğunu sanmasıydı. Marjorie elleriyle direksiyonu sımsıkı kavrayarak arabayı garajın önüne park etti. "Nini, içeri girebileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı, bakışlarını yere sabitlemişti. "Rosie'nin burada, hayatta olmadığına inanamıyorum." Nia, annesinin sırtını şefkatle sıvazladı: "Çok uzun kalmayacağım, söz veriyorum."

Nia kaldırımda yürürken, Rosie'nin evinin de değişmediğini fark etti. Tek katlı müstakil ev, bir gölgelikle gizlenmişti. İki dev seramik saksıda güneşe doğru uzanan küçük beyaz çiçekler vardı. Hafif aralık bırakılmış ön kapının eşiğinden koridor görünüyordu. İçerde biri son ses seksenler rock klasiklerini çalıyordu.

Nia ön kapıyı itip içeri doğru seslendi: "Bayan Rubina?"

İçeri adım atar atmaz taze kesilmiş çiçeklerin kokusu etrafını sardı. Zemin binbir çeşit, renk ve tür gülle kaplıydı. Buketlerden bazıları gösterişli vazolarda, bazılarıysa geniş seramik kaplardaydı. Diğer buketler kovalara tıkıştırılmış, suyun içinde yüzüyordu. Hepsinin üzerine akraba ve arkadaşlardan gelen taziye notları iliştirilmişti. Nia koridorda ilerlerken nereye bastığına dikkat ediyor, dökülen gül yapraklarına basmamaya özen gösteriyordu.

Bu yoğun çiçek kokusuna rağmen, Nia hâlâ hafif bir tarçın kokusu duyuyordu.

Rubina ve Rebecca'yı kanepede yaşlı gözlerle fotoğraf albümüne bakarken buldu. Rupert şöminenin başındaki yerinden onları izliyordu. Yerde, üzerlerine "depoluk" yazılmış, yarı yarıya dolu bantlanmamış bir sürü koli vardı.

Onu ilk fark eden Rupert oldu. Boğazını temizleyerek kız kardeşlerinin dikkatini misafirlerine çekti. Rubina hemen ayağa fırladı: "Nia! Geldiğin için çok teşekkürler!"

Nia, üç kardeşe de kibarca el salladı. "Toplanacak çok şey var, değil mi?" Sienna'nın duvarları süsleyen fotoğraflarıyla göz göze gelmemeye çalışarak elleri cebinde salonun ortasında dikildi. Amber'ın anlattıkları ona hâlâ acı veriyordu. Arkadaşlıkları boyunca, Sienna başka neleri saklamıştı? Tam olarak ne zaman Nia'ya güvenmeyi bırakmıştı? Ve Darius Lyons'da ne bulmuştu?

Rubina etrafındaki karmaşayı işaret edip ellerini beline koydu. "Nerede ne var anlamaya çalışıyorum ki ona göre ayrıştırıp kolilere yerleştirelim. Sienna'nın eşyaları diğer tarafta."

Nia itiraz etmeye fırsat bulamadan kendini Sienna'nın yatak odasında buldu. Pembe duvarlar, dördüncü sınıfta yaptıkları anlaşmayı hatırlatınca kalbi sıkıştı: Odaları birbirleriyle uyumlu olmak zorundaydı. Nia hâlâ pişmanlık hissettiren cart pembe bir renk seçmişti. Öte yandan Sienna, zamana meydan okuyan, çok daha hoş, kremsi bir pembe tercih etmişti. Oda hâlâ hem sevimli hem de feminen görünüyordu.

Sienna'nın odasında hiçbir eşya kalmamıştı: Boyband posterleri indirilmiş, arkalarında posterlerle aynı boy hayaletimsi izler bırakmışlardı. Mantar panodaki fotoğraflar da kaybolmuştu. Geride sadece raptiyelerin yarattığı delikler kalmıştı. Nia parmağını sol köşedeki deliklerinden birinin üzerinde gezdirdi. Sienna ile fotoğrafı eskiden orada asılıydı.

Rubina, Nia'ya mühürlü bir karton kutu uzattı. Kutunun içinde hareket ettikçe şangırdayan bir şeyler vardı. Nia bunların ne olduğunu deli gibi merak ediyordu.

"Sizin ne kadar yakın olduğunuzu, Sienna hayattayken aranızdan su sızmadığını biliyorum. Odasında bulduğumuz birkaç parça özel eşyasını senin saklamak isteyebileceğini düşündük."

Nia tereddüt etti. "Emin misiniz? Yani, sonuçta Sienna sizin aileniz... Ben—"

Rubina sözünü kesti. "O senin de ailendi. Onu ne kadar özlediğini gözlerinden görebiliyorum." Eve adım attığından beri hissettiği hüzün Nia'nın göğsünde biraz daha ağırlaştı. "Bunlardan herhangi birine sahip olmak sana huzur verecekse, lütfen al."

Nia, Rubina'ya baktı ve küçük kız kardeşine ne kadar benzediğini bir kez daha fark etti. İkisinin de bakışları aynı şekilde sert ama sevgi doluydu. Bu bakışlar aklından geçen her şeyi okuyormuş gibi geliyordu Nia'ya. İki kardeşin saçları bile aynı tarz, omuz hizasında, küt kesilmişti; ancak Rubina'nın ön perçemlerinde o çılgın gri tutam yoktu. Rubina kutuyu tekrar uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Nia. "Sienna benim için çok değerliydi."

Nia, birden Sienna ve Rosie'den kalan tek şeyin elindeki bu bir kutu eşya olduğunu fark etti. Artık anılar sadece zihninde yaşayacaktı. Kalbine ağırlık yapan o his dolup taştı ve Nia birden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Rubina, Nia'yı kendine doğru çekip kucakladı ve uzun bir süre birbirlerine sarılarak öylece kaldılar.

23. Bölüm:

Jesse

Jesse şehrin dar sokaklarını son sürat geçti. Festival alanının etrafına kurulan barikatları rozetini kullanarak atlattı. Belediye Başkanı Lyons, doğaüstü bir olay da dahil hiçbir şeyin festivalin' gerçekleşmesini engelleyemeyeceğini açıkça belirtmişti. Acaba kendi oğlu cinayetle suçlansa festivali iptal eder miydi diye düşünmeden edemedi. Sağa sapıp ana caddeye girdi ve Bir Top Tarçın'ın karşısına park etti.

Jesse, sabah vardiyasını rekor sürede tamamlamış, hatta Wade'e hızlıca bir mesaj atmak için zaman bile bulmuştu: *Yeni bir şey keşfettim. Acil buluşmamız gerek.*

Öğle vaktiydi ve Nia hâlâ onu aramamıştı. Jesse'nin onunla mutlaka konuşması gerekiyordu. Morgan haklıysa Nia, Briggs'in adını temize çıkaracak kanıtlara sahip olabilirdi. Ayrıca o belgelerle Tarçın Kasabası'nın en güçlü ailelerinden biri hakkında soruşturma bile başlatabilirdi. Wade'in uzmanlığını da ekleyince, Darius Lyons'a dair öyle sağlam bir dosya hazırlarlardı ki, şef ister istemez dikkate almak zorunda kalırdı. Ama şef, yalnızca Jesse'nin sözüyle Darius Lyons'ı potansiyel şüpheli olarak değerlendirmezdi.

Dün gece Wade, bu sabah da Morgan'la yaptığı görüşme Jesse'ye ilham olmuştu. Doğru olanı yapmalıydı. Jesse, Bir Top Tarçın'a girdiğinde tezgâhın arkasında Nia'nın babası Walter

Bennett'ı buldu; elinde bir pano ve yanında bir külahtan bir kule vardı.

"Memur Shaw!" Bay Bennett servis tezgâhının üzerinden eğilip elini uzattı. Jesse elini sıktı ve boş bir tabureye oturdu.

"Senin için ne yapabilirim genç adam?"

"Mümkünse Nia ile görüşmek istemiştim efendim."

Walter gülümseyerek cevapladı: "O kadarını tahmin etmiştim. Nia şu anda dışarıda. Annesiyle bir iş için çıktılar az önce." Jesse'nin morali bozuldu. Nia ile hemen konuşması gerekiyordu.

"Komik olan ne biliyor musun? Son altı yıldır bizi ziyaret etmen için para versem bu dükkâna adım atmazdın. Ama şimdi buradasın!"

Jesse'nin yanakları kızardı. Nia ile yaşadığı her şeye rağmen, Bay Bennett onun için her zaman ikinci bir baba figürü olmuştu. Evlerinde o kadar çok zaman geçirmişti ki Bennettlarin iç dünyasını iyice benimsemişti. Walter bir koca, baba ve iş adamı olmanın ne demek olduğunu gösteren mükemmel bir örnek teşkil ediyordu. Jesse, kendi babasından sonra, güçlü ve istikrarlı erkek örneklerine sahip olmanın ayrıcalığını yaşıyordu.

"Zor bir dönemdi benim için," diye itiraf etti Jesse.

Bay Bennett başını salladı. Bir bardağa soda koyup üzerine iki top vanilyalı dondurma ekleyip Jesse'ye uzattı. Meyanköklü dondurma çocukluğundan beri en sevdiği şeydi.

"Senin de benim Ni-Ni'm gibi büyüdüğünü gördüm. Seni de benimkilerden biri olarak görüyorum. Nia hakkındaki tavsiyemi dinle ve ona biraz zaman ver. Hayatını yeniden toparlamaya çalışıyor."

Jesse bir yudum aldı. Anında gerginliği geçti.

"Bu Ma-Clara'nın klasik vanilyası," Bay Bennett bilmiş bir tavırla gülümsedi. "Bunun bir kaşığı bile her şeyi iyileştirebilir."

"Stres için ne kadar yemem gerekiyor?" diye şaka yaptı Jesse.

"Son iki günde iki kutu yedim, sen söyle." Birlikte kahkaha attılar. Tam o sırada zil çaldı. Jesse, Nia ve Bayan Bennett'ı görmeyi bekliyordu. Ancak William Reed, telefonda yaptığı konuşmayı bitirerek içeri girdi. Tezgâhın üzerinden eğilip Bay Bennett'a dokundu. "Küçük için vanilyalı Shirley Temple alabilir miyim?" diye sordu.

Jesse, Will'in siyah camlı arabasının köşede park halinde olduğunu fark etti. Angel muhtemelen yolcu koltuğunda oturmuş, babasının tatlı ikramıyla dönmesini bekliyordu. Jesse, içeceğini almak için tezgâha onun yanına gitti.

"Hemen geliyorum," diye cevapladı Bay Bennett.

"Yarın Sonbahar Festivali mi?" diye sordu Will.

Bay Bennett başını salladı, ellerini bir havluya silip omzuna attı. "Biliyorsun," dedi. "Belediye başkanı bu işin ne pahasına olursa olsun olacağını söylüyor ve hazırlıksız yakalanmak istemiyorum."

"Akıllı adam," diye cevapladı Will. "İşlerin gidişatı... Gidiyorsan her şeye hazır olmalısın."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum..." diye söze başladı Bay Bennett. "Bunun söylenmesinin uygun olup olmadığını bilmiyorum ama... Harvey Briggs'in kimseyi öldürdüğünü sanmıyorum."

Jesse tek kaşını kaldırdı. "Böyle düşünen tek kişi değilsin."

Bay Bennett onlara yaklaştı. "Tarçın Kasabası'nın en zengin adamının iki kadını öldürdüğüne inanmamızı mı bekliyorlar? Bu bana hiç gerçekçi gelmiyor."

Jesse neredeyse sodasını püskürtüyordu.

Will, "Harvey Briggs, Tarçın Kasabası'nın en zengin adamı mı?" diye araya girdi.

Bay Bennett başını şiddetle salladı. "Klasik otomobil satışı bir zamanlar çok kârlı bir işti."

"Ne değişti?" diye sordu Jesse. Harvey'nin arazisine bakılırsa, para çoktan tükenmişti.

- "Nia'nın arkadaşı şelaleden atlayarak intihar ettikten hemen sonra aniden işi bıraktı. O ara Briggs'e gitmiştim ve yetmişlerden kalma bir Barracuda'nın fiyatını sordum. Amcam bir tane kullanıyordu ve bence ondan daha havalı bir araba yoktu. Biraz birikmiş param vardı ama Briggs bana arabaları birdenbire satmayı bıraktığını söyledi." Bay Bennett parmaklarını şıklattı ve Will'in siparişini önüne koydu.

Will kaşlarını çatarak kızının içeceğinden bir yudum aldı. "Doğru olamaz. Belediye başkanı araba toplamakla meşguldü. Partide bana yıllardır Harvey Briggs aracılığıyla araba aldığını söyledi. Bay B, sizde para olmadığını düşünmüş olmalı," diye şaka yaptı.

Bay Bennett, Will'e yapmacık bir gülümsemeyle işaret etti. "Kiminle uğraştığını bilmiyor olmalı." Will ve Bay Bennett tokalaştıkları sırada Jesse kendini o kadar hafif hissetti ki biri üflese tüy gibi uçup gidebilirdi. Bay Bennett vedalaştıktan sonra, Jesse'nin Nia'yla görüşmek istediğini kızına ileteceğine söz verdi. Jesse, Briggs'in masumiyetini kanıtlayabilecek tek kişinin büyük ihtimalle Nia olduğunu düşündüğü için bunu yapacağına emindi.

24. Bölüm:

Nia

Nia ailesiyle akşam yemeğine oturmayalı altı yıl olmuştu. Gece'nin minderini mutfak masasındaki sandalyesinden çıkarmak zorunda kalmıştı.

"Kediye yerimi mi verdiniz?" diye sordu Nia.

"Burada yaşıyor!" diye cevapladı Niles dudaklarında yaramaz bir gülümsemeyle. "Bunca zaman sandalyeyi boş bırakamazdık."

Babası yemek odasından bir sandalye alıp mutfağa getirdi ve Gece'nin minderini üzerine sabitledi. Kedi minderin üzerine atlayıverdi.

Halinden memnun Gece, koltuğa iyice yerleşip kendini bir top gibi kıvırdı. Nia, yüzünde alaycı bir sırıtış gördüğüne yemin edebilirdi.

Nia cebindeki telefonunun titrediğini hissetti. Arayan Morgan'dı. Sienna'nın yalanlarını öğrendiklerinden beri birbirlerine daha sıkı sarılmışlardı, Amber'in söylediklerinin doğru bir tarafı olup olmadığını anlamak için arkadaşlıklarının her bir ayrıntısını inceliyorlardı. Ne o ne de Morgan, Amber'in onlara söylediklerinin doğru olup olmadığına karar verebiliyordu. Tek bildikleri, Sienna'nın yıllar önce onlara söyledikleriydi ve Nia birinci sınıftan beri arkadaşı olan bu kıza inanmak istiyordu. Ama içindeki huzursuzluk ona Amber'ın, Sienna'ya Nia'dan daha yakın olabileceğini söylüyordu. Annesinin fırında pişirdiği

tavuğu ağzına götüren babası, "Masada telefon yok," diye uyardı. "Şu an aile zamanı."

"Ya Jesse ise tatlım?" dedi Marjorie, gözleri endişeyle kısılmıştı. "Rosie hakkında yeni bir şeyler biliyor olabilir mi?"

Walter elini sallayarak yumuşadı ve Nia'nın telefonu açmasına izin verdi. Herkes dikkat kesildi.

"Naber Mor," diye yanıtladı Nia. Masadakilerin ilgisi kayboldu ve tabaklarına geri döndüler.

"Haberi gördün mü?" diye sordu Morgan.

Nia ayağa fırladı. "Ne oldu?" diye sordu. Mutfaktan çıkıp oturma odasına doğru koştu. Kumandayı bulmak için kanepe minderlerinin arasında telaşla arandı.

"Maggie'den bahsediyorlar!" diye bağırdı Morgan. "Onu Hasat Meydanı'nda bulmuşlar!"

Niles içeri girdi, kumandayı buldu ve haber kanalını açtı. Aile oturma odasına doluştu. Babası tabağını bırakmayı reddedip, ağzına pirinç tıkıştırırken odaya koştu.

Elaine Matthias, Hasat Meydanı'nda canlı yayındaydı. Arka planda, düzinelerce üniformalı polis memuru etrafa dağılmış, neon sarı bantlarla meydanı çevreleyip festival ekibini sınırların dışında kalmaya zorluyordu.

"Bizi yeni izliyorsanız, Tarçın Kasabası'nda yine hüzünlü bir gün yaşanıyor. Sonbahar Festivali'nin arkasındaki itici güç olan Maggie Shilling az önce ölü bulundu." Elaine kadrajdan çıktı ve kısa bir süre sonra elinde buruşuk bir mendille geri döndü. Kedi gözü tarzı gözlüklerini kaldırıp gözyaşlarını sildi. Derin bir nefes alıp devam etti: "Yetkililer resmî bir açıklama yapmadı, ancak bunun tam da aramızdaki bir seri katilin işi olup olmadığını merak etmek gerek..."

"Gerçekten bir seri katil mi var?" diye sordu Niles, kimseye belli etmeden.

Marjorie, "Buna bir dakika daha dayanamayacağım!" diye haykırdı.

Ekranda Elaine mırıldandı: "...Ne oldu? Sevgili Tarçın Kasabamız nasıl bu hale geldi?"

Akşam yemeğinden sonra Nia kendini yatağına yayılmış halde buldu. Babası bütün kapıları kilitlemiş ve hava kardıktan sonra dışarı çıkmayı yasaklamıştı. "İsteyen ne kadar ciddi olduğumu sınamaya çalışsın," diye eklemeyi unutmamıştı. Nia onu daha önce hiçbir konuda bu kadar ciddi görmemişti. Derinden sarsılmıştı. Çocukken çok sevdiği yer, tanımadığı bir şeye dönüşüyordu. Bunu kim yapıyordu? Tarçın Kasabası topluluğunu kim parçalıyordu? Nia, sıradakinin kim olacağını merak ediyordu. Bu düşünce onu yataktan kaldırmaya yetti. Sienna'nın eşyalarının olduğu kutu, eve getirdiğinden beri ona bakıyordu. Belki Amber dünyasını yerle bir ettiğinden beri aklından geçen soruların cevaplarını bulabilirdi.

Masasında bir makas buldu ve karton kutunun ortasından aşağı doğru kaydırdı. Kapaklar kendiliğinden açılıp içindekileri ortaya çıkardı.

Nia'nın gördüğü ilk şey kendi yüzüydü. İki avuç dolusu polaroid fotoğraf çıkardı: Sienna'nın duvarındaki mantar panodaki tüm fotoğraflar. Liseden yıllardır görmediği insanlar vardı ve hatta Jesse ile birlikte çekilmiş birkaç utanç verici fotoğraf bile buldu. Morgan, her zamanki gibi mora bürünmüş halde ekibin arasındaydı. Nia, onun renge olan bağlılığına bir kez daha hayran kaldı.

Ayrıca dostluk bilezikleri ve lise mezuniyet balosundan kalma bir çiçek buketi de vardı. Nia, Sienna'nın giydiği siyah elbiseyi çok net hatırlıyordu. Annesi kırmızı ruj sürmesinin uygunsuz olduğunu düşündüğü için Rosie ile kırmızı ruj sürme konusunda tartışmıştı. Rosie, onun fazla olgun göründüğünü ileri sürerek kırmızı ruja izin vermemişti. Geriye dönüp baktığında Nia, Rosie'nin ne demek istediğini anlayabiliyordu ama Sienna o geceki fotoğrafta, o eski film yıldızları gibi muhteşem görünüyordu.

Nia kilitli bir günlük buldu. Ön ve arka kapakta, fiziksel medyanın henüz yaygın olduğu dönemden kalma dergi küpürlerinden oluşan bir kolaj yer alıyordu. Sienna, ön tarafa fidye notu gibi görünen çeşitli yazı tipleriyle bir sürü harf kesip yapıştırmıştı. Notta, "Bunu Okuyorsan Kendi İşine Bak" yazıyordu.

Defteri çevirdi, parmaklarını erişemediği yazılı sayfalarda gezdirdi; merak ve suçluluk arasında kalmıştı. Sienna okumasını ister miydi? En yakın arkadaşının mahremiyetini ihlal etmiş; kendisi ve etrafındaki dünya hakkındaki tüm özel düşüncelerini ve duygularını okumuş olurdu. Nia ölmüş olsaydı, Sienna'nın günlüğünü okumasını ister miydi?

Nia defteri sıkı sıkı tutuyordu. En yakın arkadaşının özel hayatıyla ilgili tüm cevaplar bu sayfalardaydı. Rosie okumuş muydu? Kilit kurcalanmış gibi görünmüyordu. Nia, tel tokayı bir kez çevirmenin yeterli olacağını ve aradığı tüm cevaplara ulaşabileceğini biliyordu.

Saçından bir toka çıkardı. Ucunu dişlerinin arasına aldı ve Sienna'nın sırlarını açığa çıkarmaya hazırlandığı sırada yanındaki komodinin üzerindeki telefonu titredi.

Nia, Jesse olmasını bekleyerek ona doğru uzandı. Jesse birkaç kez aramıştı ama Nia'nın cevap verecek enerjisi yoktu. Ne söylediğini duymak için elini ret tuşuna doğru uzatmıştı ki arayanın Bryant olduğunu fark etti.

Son anda cevaplamaya karar verdi. Hayatında çok fazla şeyi yarım bırakmıştı. Artık gerçek anlamda hayatına devam edebilmek için gerçeklerle yüzleşmesinin zamanı gelmişti.

"Merhaba," dedi.

Bryant hattın diğer ucunda sessizdi. "Nia?" diye sordu sonunda. Nia, neredeyse bir haftadır onun sesini duymamıştı. Bıraktığı tüm sesli mesajları dinlemeden anında silmişti.

"Orada mısın?"

"Evet," diye cevap verdi. "Buradayım."

"Tanrım, sana ulaşmaya çalışıyordum," diye haykırdı. Sesinde endişe ve çaresizlik vardı.

"Biliyorum," dedi Nia. Yapmaya çalıştığı tam olarak buydu –ulaşılmamak.

"Lütfen kurabiyem, açıklamama izin ver," diye yalvardı. Nia, kendisine taktığı lakaptan her zaman nefret etmişti. Gildman & Sons'ta ilk kez kendini tanıttığında, adının kurabiye markası gibi Nilla olduğunu sanmış ve ofiste şaka yollu ona kurabiye demeye başlamıştı. İlişkileri ciddileştikten sonra bu, onun için bir sevgi ifadesi haline gelmişti. Acaba karısına ne diyordu?

"Evli olduğunu açıklamana mı izin vereyim? Benden ayrı bambaşka bir hayatın olduğunu mu?" Telefonu açtığına şimdiden pişmandı. Dizlerine kapanıp yalvarmasını beklemişti, böyle bir tepki değil.

Bryant içini çekti. Sanki arabadaymış gibi konuşuyordu. Nia telefonundan saate baktı, neredeyse akşam sekizdi. Karısı olan bir adamın bu saatte eve gidiyor olması gerekmez miydi? Hâlâ Atlanta'da olsaydı, Bryant ertesi güne hazırlanırken o da akşam yemeğini hazırlıyor, bulaşıkları yıkıyor olurdu. Nerede olabilirdi ki? Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Artık onun umurunda değildi.

"Öyle değildi, kurabiyem. Karmaşık bir durum."

"Ah, karmaşık," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Nia. "Bu, 'sana yalan söyledim ve ben berbat bir insanım' demenin yeni bir yolu olmalı."

"Bir hata yaptım," diye itiraf etti. "Ama sana olan duygularım konusunda asla yalan söylemedim kurabiyem."

Nia karnında alev gibi bir sıcaklık hissetti. "Yapma," diye uyardı. Tekrar öfkeleniyordu; karısı onu kendi ön verandasında ağzı açık bıraktıktan sonra hissettiği o elle tutulur, vahşi öfke.

Duygusal olarak çok hassastı; Rosie'den Sienna'ya, Jesse'ye ve şimdi de Maggie'ye kadar Nia yavaş yavaş kararlılığını kaybediyordu.

"Lütfen bana nerede olduğunu söyle," diye yalvardı Bryant. "Seninle yüz yüze görüşmem gerek. Bunu konuşmamız gerek."

Nia'nın parmakları telefonu daha sıkı kavradı. Dişlerini sıkarak, "Seni görmek istemiyorum," dedi. "Bana hiçbir borcun yok."

"Kurabiyem, ne olursun," diye yalvardı.

Nia'nın seçenekleri vardı. Pes edebilir, onu dinleyebilir, açıklama yapmasına izin verebilirdi. Hatta kalbi buna hazırsa onu affetmeyi bile deneyebilirdi. Sonunda konu kapanabilirdi.

Hayatının bu sayfasını unutup yoluna devam etmeyi seçti. Derin bir nefes aldı. Çözüm Bryant değildi. "Bryant, yapamam."

Ne yaptığını anlayamadan telefonu kapattı. Odanın içinde ağır adımlarla ilerleyip yatak odasının penceresini açtı. Ay gökyüzünde alçakta asılı duruyordu; sokakları bir sis bulutu kaplamıştı. Elindeki telefon tekrar titredi. Arayan Bryant'tı.

Bir kere cevap verdiğine göre, muhtemelen tekrar cevap vermesinin an meselesi olduğunu düşünmüştü.

Nia içindeki tüm güçle telefonunu aya doğru fırlattı. Nereye düştüğü umurunda değildi. Ön bahçeye çarptığını duyunca pencereyi kapattı.

25. Bölüm:

Cuma - Jesse

Jesse, o akşam devriye raporunu teslim etmek için işe döndü ve dükkânının arkasındaki ara sokakta birinin çöp kutularını devirdiğini bildirmek isteyen Bayan Guy'la karşılaştı. Kadın, Jesse'nin gitmesine izin vermedi; kutuların yan taraflarında oluşmuş birkaç küçük çizikten ibaret zararın fotoğraflarını çekmesini istedi. Jesse her ne kadar sinirlense de görevini layıkıyla yaptı ve bu olayı raporuna dahil etti.

Angie'nin bildirdiğine göre Chambers ve Raines o gün mesailerini çoktan bitirmişti, akşamki Maggie Shilling anma törenine zamanında geri döneceklerdi. Angie, Wade'i de pek görmediğini söyledi ama Jesse, onun Maggie'nin törenini ya da gece devriye nöbetini asla kaçırmayacağını biliyordu. Darius ve Sienna hakkında, ayrıca Harvey'nin iş bağlantılarına dair öğrendiklerini Wade'e anlatmak için sabırsızlanıyordu. Başkomisere bunları sunmadan önce nasıl hareket edeceklerini planlamaları gerekiyordu. Riskliydi, evet, ama eğer bu bir masum adamın özgürlüğüne kavuşmasını sağlayacaksa, tüm riske değerdi.

Bu, aynı zamanda Rosie'nin gerçek katilini bulmaya bir adım daha yaklaştığı anlamına geliyordu.

"İhbarlardan bir şey çıktı mı?" diye sordu Angie, sesi neredeyse fısıltı seviyesindeydi. "Çoğunun biraz saçma olduğunu biliyorum ama işine yaradılar mı?"

"Aslında, evet," dedi Jesse, hatırlattığı için memnun bir ifadeyle. Cebinden ihbar listesini çıkarıp masaya koydu. Üzerinde yıldız işareti olan mavi arabayla ilgili notu işaret etti. "Tarçın Kasabası'nda mavi kompakt arabası olan kaç kişi var, bana söyleyebilir misin?"

"Tabii," diye omuz silkti Angie. "Ama liste çok uzun olacak, Shaw," diye uyardı.

Jesse kollarını iki yana açarak boş çalışma alanını işaret etti. "Bütün gece vaktim var."

Angie bir an duraksadı, sonra eğilip kulağına fısıldadı: "Şef senin bu işlerle uğraştığını biliyor mu?" Gözleri, endişeyle şefin kapalı ofis kapısına kaydı.

Jesse başını öne eğdi. Onun cevabı zaten bildiğini biliyordu. "Bunu aramızda tutabilir miyiz?" dedi sessizce.

Angie alt dudağını ısırdı, gözleri Jesse ile şefin ofisi arasında gidip geldi. "Bu işe ihtiyacım var, Jesse."

"Anlıyorum," diye karşılık verdi Jesse. Angie'nin evde üç küçük çocuğu vardı. Onun ellerini daha fazla kirletmesini istemiyordu. Nia'yı nezaretten çıkarmakta ona büyük iyilik etmişti, artık onu daha fazla tehlikeye atmak istemiyordu.

"O zaman bana nasıl yapılacağını göster," dedi.

Angie, Jesse bilgisayarından karakolun iç ağına girerken omzunun üzerinden eğildi. Angie, Tarçın Kasabası'nda toplam yüz kırk bir mavi kompakt aracın kayıt bilgilerini bulmak için kullanılan karmaşık bir arama ve filtreleme sistemini gösterdi.

Jesse, listeden Tarçın Kasabası yerlisi olmayan herkesi eledi. Grace'in hatırladıkları doğruysa, o araba farları yanmadan sokaklarda dolaşıyordu. Yalnızca o dar, taş döşeli şehir merkezindeki sokaklara hâkim biri bunu yapabilirdi.

Bu elemeyle liste elli yedi kişiye düştü. Son olarak, altmış yaşın üzerindeki herkesi de çıkardı. Gece yarısını geçmiş, karanlık bir saatte çoğu yaşlı insanın ortalıkta farları kapalı şekilde gezmesi mümkün değildi. Evelyn ve Robert'ın, özellikle son-

bahar ve kışın erken kararan akşamlarında, beşten sonra dışarıda olamayacaklarına emindi. Böylece liste yirmi iki kişiye indi. Jesse, isim ve adres listesini yazdırdı ve işe koyuldu.

Listedeki yirmi iki kişiden herhangi birinin Darius Lyons'la bir bağlantısı olup olmadığını bulması gerekiyordu. Zayıf bir olasılıktı ama en mantıklı açıklama da buydu. Hem Grace hem de Will, Darius'un "Eve Hoş Geldin" partisine geç kaldığından bahsetmişti. Ya geç kalmasının nedeni, birinin mavi arabasını alıp Rosie'ye gitmesi, ardından da tam zamanında geri dönüp kendine yakalandığında sunacağı bir kanıt yaratmasıysa?

"Ya Maggie?" diye sordu kendi kendine.

Maggie, Darius'u görmüş olmalıydı. Jesse, Rosie'nin mum ışığıyla yapılan anma töreninde Maggie'nin yüzündeki korkmuş ifadeyi hatırladı. Bir şey mi saklıyordu? Rosie'yi kimin öldürdüğünü biliyor muydu? Rosie'yle pazartesi gecesi geç bir saatte buluşacaklardı, belki Darius'un lokantaya geri döndüğünü görmüştü. Darius, Maggie'yi susturmak için öldürmüş olabilir miydi?

Jesse başını iki yana salladı. Çok fazla eksik parça vardı, ama en önemli mesele, Darius'u Rosie'nin evinden ayrılırken gördüğü anla ertesi gün arasındaki zaman boşluğunu doldurmaktı. Elinde kalan tek kaynak sosyal medyaydı. Herkesin adını tek tek yazdı. Arkadaş listelerini dikkatlice inceleyip Darius'la herhangi bir bağlantıları olup olmadığına ya da partide olup olmadıklarına dair kanıt aradı, ama sonuç sıfırdı.

Listede on dördüncü isme geldiğinde, Tammy Nathan'a rastladı. İsmi birkaç kez kontrol etti; birkaç gün önce Harold Bones'un, Victoria'nın annesinin güzelliğinden övgüyle bahsettiğini hatırladı. Victoria da tüm ailesi ve arkadaşlarının Darius'un dönüşünü kutlamak için Belediye Başkanı Lyons'ın evinde olduklarını söylemişti. Peki Darius, Rosie'yi öldürmek için onun arabasını alıp ardından tam zamanında partiye dönüp fotoğraf çektirip insanlarla el sıkışmış olabilir miydi?

Jesse bunun yeni bir ipucu mu yoksa bir çıkmaz sokak mı olduğunu bilemiyordu, ama her iki ihtimali de denemeye kararlıydı. Darius'un, muhtemel kayınvalidesini bile suçlarına bulaştırmış olma ihtimalinden hiç hoşlanmamıştı; ama artık Tammy Nathan resmen "şüpheli" listesine girmişti.

26. Bölüm:

Cuma - Nia

O gece Nia'nın evi ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Ne salondaki kanepede babasının derin horultuları vardı, ne de televizyonun karşısında sesi fazla açılmış bir aksiyon filmi. Gece bile her zamanki gibi babasının göğsüne kıvrılmış halde değildi. Annesinin yatağa gitmeden önce evi toparlarken mırıldandığı şarkılar da duyulmuyordu. Gece'nin gıcırdayan ahşap zemindeki patileri, odadan odaya yaptığı devriyeler de yoktu. Etrafını saran bu sessizlik, Nia'yı kendi nefesinin ve huzursuz düşüncelerinin farkında olmaya zorluyordu.

Çocukken, gecenin seslerini severdi: Ara sıra esen rüzgârın ağaçları sallayışı, uzaktan gelen baykuş sesleri ya da mahallesinden geçen arabaların motor gürültüsü. Yıllarını Atlanta'da geçirdikten sonra tekrar bu sessizliğe alışmasının ne kadar kısa sürdüğüne şaşırıyordu. Orada uyuyabilmek için kulak tıkaçları ve beyaz gürültü makinesiyle geceyi bastırmaya çalışırdı. Şehir hiç susmazdı. Şimdiyse kendini yeniden duyabiliyordu.

İç çekerek kumandayı aldı ve gürültü olsun diye televizyonu açtı. Ekranda Elaine Matthias'ın haber tekrarları vardı; Maggie Shilling'in anma törenini gösteriyordu. Belediye binasının önünde az sayıda insan toplanmıştı.

Normalde, Maggie'nin cenazesi kalabalık olurdu; dostlar, akrabalar, paylaşılan yemekler, gözyaşlarıyla karışan kahkahalar...

Ama ortalıkta bir seri katil olabileceği söylentisi, halkı evlerine kilitlemişti. Tarçın Kasabası bu gece içine kapanmıştı. Nia'nınsa artık daha büyük meseleleri vardı.

Telefonu olmadığından dikkati dağılmadan odaklanabiliyor, ertelediği şeylerle yüzleşebiliyordu. İki mektup yazdı: Biri Bryant'a, artık bittiğini söylemek için. Ne bahanesini dinlemek ne de hayatında ona yer açmak istiyordu. Diğeri ise Gildman & Sons'a bir istifa mektubuydu. Zarfı kapattığı an, bir daha geri dönmeyeceğini biliyordu.

Tek bir şey kalmıştı: Sienna'nın eşyaları. Yarım kalmış bir hayatın parçaları. Gözleri yatağın kenarındaki kutuya kaydı. Kutunun kapağını okşadı. Fotoğraflar, takılar, paylaştıkları küçük eşyalar... Ama en çok dikkatini çeken, defterdi. Ona adeta fısıldıyordu.

Tel tokasını çıkarıp küçük kilide yerleştirdi. Bileğini hafifçe çevirdiğinde kilit "klik" diye açıldı. Defter birden ağırlaştı sanki. Mürekkep lekeli sayfalara parmaklarını sürerken, içindekilerin her şeyi değiştireceğini biliyordu. En son sayfaya geçti: Sienna'nın Darius'un onu aldattığını öğrendiği günün notu. Ölmeden bir gün önceki tarih.

Nia nefesini tutarak okumaya başladı:

Bugün her şey değişti. Amber, dün gece Darius'u yine barda gördüğünü söyledi –yanında başka bir kızla. Başka bir kız. Sanki ilk seferin hiçbir önemi yokmuş gibi. Sanki bana verdiği sözler beyhudeydi. Sanki ben hiç önemli değilmişim gibi.

Herkese yalan söyledim. Nia'ya. Morgan'a. Hatta kendime bile. Bizim hakkımızda gerçeği öğrendiklerinde benden nefret edecekler.

Herkes onun iyi biri olmadığını söylüyordu. Bir çapkın. Tatlı dilli, sporcu, tam da seni özel hissettirecek kadar çekici –sonra da bir sonrakine geçecek türden biri. Onların, futbol takımı formalı bir klişeden ibaret olduğunu düşündüklerini biliyordum. Bense gülüp geçtim, haklı olduklarını kabul eder gibi yaptım... ama aslında haksız olmalarını istedim. İçten içe, haklı olduklarını biliyordum.

Uzaklaşmaya başladığında anladım bunu, mesajları kısaldığında, tuhaf saatlerde aniden "antrenman" bahanesi uydurmaya başladığında. Kız arkadaşlarıma hiçbir şey söylemedim; "sana demiştik" sözünü duymak istemedim. Liseye başladığımdan beri gizlice hoşlandığım o çocuk –nihayet kazandığımı sandığım o çocuk– aslında hiçbir zaman gerçekten benim olmamıştı.

Tanrım, ne kadar aptalım ben?

Ona her şeyimi verdim. Onu savundum, onun için yalan söyledim, bütün tehlike işaretlerini görmezden geldim ve bunlara "aşk" dedim. Peki ne için? Beni diğerleri gibi bir kenara atabilmesi için mi?

Shelly. Victoria. Denise. Amber, daha fazlası olduğunu söylemişti –belki iki, belki beş, kim bilir artık? Hepsi yüzüme gülüp arkamdan iş çevirmişler. Sadece bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Bu sabah, o aptal gülümsemesiyle bana doğru yürürken gördüm onu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki her şeyi bilmiyormuşum gibi. Gözlerinin içine bile bakamadım. Dönüp diğer yöne yürüdüm, yoksa pişman olacağım bir şey yapacaktım.

Onun yerine bir not yazdım, dolabına sıkıştırdım ve arkamı dönüp gittim: "Sıradaki kim olacak?"

Umarım o notu tekrar tekrar okur; acaba birine mi anlatacağım, herşeyi patlatacak mıyım diye kıvranıp durur. Umarım ben ağlarken hissettiğim acıyı o da hisseder. Umarım bana bu kadar kolayca yaşattığı ihaneti, en azından küçük bir parça olsun, o da hisseder.

Bitti. Artık bitti. Onun için bu kadar zaman harcadım, oysa beni gerçekten seven insanları dinlemeliydim. Yarın itibariyle onunla tamamen işim bitiyor. Artık rol yapmayacağım. Artık yalan söylemeyeceğim. Artık kendi kalbimi kırmayacağım.

Nia okumayı bitirdiğinde gözleri yaşlarla dolmuştu. Darius'un ihaneti Sienna'yı mahvetmişti. Eğer Sienna'nın yaşadıklarını o zaman bilseydi, Darius'u kendi elleriyle ortadan kaldırırdı.

Tam o sırada televizyonda Elaine Matthias, kasabada bir seri katil ihtimalinden bahsediyordu. Ekranda bir kâğıt parçası göründü: "Sıradaki kim olacak?"

Nia'nın nefesi kesildi. Elindeki deftere baktı. Yazı aynıydı.

"Hayır..." diye fısıldadı.

Sienna'ydı o notu yazan. Ama Sienna ölmüştü. Altı yıl önce. O zaman Rosie'nin cinayetinde aynı not nasıl ortaya çıkmıştı?

Telefonunu pencereden atmış olmasına lanet ederek kardeşi Niles'ın odasına koştu.

Oda neredeyse zifirî karanlıktı; tek ışık kaynağı, mavi bir parıltı yayan üç bilgisayar ekranıydı. Neyse ki artık yumurta gibi kokmuyordu, ama küçük kardeşinin odası hâlâ gereksiz yere dağınıktı. Yerde atıştırmalık paketleri, boş su şişeleri ve kullanılmış kâğıt mendiller vardı. Farklı temizlik aşamalarındaki çamaşırlar odanın köşelerine fırlatılmıştı; dağınık yatağının üstü kâğıtlarla ve açık ders kitaplarıyla kaplıydı.

Kardeşi bilgisayar masasının başında oturuyordu. Telefonu monitörün yanına dayalıydı ve görüntülü arama açıktı; ekranda bol miktarda silah sesi ve kan içeren bir oyun oynuyordu. Nia, kapısını çalmasına rağmen cevap vermeyince kulaklığını kafasından çekip aldı. Ardından eğilip görüntülü aramayı kapattı.

"Bana hemen ilçe kayıt sistemine girebileceğini söyle."

Niles içini çekti:

"Ni-Ni, suç işlemekten vazgeçmeyecek misin? Cidden endişelenmeye başlıyorum senin için..."

Nia fareyi kaptı, açık tarayıcıyı buldu ve o akşamki haber bülteninin tekrarını açtı. Hızlıca ileri sardı ve Elaine Matthias'ın iki suç mahallinde de bulunan notu gösterdiği bölümü buldu. Sienna'nın günlüğünü ekrana tuttu.

"Tamam, bu biraz ürkütücü," dedi Niles umursamaz bir tavırla.

Nia gözlerini devirdi. "İlçe kayıt sistemine girebiliyor musun, giremiyor musun?" diye sordu sertçe.

"Elbette girebilirim, ama bu gireceğim anlamına gelmez. Bu işlerin hepsi takip ediliyor. Kullanıcı adımı ve şifremi girer

girmez bütün tıklamalarım izleniyor. Yarın öğleden önce işe gitmeden neye tıkladığımı bile öğrenirler," dedi Niles.

"O zaman başkasının kullanıcı adını ve şifresini kullan," diye karşılık verdi Nia. "Kendin söyledin, insanlar şifrelerini sürekli unutuyor. Başkalarının bilgilerinden giriş yap, sonra pazartesi hepsinin şifresini değiştirirsin."

Niles gözlerini kısarak ona baktı. "Suçlular için rehabilitasyon var mı? Senin kesinlikle öyle bir şeye ihtiyacın var çünkü."

Niles sisteme giriş yaptı.

"Sienna'nın otopsi raporunu aç," diye emretti Nia; sesi niyet ettiğinden çok daha keskin çıkmıştı.

Niles duraksadı, sandalyede kıpırdandı. Ekranın yüklenmesini beklerken parmaklarını gergin bir şekilde masaya vuruyordu:

"Bekle bir dakika, Sienna'nın o notu yazdığını mı düşünüyorsun yoksa?" diye sordu Niles. Gözlerindeki hüzün, Nia'nın boğazını sıkıştırdı. "Son birkaç gün senin için zor geçti biliyorum ama Sienna artık yok, Ni-Ni. O—"

Nia derin derin içini çekti, avuçlarını gözlerine bastırdı. Kardeşinin onu korumaya çalıştığını biliyordu ama o hayaletlerin peşinde değildi. Bu gerçekti. O sadece gerçeğin peşindeydi. Sadece bir eksik parça kalmıştı ve sonra her şeyi Jesse'ye götürebilecekti. Bu sefer elindeki kanıtı inkâr edemezdi.

Hissettiği gerginliğini yutkunarak bastırdı ve zoraki bir gülümsemeyle cevap verdi: "Biliyorum, tamam mı? Bu, onun ölümünü kabullenememekle ilgili değil. Sadece, ona gerçekten ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Kardeşinin sandalyesinin arkasında, kirli giysilerle dolu dar alanda ileri geri yürümeye başladı; kalp atışları hızlanıyordu. Yaklaşıyordu, bunu hissediyordu.

"Eğer Darius'un Sienna'nın notunu bulduğunu kanıtlayabilirsem," dedi, "bu, onun Sienna'nın ondan ayrılacağını taç giyme törenlerinden bir gün önce bildiği anlamına gelir."

"Eee, ne olmuş yani?" dedi Niles, dalgalı saçlarını geriye iterek. "O aptal ana cadde korteji için numara yaparlar, sonra herkes kendi yoluna gider."

Nia dondu; midesinde soğuk, mide bulandırıcı bir his dolaştı.

"Ancak Sienna kendi yoluna gitmedi," dedi kısık bir sesle. "O gece öldü."

Niles'ın yüzü bembeyaz oldu.

"Ya... o gece Barkwood'dan atlamadıysa?" dedi Nia, kelimeler boğazında düğümlenerek. "Ya..."

Niles gözlerini kırptı.

"...Darius onu ittiyse?"

Nia başını salladı, konuşamayacak kadar boğazı düğümlenmişti.

Niles yeniden bilgisayara döndü, parmakları klavyede şimşek gibi hareket etmeye başladı. Sessizliği, tuş sesleri doldurdu. Belgeler yüklenirken ekran birkaç kez titredi. Birkaç tuş daha... sonra son bir *klik*.

"Buldum," dedi Niles sonunda.

Ekranda Sienna'nın ölüm kayıtları belirdi. Niles ilk ek dosyaya tıkladı –otopsi raporu.

"'Ölüm nedeni... boğulma sonucu intihar,'" diye yüksek sesle okudu. Gözleri satırlar arasında hızla gezindi. Belgenin alt kısmını işaret etti.

"İmzalayan: Şef Vernon Prescott."

Nia'nın midesi bulandı. Kalbi göğsünde öyle sert çarpıyordu ki nefes almakta zorlandı. Niles'ın odasından fırladı. Rosie'nin klasöründe Sienna'nın otopsi raporunun başka bir versiyonunu gördüğünden emindi. Onu saklamıştı.

Yatağının altındaki plastik dosya poşetini kaptı, evrakları telaşla karıştırmaya başladı. Sayfalar etrafa saçıldı ama farkında bile değildi. Kulaklarında sadece kalp atışının gürültüsü yankılanıyordu.

Sonunda Rosie'nin kopyasını buldu. Kâğıdı göğsüne bastırarak Niles'ın odasına koştu, neredeyse sayfayı titreyen elleriyle masaya fırlattı.

Nia'nın gözleri iki farklı belge üzerinde hızla gezdi. Titreyen sesiyle okudu:

"'Ölüm nedeni, belirsiz. Yaralar boğulma ile tutarlı.'" Sözleri boğazında düğümlendi. Sayfanın altındaki imzayı parmağıyla izledi.

"İmzalayan: Genesis Whitfield."

Niles şaşırmıştı. İki rapor arasında gidip geldi, sonra Nia'ya baktı.

"Biri bunu silmiş," diye fısıldadı.

Odaya bir sessizlik çöktü. Sadece Niles'ın bilgisayarının uğultusu ve ikisinin kesik kesik nefesi duyuluyordu.

Nia'nın elleri yumruk oldu.

"Şef Prescott bu raporu imzalarken, aslında orijinal olmadığını bilmiyordu."

Niles'ın sesi zor duyuluyordu:

"Ve kimin babası için çalıştığını biliyorsun, değil mi?"

Nia'nın midesi düğümlendi; gerçekle yüzleşmenin ağırlığı çöktü üstüne.

"Darius Lyons."

27. Bölüm:

Cumartesi - Jesse

Jesse yeni dalmaya başlamıştı ki telefonu çaldı, komodinin üzerinde öfkeyle titreşiyordu. İçini çekip yüzünü ovuşturdu. Gözleri kapalı halde telefona uzandı, neredeyse lambayı deviriyordu.

"Shaw," dedi. Yataktan doğrulmaya çalışıyordu. Bu hafta üçüncü kez telefonla uykusundan ediliyordu, uykusuzluğa alışmaya başlamıştı.

Wade'in sesi ciddiydi:

"Ana caddede devriye geziyorum. Hemen Bir Top Tarçın'a gel. Ortalık darmadağın."

Jesse yarı uykulu haliyle donakaldı.

"Ne?"

"Doğru duydun. Ön cam paramparça. İçerisi talan edilmiş. Hemen buraya gelmelisin."

Jesse çoktan ayaklanıp giyinmişti. Silahını ve rozetini kaptı, merdivenlerden koşarak garaja indi.

"Yaralanan var mı?" diye sordu, telefonu kulağına götürürken ayakkabılarını geçirip montunu aldı.

"Hayır, içeride kimse yoktu. Ama bu iş aşırı tuhaf."

Jesse arabasına atlayıp gazi kökledi. Motorun gürültüsü geceyi yarıyordu. "On dakika içinde oradayım."

Ana caddeye döner dönmez, Bir Top Tarçın'ın halini gördü. Yerdeki cam kırıkları, polis arabalarının ışıkları altında buz gibi parlıyordu. Ön cam tamamen parçalanmıştı, kapı sanki tekmeyle açılmış gibi yamulmuştu. Kapının önünde Wade kollarını göğsünde kavuşturmuştu, yanında Chambers ve Raines dikiliyordu. Jesse'nin kalbi sıkıştı. Bennett ailesi bunu görünce yıkılacaktı. Onların kuşaklar boyu emek verdiği dükkân, bir gecede yerle bir edilmişti. Kasabanın kalbi olan bir işletme... Bunu kim yapabilirdi?

Jesse yaklaşırken Wade'le Chambers atışıyordu.

"Çekil Wade, sorumlu memur benim," dedi Raines.

"Shaw gelene kadar kımıldamam," dedi Wade inatla.

Chambers homurdandı:

"Seni tutuklamak zorunda bırakma beni."

Wade omuzlarını dikleştirip bakışlarını Chambers'a kilitledi. "Dene de göreyim," dedi sertçe. Chambers'ın Wade'den üstün olduğu tek şey boyuydu. Bud Wade altmış beşine yaklaşmış olmasına rağmen hâlâ asker disiplininin şekillendirdiği kaslı yapısını koruyordu. Chambers'ın kolları uzundu, ama Bud'ın gücü vardı ve önemli olan da oydu. Jesse bu kavgada Wade'in kazanacağına emindi.

Jesse ikisinin arasına girdi:

"Buradayım."

Wade'in öfkeli, neredeyse öldürücü bakışları Jesse'ye çevrilince yumuşadı. Elini Jesse'nin omzuna koydu. "Durum kötü, kardeşim," diye uyardı alçak bir sesle.

İçeri girdiklerinde Jesse'nin nefesi kesildi. Sıcak, samimi dükkân tanınmaz haldeydi. Masalar devrilmiş, bazıları ortadan ikiye ayrılmıştı. Tabureler yırtılmış, içinden süngerler fışkırıyordu. Tezgâhlar balyozla dövülmüş gibiydi. Kasanın çekmeceleri açılmış, içleri boşaltılmıştı. Onlarca kova dondurma yere dökülmüş, erimişti. Jesse'nin birkaç saat önce köşede üst üste dizilmiş

halde hatırladığı külahlar yerlere atılmış, kırılmıştı. Havada hâlâ baharatlı vanilya, karamel ve tarçının o tanıdık kokusu asılıydı.

Jesse dönüp arkasına baktı; Wade, Chambers ve Raines kapının eşiğinde duruyordu. Üçü de sessizce, ağır bir ifadeyle, etrafa saçılmış yıkımı inceliyordu.

"Demiştim ya, durum fena," diye içini çekti Wade.

"Şefi aramamız gerekiyor," dedi Raines.

Jesse dişlerinin arasından bir küfür savurdu ve temkinli bir adım daha attı. Başını yavaşça çevirerek etrafı inceledi. Bu, bir iki serseri gencin eğlencesine içeri girip birkaç şey çaldığı bir olay değildi. Bu, planlanmıştı. Kişiseldi. Biri Nia'nın ailesine mesaj yolluyordu. Jesse başını iki yana salladı. Onu bu işe bulaşmaması konusunda uyarmıştı.

"Zorla mı girilmiş?" diye sordu Chambers.

"Camı kırmışlar, ön kapıyı da tekmeleyip içeri girmişler," dedi Jesse alaycı bir tonla.

"Yine de alarm çalmamış," diye ekledi Raines. Duvarın yanındaki alarm paneli hâlâ yeşil yanıyordu. Sistem her şey yolundaymış gibi görünüyordu. "Yani yakalanmaktan korkmamışlar."

"Bu gece ana caddede kimse yoktu," dedi Jesse. "Zaten kimse görmezdi."

"Herkes Maggie'nin töreni için Belediye Binası'ndaydı," diye onayladı Wade.

"Herkes değil," diye homurdandı Chambers.

Jesse başını salladı. "Seri katil muhabbeti yüzünden çoğu insan evden çıkmadı. Maggie'nin töreni epey ıssızdı."

Chambers telefonunu çıkarıp açtı.

"Bekle, kimi arıyorsun?" diye sordu Jesse.

"Karakolu! Olayı bildirmemiz gerek." Chambers arkasını dönüp telefonu kulağına götürdü, dükkândan dışarı çıktı.

"Biri senin kıza kafayı takmış," deyip Chambers'ın peşinden dışarı çıktı Raines.

Jesse ağır bir kalple Bay Bennett'ı aradı. Telefon iki kez çaldıktan sonra Walter açtı. Adam toparlanmaya çalışırken telefondan bir hışırtı geldi.

"Jesse, her şey yolunda mı evlat?" diye sordu Bay Bennett. Uykusundan yeni uyanmış birine göre gayet tetikteydi sesi.

Arka planda Bayan Bennett'ın sesi duyuldu: "Nia iyi mi?" diye fısıldadı endişeyle.

Jesse bir an durdu, bakışlarını etraftaki yıkıntılara gezdirdi. Nereden başlayacağını bilemiyordu.

Bu aileye, sevdikleri her şeyin yerle bir olduğunu nasıl söyleyebilirdi ki?

"Bay Bennett... ben şey için....dükkâna gelmeniz gerekiyor," dedi Jesse, sesi titreyerek.

Karşı tarafta kısa bir sessizlik ve ardından bir hışırtı duyuldu. Sonra Walter'ın sesi geldi. Alttan alta bastırılmış bir panik hissediliyordu:

"Ne oldu?"

Jesse elinden geldiğince sakin kalmaya çalışarak: "Efendim... dükkân tahrip edilmiş," dedi.

Walter keskin bir nefes aldı: "Hemen geliyorum."

Tam on dakika sonra Jesse, Bennett arabasının sokağa girdiğini gördü. Midesi düğümlendi. Araba polis araçlarını zar zor geçip kaldırıma yanaştı. Kapılar aynı anda açıldı. Beş Bennett birden sokağa döküldü, Gece dahil. Niles kediyi kollarına sıkıca bastırmış, gözlerini kapatıyordu, sanki gördüklerinden onu koruyabilirmiş gibi.

Kimse hareket etmedi. Önlerindeki manzara öylesine yıkıcıydı ki nefes almak bile zor geliyordu.

Marjorie'nin ağzından çıkan nefes, iniltiyle karışık bir çığlığa dönüştü. Jesse'nin göğsünü yaran, saf bir acıydı bu. Ardından feryatlar geldi.

Kadın, sanki boğuluyormuş gibi Nia'ya sarıldı; kızının kolları tek tutunduğu şeydi.

"Tanrım!" diye hıçkırdı, sesi acının ağırlığı altında çatlayarak. "Bizim dükkânımız olmasın! Yok yok, bizim dükkânımız değil."

Marjorie'nin dizleri çözüldü, Nia son anda yakalayıp yere düşmesini engelledi. Nia'nın yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı; bedeni titriyor, gözleriyse harabeye dönmüş dükkândan ayrılmıyordu. Hayalleri, çocukluğu, aile tarihi... hepsi yok olmuş gibiydi. Jesse onu kollarına almaktan zor alıkoydu kendini.

Walter Bennett, her zamanki gibi dimdik ve soğukkanlı, ailesinin yanında hareketsizce duruyordu. Gözyaşı dökmedi ama Jesse öfkesini sıkılmış yumruklarında gördü. Parmaklarından kan çekilmiş, bakışları kararmıştı; keskin gözleri enkazı didik didik ediyordu. Nihayet konuştuğunda sesi soğuk ve kararlıydı.

"Bana her şeyi anlatın," dedi etraftaki polislere.

Wade başıyla ağırbaşlı bir şekilde onayladı ve anlattı: "Ana caddede gece devriyesindeyken gördüm." Bay Bennett'in çenesi gerildi. "Alarm çalmamış, efendim. İhbar istasyona düşseydi hemen gelirdik. Bu sıradan bir vandalizm değil. Bilerek, kasıtlı yapılmış bir yıkım."

Jesse fısıldadı: "Rastgele değil efendim, kasıtlı."

"Biz bunu hak edecek ne yaptık?" diye sordu Marjorie hıçkırıklar arasında.

Walter yavaş yavaş nefes aldı. Eşine, kızına ve oğluna döndü; birbirlerine kenetlenmişlerdi. Bir an için, kılıç gibi sert ifadesi yumuşadı ve onları kollarına aldı.

"Onaracağız," dedi kararlılıkla. "Bunu elimizden alamayacaklar."

Marjorie başını zayıfça salladı, yüzünü kocasının boynuna gömerek yeniden hıçkırıklara boğuldu. Attığı çığlık, Jesse'nin kalbini yerinden sökebilecek kadar derindi.

Nia çenesini kaldırdı, gözyaşlarının arasından yüzüne sert bir ifade yerleşmişti. Jesse o bakışı iyi tanıyordu. Bu sadece yas ya da öfke değildi –bu kararlılıktı.

Bunu yapan kişi, Bennet ailesini yıkacağını sanmıştı, ama yanılmıştı.

Onların içindeki direnci, dayanıklılığı, o sessiz ama inatçı gücü hesaba katmamıştı.

Cumartesinin ilk saatleri bir türlü geçmek bilmedi.

Raines ve Chambers, olası bir hırsızlıkla karşı karşıya olabileceklerini düşünerek Walter ve Marjorie'ye içeri girip ana salonu kontrol etmelerine izin vermişti. Walter titiz bir şekilde envanteri çıkarırken, Marjorie'yi temizlik yapmaktan alıkoymak zorunda kaldılar. Jesse sonunda aileyi, yaşadıkları korkunç gecenin ardından eve gitmeye ikna etti.

Jesse, tüm gün Nia'yla konuşmak için beklemişti. Aralarında konuşulmamış, çözülmemiş çok şey vardı ama Nia, bir dakika daha bekleyemeyeceğini söylemişti. Jesse onu hemen eve götüreceğine söz verdi. Ailenin arabası uzaklaşırken, Gece'nin sarı gözleri arka camdan Jesse'ye kilitlenmişti.

"Bu benim suçum," diye fısıldadı Nia. Yumruklarını sinirle gösterge paneline vurdu. Az önce ağlayan, yıkılmış biriyken şimdi neredeyse öfke patlaması içindeydi. Jesse onu yargılayamazdı; kendi ailesinin onuru, emeği böyle yerle bir edilseydi, o da aynı şekilde intikam isterdi, hem de mahkeme kapılarında değil.

"Bunu önceden bilemezdin Nia," dedi Jesse, sesini sakin tutmaya çalışarak. Onu böyle ağlarken görmek içini yakıyordu. Kendi öfkesi o kadar büyüktü ki sanki kulaklarından duman çıkıyordu.

Nia hızla başını çevirdi. "Kendin söyledin, bu kasıtlıydı, değil mi?"

"Öyle düşünüyoruz," dedi Jesse. "Elektriği kestiklerini öğrendik, bu yüzden alarm devreye girmedi. Elektrik olmayınca soğutucular da çalışmadı. Dondurma zaten eriyecekti. Peki o zaman neden yere fırlattılar? Koltukları yırtmışlar, tezgâhı parçalamışlar... Her şey çok kişisel görünüyor."

"Birileri beni durdurmaya çalışıyor Jesse." Nia parmaklarıyla oynadı, titreyen ellerini bacaklarının altına gizledi. Sonra bacakları da titremeye başladı. Boş gözlerle sokağa baktı.

"Bu gece Sienna'nın gerçekten nasıl öldüğünü öğrendim," dedi.

Jesse sersemlemişti. "Ne dedin sen?" diye sordu.

"Darius Lyons'ın onu Barkwood'dan ittiğinden neredeyse eminim Jay. Niles'la birlikte otopsi raporunu bulduk. Sanırım birileri, gerçeğe yaklaştığımı öğrendi. Rosie'yi öldürenlerle aynı kişiler bunlar... ve Maggie'yi de." Nia'nın gözleri öfkeyle parlıyordu, Jesse onun hızına yetişemiyordu. "Briggs'in telefonunu aldım, bir mesaj vardı," diye kekeliyordu.

Zihni kelimelerin yetişemediği bir hızla çalışıyordu. "Rosie'nin son sözleri. İkimize de söylediği son şey." Nia bir anda Jesse'ye döndü, gözleri ay gibi kocamandı. Jesse, onu hiç böyle canlı, kararlı görmemişti. "Sienna'nın günlüğündeydi o not! Katilin bıraktığı not!"

"Bekle Nia, biraz yavaşla!" dedi Jesse, söylediklerini anlamaya çalışarak. Her şey karışmıştı. "Sen gerçekten Briggs'in telefonunu mu çaldın? Morgan, bulduğunu söylemişti..."

"İstersen geri al, tamam mı?" diye ağladı Nia. "Hepsi burada."

Üzerinden bir traktör geçmiş kadar ezilmiş bir cep telefonu çıkardı. Ardından beyaz, kablosuz bir ev telefonu. İkisini birden Jesse'nin ellerine tutuşturdu.

Jesse ordudan ayrıldığından beri ilk defa gerçekten korkuyordu. Nia'nın bu şekilde çözülüşünü izlemek, onu iliklerine kadar sarsmıştı. Kızın söylediklerinin çoğu artık anlamını yitiriyordu. Jesse ellerini Nia'nın omuzlarına koydu, bedenini

kendine döndürdü. Bir parmağını çenesinin altına yerleştirip yüzünü kendine çevirdi. Gözleri sonunda onun gözleriyle buluştu –orada, bir yerlerde, hâlâ sevdiği kadın vardı.

"Benimle birlikte nefes al," dedi Jesse yavaşça.

Nia, Jesse'nin hareketlerini taklit etti. Dört saniye boyunca derin nefes aldı, dört saniye tuttu, sonra dört saniyede yavaşça verdi. Bunu birkaç kez tekrarladılar. Nia'nın titreyen elleri gevşemeye, nefesi düzene girmeye başladı. Gözlerindeki panik yavaş yavaş dindi, Jesse'nin tanıdığı o Nia geri dönüyordu.

"En baştan anlat," dedi Jesse, sakin ama dikkat kesilmiş bir sesle. Gösterge paneline göz atıp saati not etti. Gece üçü çoktan geçmişti ama Jesse için bu önemli değildi. Nia'yı dinlemek için sonsuza kadar bekleyebilirdi.

Jesse, Nia'nın emniyet kemerinin sıkıca bağlı olup olmadığını kontrol etti. Sis farlarının dumanlı havayı keserek açtığı yolda tam gaz Milton Çiftliği'ne doğru yol aldılar. Nia nihayet her şeyi anlatmıştı –tüm parçalar birleştiğinde tablo netti: Darius, o gece Sienna'yı öldürmüştü ve Belediye Başkanı Lyons, oğlunu korumak için her şeyi örtbas etmişti.

Jesse'nin içi öfkeyle doluydu. Wade'in haklı olduğunu haykırmak istiyordu. Raines, Chambers ve Prescott ise gerçeği göremeyen kör uşaklardı. Ama Jesse'nin elinde sonunda kanıt vardı. Bu işi kanıtlamak için önce Briggs'in telefonunu yerine koyması gerekiyordu. Polis kanıtları Briggs'in evinden toplandığında Jesse, Rosie'nin sesli mesajını ekibe dinletecekti. Bu, soruşturmayı baştan açmaya yetecek ve Briggs nihayet özgürlüğüne kavuşacaktı.

Arabayı Harvey'nin dükkânının karşısındaki tenha sokağa park etti. Ardından telefonu bir havluya sardı; Nia'nın parmak izlerini dikkatle sildi. Her ihtimale karşı hazırlıklıydı. Eğer biri orada, karanlıkta onu bekliyorsa, Jesse hazırlıksız yakalan-

mayacaktı. Bagajı açtı ve arabasında her zaman tuttuğu baltayı buldu. Soğuk metal sapı elinde ağır, güven verici bir ağırlıkla duruyordu.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordu Nia.

"Arabada kal," diye emretti Jesse.

Çiti atlayıp toprak yoldan ağır ağır yürüdü, Harvey Briggs'in karavanına ulaştı.

Nia'nın söylediğine göre Harvey'nin arka kapısı kendisi gittiğinde açıktı, bu yüzden Jesse zorla girmek zorunda kalmayacağını umuyordu. Harvey'nin kamyoneti tam Nia'nın söylediği yerdeydi ve yatak odasının kapısı da kolayca kaydı, aralanıp açıldı. Jesse'nin tahmin ettiği gibi, içerisi Bir Top Tarçın gibi altüst edilmişti. Yere çöktü ve Nia'nın bulduğunu söylediği telefonu yatağın altına fırlattı.

Çıkmak için döndüğünde, Nia'nın kendisine anlattığı kulübeyi fark etti. Sıradışı bir yanı yoktu; fazla eşyası olanların ek depo olarak kullandığı türden bir ilaveydi. Birkaç gün önce Chambers'la geldiğinde burayı fark etmemişti.

Fenerini çıkardı ve yer yer bitkiyle örtülmüş patikayı ezerek ilerledi, kulübenin önüne ulaştı. Kalbi hızlandı, kapının paslı bir asma kilitle kapalı olduğunu gördü. Tam da bunun için uygun bir aleti vardı. Baltayı bir hamlede salladı, kilit yerinden çıktı, yuvarlanıp ayaklarının dibindeki yaprakların arasına karıştı.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Jesse bir adım geri çekilip baltayı daha sıkı kavradı. Olabilecek her şeye hazırlıklıydı.

Önünde, yeşil renkli, iki kapılı, üstü açılır bir 1970 Coupe duruyordu. Ön tamponu olmasa iyi durumda olurdu. Ön tarafı ezilmişti. Tampon çizilmiş ve boyası dökülmüş, altındaki metal ortaya çıkmıştı. Parçalanmış ön camın ortasından örümcek ağı gibi çatlaklar yayılıyordu.

Arkasından yapraklar hışırdadı. Jesse baltasını kaldırarak arkasını döndü. Karşısında gözleri fal taşı gibi açılmış, eliyle ağzını kapatmış bir şekilde duran Nia vardı.

"Bu o araba," diye fısıldadı Nia.

Titreyen parmaklarıyla kaputa dokunmak üzereydi ama Jesse bileğini yakaladı.

"Dokunma," diye uyardı. "Kimin arabası bu?"

Nia'nın sesi neredeyse duyulmazdı. "Ss–Sienna'nın."

Jesse'nin telefonunu işaret etti. Jesse uzattı, Nia titreyen elleriyle arama çubuğuna yazdı. Karşısına çıkan ilk sonuç, Tarçın Postası'nda yayımlanmış, Sienna'nın ölümüne dair bir haberdi. Fotoğrafta Sienna gülümsüyordu; yeni taç giymiş Tarçın Kraliçesi olarak kalabalığa el sallıyordu. Yanında Darius Lyons oturuyordu, o da kameraya gülümsemişti.

İkisi de bir arabanın üzerindeydi, tam da o an önlerinde duran araba.

Tek fark, fotoğraftaki tamponun sapasağlam olmasıydı.

Ve Sienna o zaman hâlâ hayattaydı.

28. Bölüm:

Cumartesi - Nia

Sonbahar Festivali sabahı, Bennett ailesi için neşeli bir gün olmalıydı. Normalde, güneş doğmadan hemen önce, o puslu sabah saatlerinde uyanır, hep birlikte Hasat Meydanı'na giderlerdi. Tarçın Kasabası'ndaki ilk işletme olan Bir Top Tarçın, festivalde her zaman meydanın tam ortasında, en gözde noktada yer alırdı. Festivalin en yoğun anlarında, insanlar meşhur tarçınlı dondurmadan bir külah almak için kalabalığın içinden kıvrıla kıvrıla uzanan bir kuyruğa girerdi.

Nia'nın sabahı da taze çekilmiş tarçının topraksı kokusuyla, espresso makinesinin hayat kurtaran kafein takviyelerini hazırlarken çıkardığı o tanıdık uğultuyla ve ailesinin, önlerinde uzanan uzun ama keyifli gün için hazırlık yaparken attığı kahkahalarla dolu olmalıydı. Ama bunun yerine, Bir Top Tarçın yerle bir olmuştu. Nia kaldırımda dikilmiş, ellerini beline koymuş, tahtalarla kapatılmış pencereye bakıyordu. Kalbi sıkışıyor, içi yanıyordu.

O sabah Raines arayıp her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde, Nia babasına yalvardı: "Lütfen, ben de seninle geleyim." Babası hiçbir şey demeden başını salladı. Sylvester James, babasının kontrplak alabilmesi için bakkalını erkenden açtı; ikisi birlikte pencereyi tahtalarla kapladılar.

İçeri girince, Nia ve babası önce yere dökülmüş dondurmalardan başladılar. Nia paspasın sapını o kadar sıkı tutmuştu ki

avuçları sızlıyordu. Bu işi yapanlar yalnızca geçim kaynaklarını değil, aile miraslarını da çalmışlardı.

Nia bunun arkasında kimin olduğunu çok iyi biliyordu.

O sabah boyunca "yıkılmış kız evlat" rolünü oynadı; babasının yanında bir an bile durmadan çalıştı, bu rezaleti yapanlara lanetler okudu, hasarın büyüklüğüyle yüzleşince birlikte ağladılar.

Bu sırada, Sonbahar Festivali tüm coşkusuyla devam ediyordu; Tarçın Kasabası sanki büyülü bir masala dönüşmüştü. Ana cadde, Hasat Meydanı'na kadar uzanan kehribar ve altın renkli yapraklarla örtülmüş gölgeliğiyle tanınmaz bir hal almıştı.

Kaldırımların kenarına dizilen tezgâhlar, taze elma şarabı, tarçın şekerli çörekler, balkabağı şeklinde mumlar ve el örgüsü atkılar satan yerel esnafla doluydu.

Ara sıra kapı çalınıyordu. İnsanlar içeri bakıyor, yüzlerini cama dayayıp umutla soruyordu: "Açık mısınız?" Tarçın Kralı tişörtlü bir çocuğun elinde buruşturulmuş bir dolar vardı. Nia nazikçe, "Maalesef hayır," deyince dudağı titredi.

Söylenti hızla yayıldı. Biri kapının önüne, üzerinde "Bir Top Güçlü" yazan bir kâğıt bardağı bıraktı. Öğlene kadar bardak para dolmuştu. Komşular, festival ziyaretçileri, hatta haberi duyan turistler bile uğrayıp yalnızca bağış değil, sarılmak, ev yapımı kek bırakmak ya da "çok üzüldük, sizi özledik, umarız yakında geri dönersiniz" demek için geliyorlardı.

Walter, tezgâhın arkasında sessizce duruyordu; bakışları dalgındı, sanki tahtalarla kaplı pencerenin ötesindeki o kıpır kıpır sevinci görebiliyordu. Nia bahşiş kavanozunu ellerinin arasında tutuyordu; o kadar çok şey kaybetmiş bir kasabanın hâlâ gelip destek olması, hâlâ umut etmesi onu derinden sarsmıştı.

Sonbahar Festivali tüm neşesi, rengi ve büyüsüyle devam ediyordu. Tarçın Kralı ve Kraliçesi töreni yaklaşırken, Nia kafasında planını kuruyordu. Tüm taşlar yerli yerine oturmuştu artık. Geriye kalan tek şey, harekete geçmekti.

Yerler silinmiş, kırık mobilyalar dışarı atılmıştı; Nia biraz rahatlamıştı. Tezgâh ve tabureler hâlâ mahvolmuş haldeydi ama en azından zemin artık yapış yapış değildi. Babası dükkânı kapattı, Hasat Meydanı'na doğru bakmamaya özen gösterdi. Festival gece bastırana kadar sürecekti.

"Şu meyveli smoothielerden bir tane almak ister misin? Ya da o mısır sosislerinden?" Nia babasına ulaşmaya çalıştı. Adam sabahtan beri boş gözlerle etrafa bakıyordu; ne kadar sohbet etse de onu düşüncelerinden çıkaramıyordu.

Babası başını iki yana salladı.

"Sen git, biraz dolaş. Ben burada beklerim," dedi ve arabaya geçip sessizce oturdu.

Çocukların çığlıkları yankılandı; yüzleri balkabağı, hayalet ya da o sıralar hangi süper kahraman popülerse onun gibi boyanmıştı. Kalabalık sokaklarda koşturuyor, oyun tezgâhlarının ve saman balyalarından yapılmış labirentlerin arasında kayboluyorlardı. Kavrulmuş mısır ve şekerli patlamış mısırın kokusu havada yumuşak bir battaniye gibi asılıydı. Belediye Binası'nın merdivenlerinde bir caz grubu çalıyor, saksafon ve trompet sesleriyle Tarçın Kasabası'nı sarıp sarmalayan bir huzur yayıyordu. Havadaki enerji, neredeyse elle tutulacak kadar yoğundu.

Nia'nınsa bunların hiçbirine aldırdığı yoktu. Jesse'yle birlikte Darius'la yüzleşmeye gideceklerine söz vermişlerdi ama babasının yüzündeki ifadeyi gördükten sonra artık bekleyemeyeceğini anlamıştı.

Gözünü, Tarçın Yolu'nda dizilen korteje dikti. Ezberlenmiş bir repliği yoktu, sadece içindeki kararlılıkla adımlarını hızlandırdı. Ana cadde boyunca ilerleyip hedefine doğru yürüdü. Kavşağa vardığında, caddenin aşağısında arka arkaya sıralanmış klasik arabaları fark etti.

Heyecanlı yaşlılar ve onlardan da heyecanlı aileleri Tarçın Yolu'nu doldurmuş, ellerinde kameralar hazır bekliyordu. Nia

kalabalığın arasındakilere dirsek atarak geçti; şaşkın bakışlara, fısıltılara aldırmadan yürümeye devam etti.

Yeni seçilen Tarçın Kralı ve Kraliçesi kortejin arkasında, yürüyüşün başlamasını bekliyordu. Nia, Charlie Kent'in oğlu Ufak Charlie'yi hemen tanıdı ama yeni Tarçın Kraliçesi'ne aşina değildi. Kahverengi gözlü güzel kız, üstü açık arabadan aşağıya doğru ona baktı. Uzun buklelerini yüzünden geriye attı. Altın rengi Tarçın Kraliçesi tacı, ikindi güneşinde parlıyordu.

"Birini mi arıyorsunuz, Bayan Nia?" diye sordu, gözlerinde bir endişe parıltısıyla.

"Ben... adımı nereden biliyorsun?" dedi Nia şaşkınlıkla.

"Herkes Bennettları tanır. Hem Niles'a tıpatıp benziyorsunuz." Kızın yüzünde kısa bir gülümseme belirdi. "Sizden hep bahseder. Bir Top Tarçın için de çok üzgünüm."

Nia içinden, kardeşine biraz daha iyi davranması gerektiğini geçirdi. Belki de 29 Şubat'ta, diye düşündü alayla.

"Bay Lyons'ı mı arıyorsunuz?" Kraliçe omzunun üzerinden okul binasını işaret etti. "En son spor salonundaydı."

Nia yürümeye koyulmuştu ki Küçük Charlie öne eğilip fısıldadı:

"Ona çabuk gelmesini söyler misin? Belim ağrımaya başladı yemin ederim! Saatlerdir bekliyoruz. Babalık sırasını savdı, artık sıra bizde."

"Sesini kes yoksa babana söylerim," dedi Nia sertçe. Charlie, babasının adını duyunca bir anda susup etrafına bakındı, ortalıkta olmadığından emin olunca derin bir nefes aldı.

Nia okula doğru koştu, binanın arkasındaki spor salonuna çıkan yola saptı. Kapı, sönmüş bir basketbol topuyla aralanmıştı. Eğilip içeriye doğru usulca baktı.

Spor salonu Nia'nın hatırladığı gibiydi: Tavana kadar yükselen altın renkli çift tribünler, lacivert tuğla duvarlar ve üzerinde özenle boyanmış, altın hatlarla çevrelenmiş uluyan bir kurt resmi.

Ama altı yıl içinde bir şey değişmişti, o çok sevdiği kurt artık yalnız değildi. Yanına Darius Lyons'ın bir silüeti eklenmişti: Tarçın Kasabası formasıyla, ellerinde bir futbol topu tutarken profilden çizilmiş bir Darius. Kapının üstünde, Darius'un lise forması çerçeveletilmiş şekilde asılıydı; altına da kendi imzası vardı.

Nia'nın bakışları salonun ortasında duran Darius'a kilitlendi. Başında Tarçın Kralı tacı vardı; bir elinde kral asası, kollarını iki yana açmış poz veriyordu. Arkasında devasa duvar resmi, başının üstünde asılı forma... Kusursuz bir sahneydi. Darius artık ölümsüzleşmişti. Tarçın Kasabası'nın Kralı.

Ama en iyi kralların bile sırtına hançer saplanırdı. Julius Caesar'a mesela...

Onu öyle görünce kan beynine sıçradı Nia'ın. O kendini beğenmiş sırıtışı yüzünden silip atmak için sabırsızlanıyordu. Kapıyı sertçe itip içeri girdi. Victoria, sırtı kapıya dönük şekilde, sevgilisinin fotoğraflarını çekmekle meşguldü.

"Tam çıkıyorduk zaten," dedi Darius dalgın bir sesle, kapının çarpıldığını duyunca.

Son anda, Victoria'nın omzunun üzerinden Nia'yı fark etti.

Nia onun o korkak kalbine korku salacak bir şey söylemek istiyordu ama kelimeler ağzından düşündüğünden daha hızlı döküldü: "Sienna'yı sen öldürdün."

Sonradan düşündüğünde, prova yapmış olmayı diledi içinden. Sözcükler boş salonun duvarlarına çarpıp yankılandı, üçü de bu yankının içinde kaldı.

Victoria bir anda arkasını döndü. Darius donakaldı, o kendini beğenmiş sırıtışı yüzünden silinip gitti.

"Ne dediğini bile anlamıyorum," diye homurdandı, alaycı bir sesle.

"Hatırlatayım o zaman," dedi Nia gözlerini ondan ayırmadan. Bir planı yoktu, önceden düşünülmüş bir konuşması

da. Elinde yalnızca inkâr edilemez bir gerçek vardı ve o, her şeyden güçlüydü.

"Sienna törenin hemen öncesinde seni terk etti, değil mi?" dedi Nia, parmağını Darius'a doğrultarak. Öfkesinden vücudu titriyordu, keşke parmağı bir bıçak olsaydı. "Onu aldattığını, tüm o yalanlarını öğrenmişti! Ve seni, o zavallı halinle, ortada bıraktı!"

Darius'un gözleri panikle Victoria'ya kaydı.

"Ah, demek o bilmiyordu Sienna'yı," dedi Nia, sesine sahte bir rahatlık katarak.

Bakışlarını Victoria'ya çevirdi. "Sienna'yla Sonbahar Festivali'ne kadar birlikteydiler."

Victoria'nın Darius'a attığı bakış, elinde silah olsa canını yakardı.

"Onun seni terk etmesine dayanamadın, değil mi?" dedi Nia yavaşça ona yaklaşarak. Darius ürkekçe bir adım geriledi.

"Dinle, öyle değildi!" diye bağırdı Darius, asasını yere düşürdü. "Bu bir kazaydı, tamam mı? Onu öldürmedim, ben onu seviyordum! Ben—"

Bir kelime daha edemeden, spor salonunda keskin bir patlama yankılandı.

Nia kendi çığlığını duydu. Refleksle yere çömeldi, başını elleriyle kapattı. Gözlerini kaldırdığında Darius'un sendeleyip öne doğru yığıldığını gördü. Ağzı aralıktı, gözleri boş bakıyordu. Sonra gözbebekleri geriye döndü. Alnının ortasından süzülen kan, bir yılan gibi yüzünden aşağı aktı. Sert bir gürültüyle ahşap zemine kapaklandı.

Victoria yere yığılan Darius'un yanından geçti; elinde kanlı asa vardı. Çenesini dik tutmuştu, sanki bütün bu olanlar sadece canını sıkan bir aksilikti.

Nia'nın dizleri titriyordu, kalbi çarpıyor, kulaklarında uğulduyordu –ama zihni, hiç olmadığı kadar berraktı.

"Sienna'yı sen öldürdün!"

Gerçeğin ağırlığı nefesini kesti.

Victoria omuz silkti, elindeki kanlı asaya baktı, sonra Darius'un ceketine silerek temizledi.

"Her şeyi mahvedecekti," dedi dümdüz bir sesle. "O taç... o gelecek... hepsi benimdi."

Göğsüne vurdu. "Onu gerçekten seven bendim! O benim olması gereken şöhret anını elimden aldı. Bir daha olmasına izin vermeyecektim."

Victoria'nın parmakları asayı kavradı, eklemleri beyazlayana kadar sıktı. Bir adım attı Nia'ya doğru.

Nia'nın inanması imkânsızdı.

"Bir taç için mi öldürdün onu?" diye sordu titrek bir sesle.

"Ben geleceğim için bir fedakârlık yaptım!" diye bağırdı Victoria, sesi o kadar yükseldi ki Nia kulaklarını kapatmak zorunda kaldı.

"O, onun gözüne yeniden girmek için her şeyi yapardı. Bunu kabul edemezdim! Sienna onu bırakmakla bana iyilik etti, ben de bir daha asla geri dönemeyeceğinden emin oldum."

Victoria elini kaldırıp pırlanta nişan yüzüğünü gösterdi. Nia'nın dünyası bir anda altüst oldu, sanki yer ayağının altından çekilmişti. Victoria'nın sözlerinin ağırlığı göğsüne çöktü, nefesini kesti. Dizlerinin bağı çözüldü, dengesini kaybetti.

"Peki ya Rosie?" diye sordu Nia boğazından zorla çıkan bir sesle.

Victoria, asayı Nia'ya doğru salladı.

"O yaşlı cadı, o aptal kızından bahsetmeyi bırakmadı. Ben de sonsuza kadar sessiz kalmasını sağlamak zorunda kaldım," dedi, sesi buz gibiydi. "Direnmesini de bildi ama hakkını yememek gerek."

Sonra eteğini hafifçe kaldırdı; bacakları morluk içindeydi, sürüklenmiş gibiydi.

Nia makyajının altında daha fazlası olduğuna bahse girebilirdi.

"Tüm bunlar sadece kızını bir arabanın altına gönderdiğim için," dedi Victoria küçümseyerek.

Nia karnına bir tekme yemiş gibi büküldü. Midesi ağzına geldi, nefesi kesildi. Zihni uğulduyordu. Victoria, Rosie'nin şüphelerinden... bunca sene sonra... nasıl haberdar olabilirdi?

Rosie haklıydı. Sienna intihar etmemişti. Darius onu itmemişti. Öldürülmüştü; sokakta ezilmiş, bir hayvan gibi ölüme terk edilmişti. Rosie, Sienna'nın ölümüyle ilgili işin içinde daha fazlası olduğunu biliyordu ve bunun yüzünden ölmüştü.

Bulmacanın parçaları bir araya geldi.

"Maggie o gece Rosie'nin evinden çıkarken seni görmüş olmalı," diye mırıldandı Nia.

Victoria başını eğdi.

"Ona konuşmamasını söyledim. Ama ağzını kapatacağına güvenemedim. Sonuçta burası Tarçın Kasabası."

"Rosie asıl otopsi raporunu saklamıştı, biliyor musun?" dedi Nia. "Yaptığın yanına kalmayacak."

Victoria alaycı bir gülümseme kondurdu yüzüne.

"Çok komiksin Nia. Her şeyi bildiğini sanıyorsun değil mi?"

"Buradan elini kolunu sallayarak çıkamayacağını biliyorum," diye karşı çıktı Nia.

"Bu kasabada üç kişiyi öldürdüm. Sence bunu nasıl becerdim?"

Nia cevap veremedi.

"Bir kişi daha öldürmüşüm, ne fark eder ki?" dedi Victoria soğukkanlı bir şekilde.

Yerde yatan Darius inledi, güç toplamaya çalışırken bedeni titredi.

"İki kişi olsun o zaman!" diye bağırdı Victoria, Darius'un karnına sert bir tekme savurarak.

Darius boğuk bir sesle bağırdı, darbenin etkisi devam etti ve bir daha kıpırdamadı.

"Hayatımı bu sefil herifin etrafında kurdum, aldığım teşekkür bu mu yani?" diye kükredi Victoria, görünmez bir kalabalığa konuşur gibi. "Onun için nelerden vazgeçtim! Babası da sürekli, 'Oğlumun geleceğini mahvettin,' deyip duruyordu. Peki ya benim geleceğim, ha? Ben ne olacaktım? Her şey şu aptal içindi! O aileyi bir arada tutan bendim! Sienna'nın cesedini şelaleye atma fikri de benden çıkmıştı. Ben olmasam, şimdi o bir zavallı olurdu, ergenlerle takılıp eski meşhur günlerini hatırlayarak yaşardı! Bu evi ben kurdum ve kimsenin gelip onu yakmasına izin vermem!"

Nia, Victoria'nın üstüne atılacağını fark ettiğinde kendini savunmaya bile vakit bulamadı. Asa kafasına doğru savruldu. Nia son anda yana döndü; altın çubuk kulağının dibinden geçti. Omzuna çarptığında keskin bir acı tüm bedenine yayıldı. Nia yere çakıldı, kalbi gümbür gümbür atıyor, nefes alırken acıyla inliyordu. Victoria yeniden asayı kaldırdı, bakışlarından kararlılık okunuyordu.

"Bu işe hiç bulaşmamalıydın Nia," dedi asayı iki eliyle kavrayarak.

Nia dengesini buldu. Victoria bir sonraki darbeyi indirmeden sadece birkaç saniyesi vardı.

Bu kadardı. Ya savaşacaktı ya da ölecekti.

Ve Nia hiçbir zaman sessizce yenilen biri olmamıştı.

29. Bölüm:

Cumartesi - Jesse

Jesse koşarak geldiğinde Ufak Charlie sanki arı sokmuş gibi surat yapıyordu. Yine de ne kadar şık göründüğüne hayret etti. Genç adam siyah, özel dikim bir takım giymişti; manşet düğmeleri kulaklarındaki elmas küpelerle yarışacak kadar parlaktı. Saçları örülüp omuzlarına kadar toplanmıştı. Bileğindeki altın saati çeviriyor, yanındaki genç kızla beraber beklemekten sıkılmış gibi bakıyordu.

Tarçın Yolu sabırsız ebeveynler, öğrenciler ve ailelerle tıklım tıklımdı. Herkes lise son sınıfların kortejini ve kasabanın yıldızı Darius Lyons'ı görmek için bekliyordu.

Ama Jesse ulaşacaktı ona önce.

"Neden geciktiniz?" diye sordu Jesse.

Ufak Charlie omuz silkerek babasını işaret etti. Adam birkaç adım ötedeydi, Bayan Guy'la sohbete dalmıştı.

"Küfür etmem yasak yoksa Bayan Bennett babama yetiştirir," diye homurdandı.

Jesse eğilip fısıldadı:

"Sana izin veriyorum. Söyle bakalım."

Tarçın Kraliçesi araya girdi:

"Darius Lyons'u bekliyoruz."

Ufak Charlie okulu işaret etti:

"Hâlâ spor salonunda. Bayan Bennett onu çoktan yollardı diye düşünmüştüm."

Jesse'nin kanı çekildi. Ne yaptığını bile anlamadan koşmaya başladı. Adımlarını hızlandırıp spor salonuna vardığında, arka kapının sönük bir basket topuyla açık bırakıldığını gördü. Topu tekmeleyip kapıyı açtı.

İlk gördüğü şey Nia oldu: Yerdeydi, acıyla yüzünü buruşturmuş, kolunu tutuyordu. Başında altın bir asa sallayan Victoria dikiliyordu.

Jesse düşünmedi bile; yıldırım gibi fırladı, Victoria'yı yere serdi. Asa elinden düşüp yuvarlandı. Jesse tüm ağırlığıyla üstüne bastırdı, kelepçeleri takarken kadının gücüne şaştı.

"Bitti artık," diye homurdandı Jesse.

Victoria hırladı:

"Aptal! Ne yaptığının farkında değilsin!"

O sırada Belediye Başkanı Lyons kapıdan içeri daldı. Karşısında oğlunu baygın, Nia'yı ağlarken ve Jesse'yi Victoria'yı kelepçelemiş halde buldu.

"Burada neler oluyor?!" diye bağırdı.

Başkan oğlunun yanına çöktü:

"Darius, beni duyuyor musun? Bir ambulans çağırın!"

Grace Whitfield koşarak Darius'un yanına diz çöktü:

"Nefes almıyor!" dedi ve kalp masajına başladı.

Victoria çığlık atıyor, "Beni bırakın, ona yardım edeyim!" diye yalvarıyordu. Prescott kapıdan girip yüksek sesle, "Burada ne oluyor?" diye kükredi. Jesse hemen fırsatı değerlendirdi:

"Victoria, Nia'yı öldürmeye çalıştı, efendim!" dedi.

Nia da güçlükle doğruldu:

"Rosie'yi ve Maggie'yi de o öldürdü!"

Victoria alaycı bir kahkaha attı:

"Kanıtınız yok!"

Bir ambulans çağırın!" diye bağırdı Grace, kargaşanın ortasında. "Yoksa ölecek! Nabzı çok zayıf, lütfen!"

Şef, omzundaki telsizi ağzına yaklaştırıp acil yardım talep etti.

Nia gözlerinden süzülen yaşlara rağmen yerden doğruldu, yüzündeki kararlılık okunuyordu.

"Rosie'nin elinde otopsi raporu vardı, Sienna'nın öldürüldüğünü kanıtlayan rapor!" dedi bakışlarını belediye başkanına dikerek.

Jesse başını salladı: "Briggs'in yerinde arabayı bulduk. Sienna kendini öldürmedi efendim. Bunu kanıtlayabilirim."

Salon sessizliğe gömüldü. Herkesin göğsü inip kalkıyor, gözleri birbirinin arasında gidip geliyordu. Belediye Başkanı Lyons'un yüz ifadesi değişti: Sahte endişe yerini hesaplı bir umursamazlığa bıraktı. Darius'un bedeninden destek alarak ayağa kalktı, ceketini düzeltti.

İşte o anda Jesse anladı, olay sadece Victoria'yla sınırlı değildi.

Bu iş karmaşıktı.

"Şey," diye iç çekti Şef Prescott, silahını kılıfından çıkarıp tetiğe mermi sürdü, "bu gerçekten talihsiz oldu, Shaw."

Jesse'nin kanı dondu. Victoria onun tutuşundan kurtuldu. Belediye başkanı, ceketinin içine uzanıp kendi silahını çıkardı; ürkütücü bir soğukkanlılıkla namluyu Jesse'ye doğrulttu.

"Senin iyi bir dedektif olacağını biliyordum Shaw," dedi Prescott, sesi buz gibiydi. "Senden büyük beklentilerim vardı evlat. Tek yapman gereken Briggs'i ilçeye göndermekti. O iki kez hüküm giymişti, bir daha asla dışarı çıkamazdı."

Nia, Jesse'ye doğru süründü. Jesse içgüdüsel olarak ayağa kalktı, onunla silahların arasına girdi.

"Tüm bunlar, Darius için mi?" diye sordu Grace, sesi korkudan neredeyse fısıltıya dönüşmüştü.

Belediye başkanı kollarını iki yana açtı. "Oğlumun Tarçın Kasabası'na ne kadar para getirdiğini biliyor musunuz? Turizm, basın... O gelmeden önce burası ıpıssızdı!"

Nia mırıldandı: "A.L. ile görüşme." Belediye başkanına işaret etti, gözlerinde derin bir suçlama vardı. "Rosie, Sienna'nın öldürüldüğünü öğrendi ve bunu sana anlattı! Yardım edeceğini sandı!"

"O deli kadın benim tek oğlumu hapse attırmak istedi. Gülünçtü açıkçası!" diye çıkıştı başkan.

"Peki şimdi ne olacak? Hepimizi mi öldüreceksin?" diye sordu verdi Jesse.

Prescott başını salladı. "Seni durdurmaya çalıştım. Seni davadan çektim ama vazgeçmedin. Kız arkadaşının dükkânını talan ettirdim; sistemde gezinirken onu yakaladık." Nia'nın boğazından boğuk bir hıçkırık koptu.

"Ama sen yine de buradasın," diye ekledi Prescott. Şef, Jesse'ye neredeyse özür diler gibi bir bakış attı. "Bana fazla seçenek bırakmadın evlat."

Jesse'nin kalbi göğsünde şiddetle atıyordu. Sayıca azlardı, silah olarak da dezavantajlıydılar.

Ama bir planı vardı.

Kol saatine baktı, aldığı riskin kanlı bir sonla bitmemesini umuyordu.

"Bu benim hatam. Çaylaklık işte," diye cevapladı sırıtarak.

Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra spor salonunun arka kapısı patlar gibi açıldı. Wade ve Chambers içeri adım attı, silahları havadaydı. "Tarçın Kasabası polisi!" diye bağırdı Chambers.

"Silahlarınızı bırakın!" diye emretti Wade.

Belediye başkanının gözleri dehşetle açıldı, ardından hızla arkasını dönüp çıkışa doğru fırladı. Jesse tereddüt etmeden peşine düştü. Spor salonunun kapılarını omzuyla iterek açtı; karşısında, festivalin başlamasını bekleyen kalabalıkla dolu uzun

bir koridor vardı. Belediye başkanı kalabalığı yararak ilerliyor, önüne geleni itip kakıyor, kaçmak için çırpınıyordu. Jesse hemen arkasındaydı, insanlar korkuyla kenara çekiliyordu.

Başkan Lyons arkasına dönüp rastgele ateş etmeye başladı. Kurşunlar Jesse'nin kulaklarının yanından vızıldayarak geçti.

Belediye başkanı okulun ön merdivenlerine ulaştı, kısa sürede sokaktaki daha büyük kalabalığın arasına karışabilirdi. Merdivenleri hızla indi, sonra keskin bir dönüşle Tarçın Yolu'na saptı.

Tam o sırada Raines, Ufak Charlie'nin arabasının arkasından çıktı, silahını çekmişti.

"Bir yere mi gidiyordun?" dedi buz gibi bir sesle.

Belediye başkanı aniden durdu, Jesse ise duramayıp hızla ona çarptı; ikisi birlikte kaldırıma savruldu. Kalabalıktan korku dolu çığlıklar yükseldi. Jesse, başkanı ceketinden yakaladı, sertçe çekip ayağa kaldırdı ve Raines'in kollarına itti.

"Götürün onu buradan," diye hırladı Jesse.

"Babalık!" diye çığlık attı Ufak Charlie arabanın arkasında zıplayarak. "Hâlâ formundasın!"

Jesse spor salonuna geri döndüğünde gözleri hemen Nia'yı aradı. Nia başını kaldırıp ona baktı ve o an zaman durdu. Ne etrafındaki kargaşay ne de kafasındaki düşünceleri duyuyordu artık. Tek odaklandığı şey, onun gözleriydi.

Nia ayağa fırladı ve Jesse'ye doğru koştu. Nia kendini onun kollarına attı, sarıldılar. Nia'nın elleri Jesse'nin eşofman üstünde kenetlendi, sanki onu bıraktığı anda kaybedecekmiş gibi.

"İyisin," diye fısıldadı Nia. "Silah seslerini duydum ve... ve sandım ki..."

Jesse onun yüzünü kavradı.

"Buradayım," dedi, sesi yumuşak ama kararlıydı. "Seni bırakmam."

Sonra düşünmeye fırsat vermeden onu öptü. İlk öpücüklerinin yavaş, derin, ve yumuşak olacağını hayal etmişti. Ama

bu tam tersine telaşlı, yoğundu. İçinde aşk yeminlerinin saklı olduğu bir öpücük.

Ayrıldıklarında, başlarını birbirine yasladılar.

"Hani bu işe karışmayacağına söz vermiştin?" dedi Jesse, dudaklarının kenarında bir gülümsemeyle.

"Hiç hatırlamıyorum," diye karşılık verdi Nia alaycı bir tebessümle.

Nia onu tekrar öptüğünde Jesse yerden birkaç santim havalanmış gibi hissetti.

30. Bölüm:

Cumartesi - Jesse

"Shaw, sana borçluyum!"

Karakola döndüklerinde Chambers elindeki kokteyl bardağını kaldırıp Jesse'ye seslendi. Sesi gürdü ama içinde biraz da isteksiz bir hayranlık vardı. Birer birer diğer memurlar da aynısını yaptı, kadehlerini kaldırdılar.

Şefin ofisindeki gizli şişeyi yağmalamışlardı; hani şu dokunulmaz olduğunu sandığında içtiği kaliteli içkilerden. Adaletin sonunda yerine gelmesine kadeh kaldırıyorlardı.

Jesse arkaya yaslanıp bardağını salladı.

"Üç borcun var," dedi. "Biri Victoria, biri Belediye Başkanı Lyons, biri de Şef Prescott için."

"Bir de Harvey Briggs için," dedi Raines kadehini masaya sertçe bırakıp.

Jesse güldü, başını salladı.

"Yani dört oldu!"

Chambers homurdandı:

"Kimin tarafındasın sen?"

Raines kollarını kavuşturdu, yüzünde alışılmadık bir tebessüm belirmişti.

"İtiraf etmeliyim, senin deli olduğunu düşünüyordum. Bu kadarını gözden kaçırdığıma inanmak istemedim."

Jesse başını salladı.

"Sadece ben değildim. Wade büyük resmi görmemi sağladı."

Herkes birden Wade'e baktı. Wade kenarda oturmuş, boş içki şişesini kupa gibi tutuyordu.

Jesse başını yana eğdi:

"Köstebek sendin, değil mi? Bilgileri Elaine Matthias'a sızdıran sendin."

Wade'in yanakları kızardı. Raines sandalyeden fırladı:

"Ne yaptın sen?!"

Wade ellerini kaldırdı:

"Mecburdum. Elaine'e güvenebilirdim. Şef sadece Briggs'e odaklanmıştı, başka hiçbir şeyi görmüyordu."

Chambers kahkaha attı: "Şimdi seni hapse atmalıyım aslında."

Wade umursamazca omuz silkti: "Partiyi mi kaçırayım yani? Asla."

Jesse başını salladı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Arabayı bulan çaylaktı," dedi Wade. "Sienna'ya çarptığındaki göçük hâlâ duruyordu."

"Lyons'un evinde arama yaptığımızda Victoria'nın valizinde Sienna'nın Darius'a yazdığı mektubun kopyalarını bulduk," diye ekledi Jesse. "Bir de cinayet silahını: Rosie'nin dökme demir tavasını."

Chambers burun kıvırdı: "Kız tamamen takıntılıymış."

"Peki Victoria olduğunu nasıl anladın?"

Jesse derin bir nefes aldı.

"Onu hiç tahmin etmemiştim. Morgan bana Darius ile Sienna'nın sevgili olduğunu söylediğinde tüm dikkatimi Darius'a vermiştim..."

"Rosie de öyle düşünmüş olmalı," dedi Wade.

Jesse başını salladı.

"Sonra Grace Whitfield bana belediye başkanının evinden çıkan küçük bir arabanın az kalsın kendisine çarpacağını anlattı. Angie de Rosie'nin öldüğü gece mavi bir araba ihbarı olduğunu söylemişti. Hızlı bir araştırma beni Victoria'nın annesi Tammy Nathan'a götürdü. Victoria bana Darius'un partisinde tüm ailesinin orada olduğunu söylemişti. Belli ki o sırada annesinin arabasını alıp lokantaya gitti, Rosie'yi öldürdü ve partiye dönüp kimse fark etmeden yerini aldı."

Chambers başını salladı.

"Bütün bunlar Darius Lyons için ha? Adam o kadar da matah bir şey değil ki."

Raines iç çekti:

"Para, statü, güç... İnsanları böyle delirtir işte. Hele küçük bir kasabada? Lyons ailesinin kirli işlerinin kökleri kim bilir ne kadar derine gidiyordur."

Jesse başını salladı. "Şef Prescott..."

"Vernon," diye düzeltti Raines sertçe.

"Vernon yirmi yıl şeflik yaptı. Bir sürü şey gözden kaçmıştır. Sence kaç yıl yer?" diye sordu Jesse.

"Savcıya bağlı. Sahte belgeler ve Rosie'nin sakladıkları Prescott'ın tabutuna son çiviyi çakan şey oldu," dedi Raines.

"Peki Rosie'nin onları nasıl bulduğunu sanıyorsun?" diye sordu Chambers kaşlarını çatarak.

Jesse derin bir nefes verdi.

"Grace'de otopsi raporlarının aslı vardı. Rosie'ye bir kopya vermiş olmalı. Briggs'in arazisindeki kulübeyi bulunca arabayı da gördü ve her şeyi anladı. Yardım için belediye başkanına gitti ama bu da onun sonunu getirdi."

Bir sessizlik oldu. Wade alçak bir ıslık çaldı.

"Ödü kopmuş olmalı."

Jesse başını salladı.

"O yüzden Briggs'e o telesekreter mesajını bıraktı. Ona çok âşıktı ama bulduklarını görmezden gelemezdi. Victoria da işte bu yüzden onu öldürdü. Rosie, Darius'un yüzünü bir daha gördüğü an susmayacaktı."

Chambers başını salladı: "Korkunç bir son."

Jesse'nin çenesi kilitlendi, boğazına bir yumru oturdu. Rosie, son ana kadar gerçeğin peşinde koşmuştu. Ve şimdi, onun sayesinde adalet yerini bulmuştu.

O sırada Angie ortaya çıktı: "Jesse, biri seni bekliyor."

Herkesin bakışları Jesse'ye döndü. Lobide bekleyenin Nia olduğunu görünce heyecanlandı; genç kadın ellerini kazağının kollarına sokmuş, yerinde sallanıyordu. Jesse'yi görünce el salladı.

"Gitmem lazım, çocuklar," dedi bir anda.

Çıkmadan önce Wade ve Raines'in elini sıktı, Chambers'a da başıyla selam verdi.

"Hey, çaylak!" diye seslendi Chambers.

Jesse homurdandı. "Dinle..." diye başladı.

"Hayır, sen dinle," dedi Chambers bu kez ciddi bir sesle. "Senden özür dilemek istiyorum."

Jesse şaşırdı. Chambers ensesini kaşıyordu, belli ki zorlanıyordu.

"Seni yanlış değerlendirdim. Hakkında asker kökenli sert adam masalları duymuştum. Küçük bir kasabada polisçilik oynuyor diye düşünmüştüm."

"Aptal olduğumu düşündün yani?" diye sordu Jesse kaşını kaldırarak.

Chambers güldü: "O kadar demedim."

Sonunda ciddileşti:

"Atlanta Emniyeti'nden buraya, sakin olur sanarak gelmiştim. Cinayet olmayan bir kasabada dedektiflik kulağa harika gelmişti. Ama yanılmışım. Sen neredeyse kusursuz bir plan kurdun, koca bir departmanın çürüklerini ortaya çıkarıp çökerttin. Bana kal-

sa, müthiş bir dedektif olursun. Seninle yan yana çalışmaktan onur duyarım."

Jesse uzun bir süre ona baktı. Gururunu öne sürmek, konuyu geçiştirmek, Chambers'a onu kaç kez küçümsediğini hatırlatmak istedi. Ama Chambers bir zeytin dalı uzatmıştı, ve Jesse kin tutan bir adam değildi.

"Boşver, hiç sorun değil," dedi sonunda Jesse elini uzatarak.

Chambers hafifçe gülümsedi. "Tamamdır, tamamdır," dedi, sonra dirseğiyle onu lobiye doğru itti. "Şimdi kızın yanına git."

Jesse'nin ikinci bir uyarıya ihtiyacı yoktu. Artık geçmişe bakma işi bitmişti.

Geleceğe bakma zamanıydı.

Karakolda nadir hissedilen bir atmosfer vardı –hem rahatlamanın hem de şaşkınlığın karışımıydı. Polisler küçük gruplar halinde toplanmış, tutuklamaları, basına sızan haberleri, hâlâ kayda geçirilen delilleri heyecanla tartışıyorlardı. Telefonlar çalıyor, kâğıtlar hışırdıyor, arka planda kahve makinesinden buhar sesi yükseliyordu.

Ama Jesse bunların hiçbirini duymuyordu. Gerçekten duymuyordu. Gözlerinin gördüğü tek şey oydu.

Nia kollarını göğsünde kavuşturmuş, sabırla bekliyordu. Yorgun görünüyordu ama yüzünde bir ışık vardı, gözlerinde bir dinginlik. Bakışları Jesse'ninkilerle buluştuğunda, Jesse'nin kalbi bir an durdu.

Yavaş, kararlı adımlarla karakolu geçti; meraklı bakışlara, fısıldaşmalara aldırmadan yürüdü. Ta ki Nia'nın tam karşısında durana kadar.

Nia başını kaldırıp ona baktı; dudakları aralıktı, sanki söyleyecek binlerce şeyi vardı ama nereden başlayacağını bilemiyordu.

"Başardın," diye fısıldadı Nia.

Jesse elini yüzüne götürüp saçlarını geriye itti.

"Biz başardık. Sen hiç pes etmedin. Sienna'dan, Rosie'den, bu kasabadan asla vazgeçmedin."

Nia gözleri dolarak, "Sen de benden vazgeçmedin," dedi.

Jesse onu öptü. Tüm söylenemeyenlerin yerine geçen bir öpücük. Arkada birileri ıslık çaldı, alkış koptu. "Sonunda!" diye bağırdı biri.

Nia gülerek geri çekildi.

"Aç mısın?" diye sordu Jesse.

"Açlıktan ölüyorum."

"Benim eve gel. Sana yemek yapayım."

"Sen mi yemek yapacaksın?"

"Çok iyi kaşarlı tost yaparım, benden söylemesi."

Nia güldü: "Harika olur."

Karakoldan el ele çıktılar. Serin akşam havası onları bir dost gibi karşıladı. Uzun zamandır ilk kez gerçekten evde gibi hissettiler.

31. Bölüm:

Pazar - Nia

Omzu hâlâ dünkü olaydan dolayı ağrıyordu; adrenalin çoktan etkisini yitirmişti.

Victoria'nın o delice bakışı gözlerinin önüne geldi. Nia bu düşünceyi hemen itti.

Bitti, dedi kendi kendine. *Artık bana zarar veremez.*

Victoria'nın kelepçeyle götürüldüğünü görmüştü. Şef Prescott ve Belediye Başkanı Lyons da arabanın arkasına bindirilip götürülmüştü. Onları nasıl bir geleceğin beklediğini, aralarındaki yolsuzluğun ne kadar derinlere indiğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, artık nihayet dinlenebileceğiydi.

Nia yataktan kalkıp çıplak ayakla balkon kapısına doğru yürüdü. Perdeleri araladığında, Barkwood Köprüsü'nün üstünden yükselen en güzel gün doğumuyla karşılaştı. Dışarı çıktı, gökyüzünü daha yakından görmek istedi. Gökyüzü, bir tuvaldeki fırça darbeleri gibi mercan ve altın tonlarına boyanmıştı.

Ağaçlar sabah çiğiyle parlıyor, dalları tepelerin üzerinden süzülen güneşe uzanıyordu. Işık köprünün üzerinden şeritler halinde akıyor, altındaki suya yumuşak bir parlaklık bırakıyordu. Sabah sisi köprünün eski ahşap ayaklarına hayalet eller gibi dolanıyordu. Yıllardır oraya adımını atmamıştı ama göğsünün sıkıştığını hissetti.

Orası, Sienna'nın en son görüldüğü yerdi. Tarçın Kasabası'nın bir başka canı aldığı nokta. Nia oradan hep uzak durmuştu ama Jesse'nin balkonunda dururken, Barkwood sanki onu çağırıyordu. Gitmek istiyordu. O köprünün üzerinde durmak, korku hissetmeden nefes almak istiyordu.

Gerçekten yapabilir miyim, diye düşündü.

Arkasında kapının açıldığını zar zor duymuştu ki Jesse'nin sıcak kollarını hissetti.

"Erken kalkmışsın," dedi Jesse uykulu, boğuk sesiyle. Nia onun kollarına yaslandı, bırakıp gitmemesi için ona tutundu.

"Ne kadar uzağa nişan alabiliyorsun?" diye sordu Nia.

Jesse geri çekildi. "Neden?"

"Şu horozlara bir çare bulman lazım," dedi Nia.

Jesse kıkırdadı, şaka yollu cevap verdi.

"Hemen gürültü şikâyeti dosyalayacağım."

Birlikte düşüncelere dalarak gün doğumunun altın renkli ışıltısını seyrettiler.

"Gitmek ister misin?" diye sordu Jesse uzun bir sessizlikten sonra.

"İsterim," dedi dürüstçe.

"Peki ya şelaleye?" dedi Jesse.

Nia yutkundu. "Bilmiyorum... Tek başıma yapabilir miyim?"

Jesse onu kendine döndürdü. En güzel şey, kasabadaki gün doğumu muydu, yoksa onu tutkuyla seven adamın gözlerine bakmak mıydı?

"Öyleyse," dedi Jesse, "hazır olduğunda beraber gideriz."

Onun bakışındaki samimiyet göğsünü sızlattı. Jesse hep oradaydı, o istese de istemese de.

Nia başını salladı. "Tamam."

Mutfaktan kahve ve sosis kokusu yükseliyordu. Nia aşağı indiğinde Jesse pankek çeviriyordu; pijamasının üstüne gelişigüzel bir önlük takmıştı. Tarçın ve vanilya kokusu mutfağı sarmıştı.

Köşedeki küçük kahvaltı masasında Jesse'nin anne babası oturmuş, bulmaca üzerinde tartışıyordu, eski Motown şarkıları yankılanıyordu. Tanıdık ama aynı anda neredeyse gerçeküstü bir sahneydi.

Nia çocukluğundan beri bu evde çok vakit geçirmişti. Jesse'nin annesi her zaman tabağına fazladan yemek koyar, babasıysa gazetesinin arkasında sözde dinlemiyormuş gibi yapardı. Onlar, Nia ve Jesse'nin dostluğuna, ilk öpücüklerine, gece yarısı ders çalışıp gelecek hayalleri kurmalarına tanık olmuşlardı. Sonra da kopuşlarına, sessizliklerine, yıllar süren ayrılıklarına.

Nia kapıda duraksadı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Nasıl karşılanacağını bilmiyordu. Bu anlardan kaçmış, evinden kaçmış, bu yüzden hayatının ne kadar boş olduğunu fark etmemişti. Ama şimdi, güneş ışığıyla dolu bu mutfakta durmak doğru hissettiriyordu.

"Günaydın tatlım," dedi Bayan Evelyn sıcacık sesiyle.

Gri saçları yüzünü yumuşak katmanlarla çevrelemişti, gözlerindeyse belli belirsiz bir bilgelik ışıldıyordu. Rahat, kalın örgü bir kazak giymişti. Nia, Jesse'nin kıyafetleriyle duruyordu.

"Gel bakalım, kahvaltı et. Gerçek bir yemeğe ihtiyacın var gibi duruyorsun."

Daveti o kadar doğaldı ki aradan hiç zaman geçmemiş gibiydi. Nia içeri adım attı. Jesse arkasını dönüp mutfaktan gülümseyerek baktı.

"Günaydın bela," dedi Jesse alaycı bir tonla.

Tam cevap verecekken Bay Robert gazetesini indirip gözlüğünün üstünden baktı. Önce ifadesizdi ama sonra, "Jesse sonunda doğru bir şey yaptı; seni geri getirdi," dedi.

Nia şaşkın bir kahkaha attı. Omuzlarındaki gerginlik çözüldü.

"Baba," diye homurdandı Jesse tabakları dizerken. "Uslu dur."

Bayan Evelyn sadece kocasını dürttü, gülümsedi. "Robert, bırak artık."

Nia masaya oturdu. Jesse önüne kahve koydu, sıcaklık ve koku onu eski bir anı gibi sarıp sarmaladı.

"Peki," dedi Bayan Evelyn çayını karıştırırken. Gözleri Nia'ya kilitlendi. "Bu sefer ne kadar kalacaksın?"

Soru kolaydı ama altında ağır bir anlam yatıyordu. Oda sessizleşti. Bay Robert gazetesinin arkasından kulak kabartıyordu. Jesse'nin gözleri Nia'ya kilitlenmişti.

Nia cevabı biliyordu artık. O sadece uğramıyordu. Artık kaçıp gitmeyecekti. Yıllardır kendine Tarçın Kasabası'nın artık evi olmadığını söylemişti. Ama burada, sıcaklık ve sevgi içinde otururken, belki de... artık kaçmayı bırakma zamanıydı.

Nia kahvesinden yavaşça bir yudum aldı. Sonra gülümseyerek cevap verdi:

"Beni ne kadar misafir etmek isterseniz, o kadar."

Kahvaltıdan sonra Nia, Jesse hazırlanırken dışarıda bekledi. Sabah haberlerinde Elaine Matthias'ın, Belediye Başkanı Lyons ve Şef Prescott'ı avını lime lime eden bir dişi aslan gibi parçalamasını izlemişti.

Ekranda kocaman manşet yanıp sönüyordu:

TARÇIN KASABASI'NDA YOLSUZLUK:

BELEDİYE BAŞKANI VE POLİS ŞEFİ CİNAYETİ ÖRTBAS ETMEKTEN TUTUKLANDI!

Elaine durmaksızın, her hatayı, her yalanı, her güç istismarını sıralıyordu. Nia, kasabasının artık asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Bir de Darius'tan haber vardı: Durumu stabildi, yoğun gözetim altındaydı ve tamamen iyileşmesi bekleniyordu. Futbol

kariyeri o sezon bitmişti ama yaşayacaktı. Yine de Nia ondan dinlemek istiyordu: O gece Sienna ile ne olmuştu?

Nia verandada oturup güneşin tenini ısıtmasına izin verdi. Burada her şey daha hafif, daha ferah hissettiriyordu. Artık onu geride tutan yükleri bırakması gerektiğini biliyordu. Bryant'a bir mektup yazmıştı ama henüz postalamamıştı. Şimdi önünde hiçbir engel kalmamıştı.

Eline aldığı telefonun kırık ekranında eski bir fotoğrafı gördü: Bryant'la birlikte, Atlanta'daki şatafatlı bir çatı barında, kadehler havada, gülümseyerek sarılmışlardı. Mükemmel makyajlı, dalgalı saçlı, şık ceketli o kadın... Ona bakınca kendi haline yabancılaştı. O eski Nia artık yoktu.

Bir an bile düşünmeden numarayı çevirdi.

Bryant ilk çalışta açtı.

"Nia?" Sesinde nefes nefese bir özlem vardı.

Nia gözlerini kapadı, derin bir nefes verdi.

"Merhaba Bryant."

"Tanrıya şükür! Meraktan öldüm kurabiyem. Neredesin? Hemen gelip alayım seni."

Nia gözlerini açtı, sessiz kasabaya baktı. Sabahın huzuru, sevgi dolu bir evin sıcaklığı içini sardı.

"Evdeyim," dedi. Sözcükler iliklerine kadar işledi.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Yani... Atlanta'da mısın? Eve mi dönüyorsun?" dedi Bryant çekinerek.

Nia başını salladı.

"Hayır. Dönmüyorum."

"Nia, hadi ama. Yüz yüze konuşalım."

"Şu an konuşuyoruz," dedi Nia kararlı bir sesle. "Ve bu son konuşmamız."

Bryant acı bir kahkaha attı.

"Demek bitti? Gildman & Sons bitti, ben bittim, uğruna çalıştığın her şey çöpe mi gitti? Hayatını ne için çöpe atıyorsun?"

Nia telefonu sıkıca kavradı. Eskiden bu sözler onu korkuturdu. Ama artık öyle değildi.

"Kendim için," dedi gururla. "O hayatı kendim için bırakıyorum."

"Nia!" diye yalvardı Bryant.

Ama Nia geri adım atmadı. İlk defa, onu kaybetmekten korkmuyordu. Çünkü aradığı şeyi bulmuştu, kendisini.

"Bay Gildman'a da söyle, işi bıraktım."

Arkasından Jesse'nin ayak seslerini duydu. Ayağa kalktı ve bütün gücüyle telefonu yere fırlatıp parçaladı. Cam ve plastik etrafa saçıldı. Ve bu... iyi hissettirdi. Hem de çok iyi.

Jesse kapıdan kafasını uzattı, kırık telefona baktı ama tek kelime etmedi.

"Raines, Darius'un uyandığını söyledi. Seni eve bırakmadan önce gidip görmek ister misin?" dedi Jesse.

"Kesinlikle," dedi Nia.

Darius'un hastane odasına girdiklerinde kalp monitörünün ve televizyonun sesi dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Floresanlar solgun bir ışık saçıyordu. Darius'un yüzü morluk içindeydi, kafasında bandaj vardı.

"Sizi geri gönderirler diye düşünmüştüm," diye hırıltıyla konuştu Darius. Kapının önünde polisler vardı, Raines onların girmesine izin vermişti.

Nia kollarını kavuşturdu.

"Eğer acıyacağımızı sanıyorsan, yanılıyorsun."

Darius acı acı güldü.

"Hayır. Ben neyi hak ettiğimi biliyorum. Ama neden burada olduğunuzu da biliyorum."

Nia öne eğildi.

"O zaman anlat."

Darius derin bir nefes aldı.

"Victoria sana ne anlattı bilmiyorum ama... ben Sienna'yı seviyordum. Şampiyonluğu kazanmak umurumda değildi. Asıl babam takıntılıydı. Beni bir yıldız futbolcu yapmak, adımızı büyütmek istiyordu. Taç, onun zengin arkadaşlarına övüneceği bir şeydi sadece."

Başını iki yana salladı.

"Dolabımda Sienna'nın notunu buldum, şok olmuştum. Gitmemesi için yalvardım. Ama o gece, Sonbahar Festivali'nde kalbimi kırdı. Bitirdiğini söyledi. Victoria'yı, diğer kızları bildiğini... anladığını söyledi." Darius'un çenesi kasıldı, yüzünde ilk kez suçluluk belirdi.

"Çok öfkelendim. Çünkü onu kaybedemezdim. Babamın baskısı, gururum... her şey önümdeydi. Ona bağırdım, her şeyi mahvettiğini söyledim. O da bana öyle bir baktı ki... sanki içimi görüyor, ruhumu okuyor ve benden tiksiniyordu. Arabadan indi, kapıyı çarpıp bana küfretti. Onu durdurmalıydım. Geri çağırmalıydım. Ama çok öfkeliydim. Onu orada bırakıp gittim."

Odaya bir ağırlık çöktü. Nia'nın elleri titredi, boğazı düğümlendi. Eğer polisler dışarıda olmasa, bütün kabloları söküp onun acı çekmesini izlemek isterdi.

"O gece Kızıl Ağaç Barı'ndaydım, sarhoştum. Victoria arabayı kullanmak istedi. Ben sızmıştım. Yolda Sienna'yı yürürken görmüş olmalı. Sonradan söyledi: Düşünmeden, refleksle çarpmış."

Nia'nın nefesi kesildi. Jesse yumruklarını sıktı.

"Uyandığımda çok geçti," dedi Darius. "Victoria panikliyordu, istemeden yaptığını söylüyordu. Ben de babamı aradım."

Jesse başını salladı.

"Sonra Belediye Başkanı Lyons, Şef Prescott'ı dahil etti."

Darius başıyla onayladı.

"Her şeyi halledeceğini, kimsenin öğrenmeyeceğini söyledi. Bir sonraki gün Sienna'nın cesedi şelalede bulundu."

Nia'nın midesi bulandı. Darius gözlerini ona dikti, yalvarıyordu.

"Sana yemin ederim, Nia. Onun ölmesini istemedim. Korkaktım. Onlar benim pisliğimi temizledi. Hiç sorgulamadım. Ama onu ben öldürmedim."

Nia'nın gözlerinden yaşlar aktı.

"Öldürmene gerek yoktu," dedi. "Olmasına izin verdin."

Darius sustu. Çünkü Nia haklıydı.

"Peki araba? Briggs'in kulübesinde ne işi vardı?" diye sordu Jesse.

"Babam ilgilendiğini söyledi. Şef Prescott arabayı yok ettiğini iddia etmişti. Ama belli ki Briggs başka bir plan yapmış."

O sırada televizyonda Elaine Matthias belirdi. Harvey Briggs'in kulübesinin önünde, polis bantlarının arkasında duruyordu. Altyazı akıyordu:

"Yetkililer, Sienna Rose'a çarpan arabanın Harvey Briggs'in arazisinde bulunduğunu açıkladı. Araç parçalanmamış, altı yıldır olduğu gibi saklanmıştı. DNA testleri, kurbanın kanıyla eşleşti. Bu bulgu, Sienna Rose'un ölümünün resmî kaydına dair yeni soruları gündeme getirdi. Bu sorular, Tarçın Kasabası'nın temellerini sarsacak."

Darius ekrana bakıyordu, nefesi düzensizdi.

"Victoria her zaman biraz deliydi... ama bu kadar ileri gideceğini düşünmezdim. Bunların hiçbirini istememiştim."

Odadaki sessizlik ağırlaştı, yıllardır gizlenen sırlar artık bütün kasabanın gözleri önündeydi. Darius her şeyini kaybetmişti. Babası hapise girecekti. Futbol kariyeri bitmişti. Adı lekelenmişti. Ve en kötüsü? Bunların hepsini fazlasıyla hak etmişti.

Darius, Nia'ya baktı; bakışları geçmişin hayaletleriyle doluydu. Nia'nın zihninde bir anı şimşek gibi çaktı.

"Rosie'nin anma töreninde gördüğüm kişi sendin," dedi Nia, sesi buz gibiydi.

Darius başını eğdi. "Olanı geri alamam," dedi fısıltıyla. "Keşke alabilsem... ama yapamam."

Nia'nın dudakları titredi; hissettiği öfke ve Darius'un bir zamanlar kim olduğuna dair hatıralar çarpışıyordu. Şimdi karşısında duran adam, kendi hatalarının enkazında boğulan biriydi.

Jesse'nin eli Nia'nın sırtına dokundu, onu yere sabitleyen bir temas gibi. Nia'nın söylemek istediği çok şey vardı ama gerek yoktu.

Kader, Darius'un hesabını kendi elleriyle görüyordu zaten.

Sadece, sessizce ekledi:

"Bol şans, Darius. Buna ihtiyacın olacak."

32. Bölüm:

Pazar - Jesse

Jesse işler biraz farklı gitseydi Harvey'nin hâlâ işlemediği suçlar yüzünden.hapiste çürüyor olabileceği düşüncesini kafasından atamıyordu.

Nia elini onun elinin üzerine koydu, böylece Jesse güç bulup arabadan inerek verandaya doğru yürüdü. Çakıllar botlarının altında ezilirken, gözleri önündeki döküntü karavana kaydı. Tek bir veranda lambası yanıyordu, titrek ışığı çürüyen ahşap basamakları zar zor aydınlatıyordu. Ev, tıpkı sahibi gibi, çoktan en iyi günlerini geride bırakmıştı.

Ormanın sesleri etraflarını sarmıştı: cırcır böcekleri ötüyor, rüzgâr yaprakları hışırdatıyor, uzaktan bir ağaçkakan ağaçlara vuruyordu. Jesse bir kez kapıyı çaldı. Sonra daha sert bir kez daha. Az sonra kapı gıcırdayarak açıldı.

Harvey Briggs kapıda belirdi; elinde bir içki şişesi vardı, Jesse'nin onu son görüşünden on yıl daha yaşlı görünüyordu. Kırışık yüzü, bakımsız kırçıl sakalı, çökük gözleriyle bitkin görünüyordu.

Bir süre kimse konuşmadı. Sonra Harvey kapıya yaslanıp homurdandı:

"Nihayet geldiniz."

Jesse ellerini cebine soktu, Nia'ya baktı.

"Bir dakikan var mı?"

Harvey alaycı bir sesle güldü.

"Hayır dersem gidecek misiniz?"

Jesse gülümsedi.

"Asla."

Harvey homurdanarak kenara çekildi, onları içeri aldı. Polis baskınının izleri her yerdeydi: devrilmiş mobilyalar, kırık camlar, etrafa saçılmış kâğıtlar... Sanki içeride yağmur yağmış gibi nemli bir koku vardı. Toz, eski motor yağı ve pişmanlık kokusu da işin cabasıydı.

Nia elini ağzına kapatarak, "Ah!" dedi. Jesse etrafına bakıyordu, burası bir zamanlar bir evdi. Harvey'nin mutfağı paramparça olmuştu; dolapları tutan ahşap çerçeveler sökülmüş, lavabosu yere devrilmiş, halıysa ıslanmış gibiydi.

Yerdeki kırık çerçeveye basmamaya dikkat ederek ilerlediler. Camları örümcek ağı gibi dağılmıştı, altında genç Harvey'nin bir kadının omzuna kolunu atmış fotoğrafı görünüyordu. Belki annesi, belki kız kardeşi... Artık fark etmezdi.

Jesse'nin dili tutuldu. Harvey korkunç bir suçtan aklanmıştı ama evine döndüğünde hiçbir şeyi kalmamıştı. Enkazın ortasında, kanepede çökmüş oturuyordu. Dirsekleri dizlerinde, elleri kenetlenmişti. Daha da çökmüş görünüyordu, zayıf bedeni loş ışıkta neredeyse bir gölgeye dönüşmüştü.

Jesse etrafa bakıp fısıldadı:

"Burayı iyice dağıtmışlar."

Harvey acı bir kahkaha attı.

"Aynen öyle."

İçkisinden büyük bir yudum aldı. Jesse bir sandalyeyi kaldırıp düzeltti, Nia'ya oturmasını işaret etti. Harvey tereddüt etti, sonra iniltiyle kanepeye oturdu. Jesse de karşısına bir sandalye çekti.

"Sanırım benim tarafımı dinlemek için geldiniz," dedi Harvey boğuk bir sesle.

"Her şeyi bilmek istiyoruz," dedi Nia.

Jesse öne eğildi.

"Gerçeği."

Harvey'nin çenesi kasıldı, ama itiraz etmedi. Bunun yerine, yıllardır içinde biriken bir nefesi bırakır gibi iç çekti. Elini sakalında gezdirdi, uzun süre sessiz kaldı. Jesse artık konuşmayacak sandı.

Sonunda Harvey kısık bir sesle, "O benim başıma gelen en güzel şeydi," dedi. Sesi pişmanlık ve özlemle doluydu.

"O kadını seviyordum," diye itiraf etti. "Hem de düşündüğünüzden çok daha fazla. Ama Rosie kolay kolay kimseye güvenmezdi. Hep duvarları vardı, bana karşı bile."

"Onun lokantasına defalarca gittim. İnanılmaz yemekler yapardı. Cesaretimi toplayıp onu yemeğe çıkmaya davet ettim sonunda. Bana bahçesinden küçük beyaz çiçekler getirmişti. Bana! Daha önce hiçbir kadın benim için böyle bir şey yapmamıştı." Harvey'nin yüzü anıyı yeniden yaşar gibi kızardı. "Farkına varmadan ona kapılmıştım. Ama geçmişimden bahsetsem her şey bitecekti."

Nia gözyaşlarını siliyordu. Harvey devam etti:

"Ona milyon tane şey söylemeliydim. Mesela neden Tarçın Kasabası'na yerleştiğimi. Ya da o arabayı yıllar önce Vernon için neden sakladığımı."

Jesse öne eğildi:

"Ne oldu Briggs? Anlat."

Harvey kahkaha attı.

"Pes etmiyorsun, değil mi?"

Jesse gülümsedi.

"Mesleki deformasyon."

Harvey yüzünü ovuşturdu, derin bir nefes aldı.

"Rosie tam bir doğa insanıydı. Ara sıra arazime gelir, etrafı kurcalardı. Sessizliği severdi. Bir gün arka taraftaki kulübeye rastladı. Meraklandı, sordu..."

Jesse göğsünde bir sıkışma hissetti, sustu. Sonunda sordu:

"Neden arabadan kurtulmadın?"

Harvey'nin bakışları karardı, ellerini ovuşturarak derin bir nefes verdi.

"Keşke atsaydım. Bir an bile Sienna'nın ölümüne karıştığını bilseydim, arabayı bizzat polise götürürdüm! Ne için saklandığını bilmiyordum ama Prescott'a asla güvenmedim. Beni tehdit etti, sabıkamı önüme sürüyordu. O pislik herifin işine geldiği zaman beni satacağını biliyordum. Ama o araba elimdeki tek kozdu. Belki bir gün işe yarar diye."

Jesse gözlerini kıstı.

"Ne için koz?"

"Hayatta kalmak için, evlat. Tarçın Kasabası, sabıkalıları sevmez. Hele fazla şey bilenleri hiç sevmez." Harvey'nin gözleri hâlâ yorgundu ama bakışları keskinleşmişti. "Rosie'ye karışmamasını söyledim. Bu insanlar sırlarını korumak için öldürür."

Nia başını salladı.

"Yıllar önce ortaya çıkmalıydın."

Harvey ona acı bir bakış attı.

"İkimiz de biliyoruz ki bu kasaba dürüstlükle işlemez. Beni kurtarır mıydı sanıyorsun? Kim dinlerdi beni? Eski bir hurdacıyı? Rosie'yi öldürdüler. Beni de öldürürlerdi. Siz olmasaydınız çoktan çürümüştüm."

Jesse öfkeyle dişlerini sıktı ama Harvey'nin haklı olduğunu da biliyordu. Rosie bedelini ödemişti. Harvey tükenmiş görünüyordu ama yüzünde başka bir şey daha vardı: Bir tür rahatlama. Sanki yüklerinden kurtulmuştu, ama bedelini her şeyiyle ödemişti.

Bir süre sonra Harvey, "Wade bana sizin pes etmediğinizi söyledi. Benim masumiyetimi kanıtlamak için hep uğraşmışsınız," dedi.

Nia gözyaşlarını yumruğuyla sildi. Jesse, "Rosie'yi kendi annem gibi seviyordum. Gerçeği bulmam gerekiyordu," dedi.

Harvey onlara uzun uzun baktı. Sonra ayağa kalkıp, "Gelin, size bir şey göstereceğim," dedi.

Jesse ve Nia tereddüt ederek peşine düştüler. Kırık mobilyaların, parçalanmış camların arasından geçip arka kapıdan dışarı çıktılar.

"Atla," dedi Jesse'ye. Nia geride kalmayı tercih etti.

Jesse bir an tereddüt etti, elini silahına yaklaştırdı.

"Eğer on dakika içinde dönmezsem, arabamla git," dedi ve anahtarları Nia'ya verdi.

Nia başını salladı.

"Burada olacağım."

Jesse, Harvey'nin kamyonuna bindi. Çiftliğin içinden geçip ağaçlıkların ardına doğru sürdüler. Harvey aracı yarım mil ileride, ağaçlık bir alanda durdurdu. Yol da karavan da görünmez olmuştu.

Önlerinde çelikten bir garaj yükseliyordu; etrafındaki her şey harapken burası tertemizdi. Harvey kapının kodunu girdi, metal kapı ağır ağır açıldı. İçeriden eski deri, motor yağı ve nostalji kokusu geldi. Işıkları açınca Jesse'nin nefesi kesildi. İçeride adeta bir müze vardı: Altı klasik araba sıra sıra dizilmişti.

Sıranın en önünde kiraz kırmızısı bir 1965 Ford Mustang duruyordu; parlak krom ızgarası sanki az önce galeriden çıkmış gibi ışıl ışıldı. Yanında jet siyahı bir 1957 Chevrolet Bel Air vardı; o meşhur kuyruk yüzgeçleri gururla yukarı kalkmış, beyaz lastikleri gövdesinin kıvrımı altında mükemmel bir uyum içindeydi. Birkaç adım ötede, koyu zümrüt yeşili bir 1969 Pontiac GTO Judge, rüzgârla yarışmak için üretilmiş gibiydi; turuncu şeritleri hâlâ ilk günkü gibi canlıydı.

Açık mavi bir 1964 Cadillac DeVille üstü açık şekilde duruyordu; beyaz deri koltukları, ışığın altında fildişi gibi parlıyordu. Yanında gece moru bir 1970 Dodge Challenger sert ve meydan okuyan bir duruşla dikkat çekiyordu; sanki "beni fark et" diye haykırıyordu.

Ama Jesse'yi olduğu yerde donduran, sıranın en sonunda duran 1987 Chevy Caprice oldu. Gece yarısı siyahına çalan boyası o kadar parlak, o kadar yoğundu ki insan bakarken içine düşecekmiş gibi hissediyordu. Krom kaplamaları karanlık gövdeye karşı elmas gibi parlıyordu. Kare hatlı çerçevesiyle, "kendini kanıtlama ihtiyacı olmayan" bir özgüven yayıyordu. Her araba, sanki Harvey'nin yıllardır sakladığı bir sır gibi, kendi hikâyesiyle oradaydı.

Jesse alçak bir ıslık çaldı. "Vay canına."

Harvey kollarını kavuşturup sırıttı. "Her erkeğin bir zaafı olmalı."

Jesse, kiraz kırmızısı Mustang'in kaputuna elini sürüp başını iki yana salladı. "Ben de seni sadece hurdacı sanırdım."

Harvey güldü. "Sen benim hayatımı kurtardın, Shaw. Bana iyilik yapanı unutmam."

Jesse kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Harvey bir raftan siyah bir çanta aldı, fermuarını açtı, içi anahtarlarla doluydu. Çantayı Jesse'ye uzattı.

"Seç birini."

Jesse gözlerini kırpıştırdı. "Ciddi misin sen?"

Harvey'nin ifadesi hiç değişmedi. "Ölümüne ciddiyim. Bunu bir borcun ödenmesi olarak düşün."

Jesse arabaları inceledi, bakışları Chevy Caprice'te durdu. Zarif. Zamansız. Güçlü. Ve tam anlamıyla bir tank gibi sağlam.

Yavaşça gülümsedi. "Şu."

Harvey güldü, başını onaylarcasına salladı. "Zevkli bir adam olduğunu biliyordum."

Yedi gün önce Jesse'nin aklındaki en son kişiydi Nia Bennett.

Altı yıl geçmişti onsuz. Oyle uzun, öyle amaçsız bir altı yıl ki, sanki ömrü boyunca hiçbir şeyi tamamlayamamış gibiydi. Hayatı otomatik pilottaydı: İş, ev, sonra yine iş. Tekrarlayan bir döngü, düzenli ama ruhsuz.

Hayatındaki o katı düzenin, onu ayakta tutan bir güvenlik ağı olduğuna, sarsılmamak, etkilenmemek için gerekli olduğuna inandırmıştı kendini.

Ama sonra Nia fırtına gibi geri girmişti hayatına.

Sadece birkaç gün içinde Jesse'nin bildiğini sandığı her şeyi yerle bir etti. Jesse, Nia zincirlerini koparana kadar, ne kadar sıkışıp kaldığını, ne kadar donuklaştığını fark etmemişti.

Bir anda kendini yeniden canlanmış hissetti. Göğsünde yıllardır taşıdığı ağırlığın yerini tehlikeli, kıvılcımlı bir şey aldı.

Umut.

Olasılık.

Kasaba, tarihinin en çalkantılı haftalarından birinin ardından nihayet sakinleşiyordu.

Ama Jesse için dünya hiç bu kadar net olmamıştı.

Nia onun yanında sessizce oturuyordu ama oradaydı, tamamen oradaydı. Elleri dizlerinin üzerinde kenetlenmişti. Bu kez pencereden dışarı bakmıyor, düşüncelerine dalmıyordu. Ona bakıyordu. Gerçekten onu görür gibi bakıyordu.

Jesse, Barkwood Köprüsü'ne giden o tanıdık arka yola saptı. Nia nereye gittiklerini biliyordu, ama itiraz etmemişti. Bu bile Jesse'ye bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Lastiklerin çakıllı yolda çıkardığı ritmik uğultu aralarındaki sessizliği dolduruyordu. Caprice, el değmemiş ormanların arasından ilerlerken yolun iki yanındaki ağaçlar, sessiz tanıklar gibi uzanıyordu. Jesse'nin aklı Rosie'ye, Sienna'ya, Maggie'ye, onları bu ana getiren her şeye gitti.

Sonbahar yaprakları rüzgârda savruluyordu; koyu turuncular ve kızıllar, batmakta olan güneşin ışığında eriyip birbirine karışıyordu. Jesse, Nia'ya kısa bir bakış attı. Yüzündeki ifadede bir değişim vardı; omuzları artık o kadar gergin değildi, elleri sıkılı değildi. İçinde daha yumuşak, daha açık bir şey vardı artık.

Nia derin bir nefes alip sessizliği bozdu.

"Eskiden bu yolu çok severdim," dedi. "Yaşananlardan önce."

Jesse direksiyona sıkıca tutunmuştu. "Peki ya şimdi?"

Nia duraksadı, kazağının ucuyla oynadı. "Bilmiyorum," dedi sessizce.

Jesse elini uzatıp dizine koydu; sakinleştirici, gerçek bir dokunuştu bu.

"Zamanla tekrar bileceksin," dedi, sesi alçak ama kendinden emindi.

Nia'nın bakışları ona kaydı, yüzünde yumuşak ama sorgulayıcı bir ifadeyle. Yeniden buluştuklarından beri ilk kez Nia kendini rahat hissediyordu. Kaçmak ister gibi değil, kalmak ister gibi görünüyordu.

Caprice, köprünün önündeki açıklıkta durdu. Jesse motoru durdurunca hava ağırlaştı; söylenmemiş sözlerin ve geçmişin hayaletleriyle doldu. Nia derin bir nefes aldı, ellerini bacaklarına bastırdı, sanki kendinden daha büyük bir şeye hazırlanıyordu.

Jesse ona döndü, her ayrıntıyı aklına kazıdı: Batmakta olan güneşin yüzüne yaydığı parıltı, hafifçe aralanan dudakları, kararın eşiğindeymiş gibi nefesinin hızlanışı... Yıllarca, yaşadıklarının yalnızca gençlik ve delilik, sahte bir sonsuzluk yanılsaması olduğunu söyleyip kandırmıştı kendini. Ama şimdi ona bakarken bunun koca bir yalan olduğunu biliyordu. Onu hiç bırakmamıştı. Belki, ufak bir ihtimal, Nia da onu hiç bırakmamıştı.

"Hazır mısın?" Sesi nazik ve sakindi. Nia yavaşça başını salladı. Kapı koluna uzandığında Jesse onu durdurdu.

"Ben de yanında olacağım. Söz veriyorum."

Nia tekrar ona döndü; endişeli bakışları yumuşadı, şefkate dönüştü.

"Biliyorum." Dudaklarının kenarında küçük, ama gerçek bir gülümseme belirdi.

O anda Jesse bir şeyin farkına vardı. Onunla sadece bu anı istemiyordu. Her anı istiyordu.Ve ilk kez, Nia geri döndüğünden beri, bunun ne anlama geldiğinden korkmuyordu.

Barkwood Köprüsü şelalenin üzerinde uzanıyordu. Şelale, önüne çıkan her yükü yutabilecek, bir su canavarı gibiydi. Nia oraya en son geldiğinde bir genç kızdı. En iyi arkadaşını nasıl kaybettiğini anlamaya çalışıyordu. Jesse ise yalnızca ona destek olmaya çalışan, kaygılı bir gençti.

Şimdi, karşısında başka bir kadın vardı. Acıya rağmen gerçeğin peşinden gitmiş, savaşmış bir kadın. Ahşap korkulukları kavrayıp gürül gürül akan suya baktı.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi fısıldayarak.

Jesse ona alan bırakmak için bir adım ötede, arkasında durdu.

"Kalbinden geleni söyle," dedi. "Ben buraya geldiğimde, suya söylediğim şeyleri geride bıraktığımı hayal ederim. Gerisini su halleder."

Nia derin bir nefes aldı.

"Sienna, seni her gün deli gibi özlüyorum." Gözyaşları yanaklarından süzülürken silmeye çalışmadı. "Yıllarca sana kızdım; pes ettiğin, beni burada bıraktığın için. Ama sen pes etmedin, değil mi?"

Şelale uğulduyordu, Jesse onun söylediği her kelimenin ağırlığını hissetti.

"Seni elimizden aldılar! Hem de neredeyse iz bırakmadan." Nia'nın elleri korkuluğa sıkıca kenetlendi, eklemleri bembeyaz kesildi. "Ama artık gerçeği biliyoruz. Sana yemin ediyorum, Sienna, benden başka hiçbir şeyi alamayacaklar."

Sonra derin bir nefes aldı, devam etti:

"Annen hiç pes etmedi. Teşekkür ederim Rosie, bana gerçek sevginin neye benzediğini gösterdiğin için."

Jesse başıyla onayladı. Kalbinin derinliklerinde biliyordu: Son günlerde yaşadığı her şey onları tam da bu ana getirmişti.

Gökyüzü pembe ve mor renklere bürünüyordu. Jesse, Nia'yı izledi; artık daha kolay nefes alışını, omuzlarının çözümlenmemiş bir gizemin yükünü taşımamasını. İşte, tam da bu andı.

"Kal," dedi Jesse birden.

Ne zaman soracağını günlerdir düşünüyordu. Ona zaman vermek istemişti, ama bir dakika bile daha bekleyemezdi. Onun Tarçın Kasabası'nda kalmasını şansa bırakamazdı. Bir kez daha hayatından çıkmasına izin veremezdi.

Nia gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Jesse ona yaklaştı, kaçak bir bukleyi kulağının arkasına itti.

"Kal burda.. Benimle birlikte."

Nia'nın nefesi kesildi, gözlerini yere indirdi.

"Jesse..."

"Bunun planlarında olmadığını biliyorum," diye devam etti Jesse sesi titreyerek. "Belki buraya sadece geçici olarak geldin. Ama ikimiz de biliyoruz ki artık öyle değil."

Yüzünü kaldırdı.

"Senin yerin burası, Nia."

"Senin yanında mı?" diye fısıldadı Nia.

Jesse gülümsedi. "Evet. Eğer sen de istersen."

Bir kelime daha söylemesine fırsat kalmadan Nia onu öptü.

Bu öpücük farklıydı. Öncekiler gibi değildi. Bu, geçmişin, anıların, söylenmemiş kelimelerin yüküyle doluydu. Jesse kollarını genç kadının beline doladı.

"Yani... kalıyor musun?" diye sordu Jesse ayrıldıklarında.

"Evet," dedi Nia, içtenlikle. "Kalıyorum."

Jesse gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi.

"Harika." Onsuz bir günü bile hayal edemezdi artık.

Ana caddeyi süsleyen ışıklar görünüyor, kasabanın kalbi parlıyordu. Tarçın Kasabası kusursuz değildi. Ama Jesse onu korumaya yemin etti. Nia'nın elini sıktı, birlikte arabaya doğru ilerlediler.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Jesse.

Nia gülümseyerek başını ona çevirdi. "Şey... babama Bir Top Tarçın'ı yeniden açması için yardım edeceğime söz verdim."

Jesse sırıttı. "Oraya bırakırım seni. Ama önce..." Onu kendine çekti. "Bir öpücük daha."

Nia kahkaha attı. Başını kaldırıp, "İyi değerlendir o zaman, Memur Shaw," dedi.

Ve Tarçın Kasabası'nın alacakaranlığında Jesse tam da öyle yaptı.

Son:

Bir Yıl Sonra - Nia

Shawna Daniels, otobüsü Rosie'nin Lokantası önünde yumuşak bir şekilde durdurdu. Kapıyı açmadan önce Nia'ya gülümsedi:

"Beş dakikan var."

Nia başını salladı. Kuralları biliyordu. Eğer tam beş dakika içinde geri dönmezse Shawna sonraki durağa devam edecekti. Gerçi Shawna onu hiç bırakmazdı ama yine de kural buydu.

Nia, Asheville'de Lawson & Lawson'da yeni başladığı araştırma asistanlığına gitmek için erkenden yola çıkmıştı. Shawna'nın kötü bir şoför olmadığını, sadece sabah insanı olduğunu keşfetmişti.

Kapıdan içeri adımını atar atmaz, taze demlenmiş kahvenin ve sıcak tarçınlı çöreklerin kokusu onu karşıladı.

Rosie'nin Lokantası hâlâ "onun yeri" gibi hissediliyordu, yenilemelerden sonra bile: Aynı rahat koltuklar, dama tahtası desenli zemin ve kasaba halkının sabah kahvaltısı ya da gece atıştırması eşliğinde yaptığı sohbetlerin uğultusu.

Rosie vefat ettikten sonra lokantayı Eddie Rutherford devralmıştı. Rosie'nin bütün orijinal tariflerini korumuş, elmalı şırasını bile aynı şekilde yapmış, ama menüye kendi dokunuşunu

katmıştı: Yaban mersinli limonlu çörek, tarçınlı latte ve tüm kasabanın takıntı haline getirdiği kahvaltı burgeri.

Eddie kalabalığa aynı anda servis yapıp şakalaşırken Nia tezgâha yaklaştı.

"Günaydın, Nia. Her zamankinden mi?" diye sordu Eddie.

Nia başını salladı. "Ve Sam'e söyle, fazladan bir tarçınlı çörek de paketlesin."

Eddie sırıttı. "Her zamanki fazladan tarçınlı çörek. Artık tahmin edilebilir oldun, Bennett."

Birkaç dakika sonra Nia'nın önünde kremalı, renkli serpmelerle süslenmiş tarçınlı latte ve iki sıcacık çörek vardı. Nia birkaç banknot bıraktı, Eddie bahşiş kavanozuna attı.

"İyi günler!" diye seslendi Nia, otobüse binerken. Çöreklerden birini teşekkür niyetine Shawna'ya uzattı.

"Senin yüzünden kalçalarım genişliyor," diye şakalaştı Shawna.

Nia gülümsedi, pencere kenarına yerleşti. Sabah güneşi yapraklardan süzülüyor, ağaçların altın tonları yanıp sönen ateş kıvılcımları gibi parlıyordu. Otobana girmeden önce Bir Top Tarçın'ın önünden geçtiler. Nia istemsizce gülümsedi.

Bir yıl önce kırılıp dökülmüş dükkân şimdi dimdik ayaktaydı. Krem rengi dış cephesi parlıyor, tarçın kahvesi rengi yeni çerçeveler vitrinleri süslüyordu. Kapının üzerindeki tabela yeniden yapılmıştı:

BİR TOP TARÇIN: BENNETT AİLE MİRASI

Önde yeni bir veranda vardı: Demir masalar, akşamları yanacak ışık zincirleri, sarkan çiçek sepetleri... İçerisiyse nostaljiyle modernliği birleştiren yepyeni bir düzenle parlıyordu. Ve en önemlisi, mekânın ruhu aynıydı. Nia, ne olursa olsun, ne kadar değişiklik yapılırsa yapılsın, orada kendini hep yuvasında hissedeceğini biliyordu.

Göğsünde sıcak bir gurur kabardı.

Tüm o emek, uykusuz geceler, soygundan sonra dükkânı yeniden kurmanın yarattığı stres... hepsi buna değmişti. O gece, mesai bitiminde, dükkânın ortasında duracak; dostları, ailesi ve kasabanın yarısı etrafını sarmış halde yeniden açılışı kutlayacaktı.

Otobüs otoyola çıktığında, Nia arkasına dönüp dükkâna son bir kez baktı. Kalbi dopdoluydu.

Alexis Chambers, Tarçın Kasabası'nın her yılki geleneğini yaşatmak için var gücüyle çalışıyordu. Maggie Shilling'in, Sonbahar Festivali'nden bir hafta önce ana caddeyi süsleme geleneğini onurlandırıyordu. Çalışanlar ona turuncu ve kırmızı krizantem dizileri uzatırken, Alexis merdivenin tepesinde dengede duruyor, çiçekleri dükkân kapılarının üzerine asıyordu. Maggie'nin yokluğundan sonra bile Tarçın Kasabası'nın kırık kalbini attırmayı başarmıştı.

Bir yıl önce, Nia kendini kaybolmuş hissediyordu; kasabada kalmak isteyip istemediğinden bile emin değildi.

Ama şimdi... başka bir yerde olmayı hayal bile edemiyordu.

Hava, Bir Top Tarçın'ın önünde akşam serinliğinde toplanan kasaba halkının heyecanıyla titreşiyordu. Işık kümeleri kaldırımların üzerinde parıldıyor, atkılarına ve ince montlarına sarınmış insanların yüzlerini aydınlatıyordu. Tatlı vanilya, tarçın ve karamel kokusu serin havaya karışmıştı.

Dükkânın girişine geniş bir kurdele gerilmişti; Nia'nın elinde dev bir makas vardı. Yanında gururla duran anne babasına baktı, ardından kollarında Gece'yi taşıyan Niles'a; kenarda Morgan, Jesse ve diğer arkadaşları tezahüratlar arasında onları izliyordu.

"Sevgili Tarçın Kasabası!" diye seslendi Nia, heyecanlı uğultuların üzerine çıkacak şekilde. Bir zamanlar gülünç bulduğu o tarçınlı çörek şapkası şimdi bambaşka bir anlam taşıyordu; gözlerinin üzerine düşünce Niles yaklaşıp şapkayı düzeltti.

"Hepinizin bu akşam burada olması bizim için çok değerli. Bu dükkân ailemiz için her şey demek ve sizleri yeni ve genişletilmiş Bir Top Tarçın'a yeniden davet etmekten inanılmaz mutluyuz!"

Makasın tatmin edici *kıt* sesiyle kurdele yere düştü; kalabalık alkışlar ve sevinç çığlıklarıyla coştu.

Nia kapıyı açtığı anda insanlar içeri akın etti. Kasabanın uzun zamandır beklediği o dükkân sonunda yeniden hayattaydı.

İçerisi yepyeni haliyle parlıyordu: cam vitrin, ev yapımı külahların, taze sosların ve genişletilmiş dondurma menüsünün sergilendiği bir şölene dönüşmüştü.

Klasik karo zeminler pırıl pırıl parlıyor, tezgâh yenilenmiş olmasına rağmen hâlâ o küçük kasaba sıcaklığını koruyordu. Sanki Ma-Clara bir yerlerden gülümsüyordu.

Nia tezgâhın arkasına geçti, önlüğünü taktı; babası kasada duruyor, siparişleri alırken müşterilerle gülüşüyordu.

"Burası harika olmuş Nia," dedi Bud Wade, tezgâha yaklaşırken memnun bir sırıtmayla. "Tarçın Kasabası bu dükkânsız aynı olmazdı."

"Küçük bir hırsızlık bizi yıkacak değil ya," dedi Nia gururla, koca bir top tarçınlı dondurmayı külaha yerleştirirken.

"Aynen öyle!" diye lafa girdi Chambers, Jesse'yi dirseğiyle dürterek. "Ve şuradaki kahraman arkadaşın da adaletin yerini bulmasında büyük payı var."

Jesse utangaç bir gülümsemeyle başını eğdi, yanakları pembeleşti. "Sadece işimi yaptım," dedi alçak sesle.

Raines öne çıktı, kollarını göğsünde kavuşturdu.

"İş demişken Jesse," dedi, gözlerinde belli belirsiz bir gülümsemeyle, "sanırım artık ona söylemenin vakti geldi."

Nia kaşlarını kaldırdı. "Ne söylemenin vakti geldi?"

Raines'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Jesse artık dedektif."

Nia'nın ağzından küçük bir nida kaçtı, gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Ne? Ciddi misin!?"

Jesse başını salladı, ensesini kaşıyarak. "Evet, bu sabah resmî olarak onaylandı. Chambers artık benim yeni ortağım.Ve Raines de bir yıldır vekâleten yürüttüğü görevin ardından—"

"Yeni emniyet müdürünüz oldu," diye tamamladı Raines, çenesini gururla kaldırarak.

Dükkân alkış ve tezahüratlarla doldu. Nia, kollarını Jesse'nin boynuna doladı, sıkıca sarıldı.

"Bunu sonuna kadar hak ettin," diye fısıldadı Nia. "Seninle gurur duyuyorum."

"Sen olmasaydın başaramazdım, hayatım," dedi Jesse, onun başına bir öpücük kondurarak.

Morgan sahte bir gözyaşı siler gibi yaptı. "Arkadaşlarımın parladığını görmek ne güzel şey," dedi abartılı bir iç çekişle.

Kalabalık azaldı, Nia'ya nefes alacak bir an bıraktı. Ellerini havluyla sildi, o sırada tezgâha yaslanmış Jesse'nin yüzünde fazlasıyla kendinden emin bir gülümseme vardı.

"Ne?" diye sordu Nia gözlerini kısarak.

"Benimle dışarı gel," dedi Jesse, cevap vermek yerine elini uzatarak.

Nia göz kırptı. "Şimdi mi? Daha kapatmadık."

"Tüm gün durmadan çalıştın," dedi Jesse sakin bir tonla. "Beş dakikadan bir şey olmaz. Hadi ama."

Onu nazikçe elinden tutup Bir Top Tarçın'ın ön kapısından dışarı çıkardı. Hava serindi ama üşütmüyordu; ışık zincirlerinin yumuşak parıltısı dükkânın ön cephesini ısıtıyordu. Jesse, Nia için bir sandalye çekti.

Nia kollarını kavuşturdu, şüpheli bir ifadeyle. "Bu ne şimdi?"

"Hiçbir şey," dedi Jesse ama dudağındaki sırıtış onu ele veriyordu. Bir yılda Nia, onun küçük belirtilerini çözmüştü; dudak kıvrımı, gözlerindeki ışıltı... Mutlaka bir şey çeviriyordu, ama Nia ne olduğunu çıkaramıyordu.

Cevabı, babası elinde bir dondurma kupasıyla kapıda belirdiğinde geldi.

"Özel teslimat," dedi Walter göz kırparak. Kâseyi Jesse'ye uzattı. "Favorin."

Jesse geniş bir gülümsemeyle aldı ve Nia'ya uzattı. İçinde kusursuzca alınmış tarçınlı dondurma topları, üzerine dökülmüş karamel sosu ve tepesinde parlayan kırmızı bir kiraz vardı.

Nia kaşını kaldırdı. "Kesin bir şey istiyorsun benden."

"Sadece bir lokma al," dedi Jesse.

Pencereden, Niles'ı ve omzunda duran Gece'yi gördü; ikisinin de yüzü cama yapışmıştı. Nia bir an duraksadı –sanki içinde siyanür varmış gibi dikkatle baktı.

Ama Jesse'nin bakışlarında bir şey vardı... Nia kaşığı daldırdı, ustalıkla dondurmadan bir parça aldı. Tanıdık lezzet dilinde eridi –serin, tatlı... ama bir anda dişine sert bir şey çarptı.

"Bu da ne?" diye mırıldandı Nia, ağzındaki lokmayı çıkardı.

Nefesi kesildi.

Bir yüzüktü.

Işığın altında parlayan, pırıl pırıl bir elmas yüzük. Gözleri anında Jesse'ye döndü, ama Jesse artık yanında dikilmiyordu.

Bir dizinin üstündeydi.

"Nia Bennett," dedi yumuşak bir sesle. Sesi hafifçe titriyordu, bu da Nia'nın kalbini paramparça etmeye yetmişti. "Benim için senden başkası asla olmadı. Çocukluğumuzdan beri gittiğinden beri, ve özellikle şimdi, eve döndüğünden beri. Benimle evlenir misin?"

Nia için dünya o anda yalnızca Jesse'den ibaretti.

Bir zamanlar penceresine çakıl taşları atan o çocuk.

Kimsenin inanmadığı gerçeği arayan o adam.

Ve bütün bu kargaşaya rağmen, ona oldugu gibi kabul edildiğini, güvende olduğunu ve delicesine sevildiğini hissettiren adam.

Nia'nın kalbi delicesine atıyordu. Gözleri yaşla doldu.

"Evet," dedi boğuk bir sesle. "Evet!"

Jesse yüzüğü onun parmağına taktı. Nia ileri atılıp onu öptü, kollarını Jesse'nin boynuna doladı. Üzerlerindeki ışıklar yumuşakça yanıp sönüyor, Bir Top Tarçın'dan kahkahalar ve müzik yankılanıyordu. Aileleri pencereden izliyordu: Marjorie, Walter, Niles ve elbette Morgan. Hepsi dışarı çıkıverdi alkışlar, çığlıklar arasında. Jesse ve Nia hâlâ birbirine sarılıyordu.

Nia'nın babası telefonu kaldırdı. "Başardı Evelyn!" dedi sevinçle, telefonu çevirip Jesse'nin ebeveynlerine gösterdi. Ekranda ikisinin de yüzü yan yanaydı, kocaman gülümsemelerle el sallıyorlardı.

Nia, Jesse'yi sonunda ikna etmişti; anne babasının evlilik yıldönümleri için tatile gitmelerine izin vermişti. Jesse iki haftadır endişeden deliye dönmüştü.

"Oğlumuz evleniyor," diye bağırdı Robert. Marjorie, Walter'ın yanında duruyor, Jesse'nin ailesine el sallıyordu. "Siz iki kumru geri döndüğünüzde kutlayacağız!"

"Bu cidden çok havalıydı," dedi Morgan, Nia'nın unuttuğu dondurmayı yerken. "Gerçekten etkilendim, Jay." Sonra Nia'ya

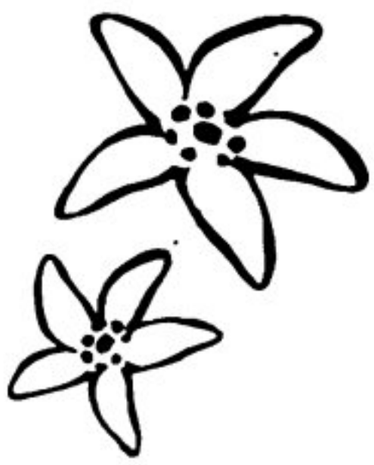
döndü. "Peki sen nasıl hissediyorsun? Çünkü ben şahsen şimdiden bayağı strese girdim."

Nia derin bir nefes aldi. Jesse'yi düşündü. Sienna'yı, Rosie'yi, Maggie'yi. Tarçın Kasabası'nı.

Ve onu buraya getiren bütün seçimleri.

Memnuniyetle gülümsedi.

"Tam olarak olmam gereken yerdeymişim gibi."

Bu karekod

HER HAFTA YENİ BİR KİTAP

öneriyor!

